Cuprins

Capitolul 1 – A new Start

Capitolul 2 – Please Don't Cry

Capitolul 3 – Changes

Capitolul 4 – Closed Eyes

Capitolul 5 – Smile For Me?

Capitolul 6 – What Now?

Capitolul 7 – Oh.My.God

Capitolul 8 – My Story? You Mean My Shit, Right?

Capitolul 9 – Are You Afraid?

Capitolul 10 – Why Me?

Capitolul 11 – Meeting Him

Capitolul 12 – Let's Just Talk About It

Capitolul 13 – Don't Play With Me

Capitolul 14 – Stop F*uckin' My Mind

Capitolul 15 – Deep Inside, Are You Bleeding?

Capitolul 16 – No One Hears You Anyway

Capitolul 17 – Is Anybody Here To Save Me? Please?!

Capitolul 18 – Can You Treat Me Right?

Capitolul 19 – Who The Heck Do You Think You Are?

Capitolul 20 – Is This The End?

Capitolul 21 – Me. You. Us.

Capitolul 22 – All Over Again

Capitolul 23 – I'm Gonna Fall, Right?
Capitolul 24 – Breaking the Rules
Capitolul 25 – Rehab
Capitolul 26 – I Hate the Sin…
Capitolul 27 – …but I Love the Sinner
Capitolul 28 – I will Just Say … Fuck

Prefata

E cam racoare aici jos sau mai bine as spune aici jos pe canapea invelita doar cu o paturica mai mult sau mai putin groasa. Poate va intrebati cum mama nabii am ajuns aici. Simplu: nici eu nu stiu. Sau mai bine zis cred ca ar trebui sa va povestesc totul de la inceput pentru a putea intelege macar un pic din cum am ajuns sa dorm pe o canapea ponosita si care miroase ingroitor de tare a vechi. Deja dardaii din toate coltisoarele posibile. Nici nu stiu ce sa mai fac sa ma incalzesc putin. Oricum pana una alta sa va povestesc cum am reusit o performanta ca asta.

Capitolul 1 – A new start

E dimineata. Adica vreau sa spun luni dimineata. Si ce inseamna asta?! Scoala!!! Nu stiu ce o sa mai fac cu scoala asta, deja ma scoate din sarite. Adica ma rog nu e asa cum suna. Nu's corigenta sau alte deastea, din contra sunt premianta, am terminat a unsprezecea cu zece pe linie. Cine mai reusescte astfel de performante in zile ca astea? Eh sa incep prin a ma descrie putin. Sunt o fire ok, cam enervanta uneori, dar asta nu ma impiedica sa am o duzina de prieteni, mai mult sau mai putin pe interes. Am un metru saptezeci si cred ca in jur de saptezeci de kg, nu m-am mai cantarit de mult. Cantarul e inamicul meu numarul unu si cum nu vreau sa imi distrug nervii prefer sa nu ma mai urc pe el. Am saptespezece ani si cum spuneam sunt in clasa a douasprezecea, adica inca doua saptamani si nu voi mai fi a douasprezecea, voi fi un mic bobocel la faculatate. Nici pana acum nu m-am hotarat ce facultate sa urmez, cred ca astept ultimul moment ca de fiecare data, tipic mie. Apropo ma numesc Jessie, mama era obsedata de numele asta din copilarie, mie mi se pare un nume numai bun pentru o catea, si nu ma refer la o persoana ci la o catelusa adevarata, dar in fine, nu mai conteaza acum. Sunt din Romania in caz ca va intrebati.

Am ajuns deja la scoala si uite-o si pe prietena mea Mihaela.

- Buna Mihaela! Ce faci?

- Buna Jessie! Bine tu?

- Am o veste bomba!

- Wow! Ce-I nou?

- Pai…

Mereu imi place sa fac cate o pauza de genu asta, suna mai dramatic asa si o enerveaza pe Mihaela fapt ce o va face sa se incrunte si probabil nu stie dar cand e incruntata ii apare pe frunte o mica cuta ce seamana cu o inimioara e asa de draguta, cum ziceam.

- Vineri seara cand am ajuns acasa asta pe undeva pe la sapte si jumatate ma astepta mama la usa…

- Oh! Asta suna a necazuri!

- Da, as am zis si eu atunci, dar se pare ca m-am inselat. Si cum oricum ma durea capul ingrozitor i-am spus ca am chiulit de la franceza si ca dupa aceea am iesit putin cu tine si cu Andrei in oras.

- Tu nu esti sanatoasa. Si??? Ce a zis? Adica vorbim aici de mama ta. Ce ti-a mai facut de data asta?

- Culmea culmilor, nimic!

- Tu faci la misto? Nimic? WOW! Nu pot sa cred, adica vorbim de mama lui Jessie perfectiunea intruchipata, cea mai drastica mama cunoscuta vreodata si tu imi spui ca dupa ce i-ai spus ca ai chiulit, ca ai iesit in oras nu ti-a facut nimic? NIMIC?

- Exact, nimic. Stiu si eu am ramas socata. Am urcat sus mi-am pus castile in urechi si am inceput sa invat. Dupa vreo cinsprezece minute m-a strigat la masa, bineinteles ca nu am putut sa o aud, muzica era data prea tare la casti, asa ca s-a autoinvitat la mine in camera. Iti dai seama ca aproape mi-a plesnit inima cand am vazut-o in prag. Am stins muzica, nu stiam unde sa mai ascund mp3-ul credeam ca o sa mi-l ia fara doar si poate, dar nu, s-a rezumat la a-mi spune ca cina e gata si daca vreau, fi atenta ca mi-a spus daca vreau, sa cobor sa mananc. Adica nu mi-a impus ca in oricare alte dati ci m-a intrebat daca as vrea.

Am ramas socata. Apoi am intrebat-o daca s-a intamplat ceva. A facut ochii mari si a izbucnit in lacrimi. Wow frate ce am mai facut de data asta? Bineinteles ca nu avea de gand sa imi spuna, doar statea acolo in prag si plangea. Am chemat-o sa stea pe pat sa se linisteasca si sa imi explice si mie ce naiba in lumea asta se intampla? Si stii ce-a facut? Nimic a plans si a plans, la care dupa vreo zece minute mi-a zis ca o sa-I fie dor de mine.

- Ceeeeeeeeeeeeeeeeeee?????

- Da, cam asa am reactionat si eu. Adica mama unde plec? Apoi s-a uitat la mine. Se astepta ca eu sa stiu deja. A coborat pana la parter si s-a intors cu o hartie in mana. Era ciudat de plina de sigla scolii noastre. Mi-au trecut prin cap atunci cam in jur de o mie si ceva de scenarii, la care evident eu eram pionul principal si care desigur sfarsea rau.

- Si?? Ce-a zis? Ce-a facut? Ce scria pe foaie?

- Usor Miha draga ca nu am zece guri, desi nu mi-ar mai lipsi inca una. Glumeam stai linistita. Asa cum spuneam. Pai pe foaie nu scria nimic rau, adica era totul frumos aranjat, mi-a imprumutat-o si am citit-o!

- Ei? Ce scria?

- Zicea ceva de o bursa…

- Bursa??? Wow! Unde?!

- Ma lasi sa explic sau ma grabesc la ora si nu iti mai zic in veci?

- Gata, gata. Tac, pe cuvant de cercetas!

- Si cu degetele alea incrucisate de la spate ce ma fac?

- Ti se par. Mi le trosneam doar.

- Off! Asa si cum spuneam, ininte sa fiu intreruptaaaa, am citit. Si zicea de o bursa se studii gratuita la… unde crezi? New York City!

- Tu glumestiiiiiiiiiii?

- Nu. Asa am facut si eu cand am terminat de citit. Am verificat numele meu de cinci ori, numarul scolii de sase si numele directorului de doua ori, ca si asa mi se face greata daca il pronunt de prea multe ori.

Si era total originala scrisoarea, adica eu, in New York, toata facultatea. Iti dai seama? Sunt socata si la ora asta. Sa nu mai vorbim de cum a facut mama. M-a strans in brate, m-a pupat pana cred ca am cazut pe spate, cumparase chiar un tort intreg, din care bineinteles ca nu am putut sa nu ma abtin sa nu mananc.

- Doamne nu imi vine sa cred. Esti tare!

- Merci! Auzi Miha. Stii, am totusi o mica rugaminte la tine. Daca nu te superi nu vreau sa stie nimeni despre asta. Intelegi? Nimeni!

- Da de ce? Doar e o veste super! Cum poti sa iti doresti sa nu stie nimeni?

- Nu stiu! Da nu conteaza. O sa inventez eu ceva. De exemplu m-am dus sa muncesc cu tata la ferma, da sigur, si nu am vrut sa fac facultate, sau nu stiu, dar nu vreau sa stie nimeni de asta. Intelegi, Domnisoara Barfitoare?

- Am inteles! Si uite nici nu tin degetele incrucisate!

- Multumesc mult, Mihaela!

- Pentru ce sunt prietenii adevarati? Dar oricum felicitarile mele. O bursa, New York, tipi buniii, cluburi, fara mama ta enervanta.

Da cam asa s-a scurs dimineata mea, care se presupunea sa fie infernala, tot vorbind cu Mihaela si dandu-I informatii care mai de care, pentru ca asa cum am alintat-o mai sus, chiar e o barfitoare. Eu cred, nu mi s-a confirmat, dar cred ca tine undeva pe sub pat un carnetel in care noteaza ce a mai facut cutarica azi, cu cine a iesit Y sambata seara, pe cine a mai lasat X-culescu cu ochii in soare si tot asa. Si totusi tot prietena mea cea mai buna ramane! O sa imi fie dor de ea.

Capitolul 2 – Please don't cry

Huh. E deja vineri! Nu stiu cand se scurge timpul asta, deja devine stresant sa nu mai am timp de nimic inafara de scoala, scoala si iara scoala. Oricum mi-a spus mama ca plecarea e peste o saptamana. Sunt oarecum in cumpana dintre extaz si dezamagire. In primul rand sunt fericita, doar scap de cicalitoarea mea mama, de infernalele si imposibile

drumuri de aici si pana la magazinul din colt deci automat scap de vecinu' de la doi, voi mai scapa de asemenea de toti colegii mei insuportabili, de toti tipi oribili din tara asta, de toate fast-food-urile in care nu se mai serveste nimic bun decat cefea, de toate sambetele ratate din cauza unor tampiti si voi putea spune de acum in colo, buna New York, buna fast-food-uri delicioase, buna tipule dulce de peste strada, buna viata fara mama, in cateva cuvinte buna viata buna! Sunt atat de extaziatata numai cand ma gandesc la asta si gandeste-te e doar inceputul. Si totusi uite ca nu s-au inventat inca momentele bune care sa nu contina si momente proaste. Ma despart de Mihaela si asta ma supara cel mai tare, ma despart de scoala mea ponosita, ma despart de vanzatoarea de la chioschiu' de ziare cu care barfeam mereu inainte sa vina autobuzul, ma despart de parcul ala in care mergeam cu toti "borfasii" si radeam, mancam seminte sau injuram pana nu mai puteam, ma despart de toate astea si nu prea imi convine. Sper doar ca la New York o sa ma distrez cu adevarat. Colegiu, baieti buni, mancare buna, pat cald, masa calda, de ce ma mai pot plange? Doar asta e tot ce si-ar putea dori vreodata orice nou student intr-o tara noua.

Trebuie sa imi fac bagajele si credeti-ma nu pot sa mi le fac decat atunci cand nu e mama acasa ca sa ma streseze ca bluza aia e indecenta sau ca blugii aia parca sunt luati din tomberon. Oare ea chiar nu pricepe ca asta e stilul meu vestimentar si cu asta basta? Cand o sa inteleaga cu adevarat ca nu mai sunt un copil de zece ani si ca acuma pot sa imi port si eu singura de grija. Oare asa sunt toate mamele? L.O.L. sper ca nu, sau cel putin nu va doresc sa aveti asa o mama ca a mea. Sa trecem peste subiectul asta ca deja imi provoca o stare de amorteala numai la gandul ca cine stie poate imi poate citi gandurile si eu o sa pic prost mai tarziu. Deci cum spuneam, imi fac bagajul. Cred ca imi iau perechea asta de blugi, sunt in stil cowboy si imi plac mult, ma si avantajeaza pentru ca la ei nu pot sa port decat bluze decoltate si nu se mai uita nimeni asa la curul meu cat tarna ci la balcoanele mele care, slava Domnului, sunt

destul de mari, bine, bine nu sunt mari sunt foarte mari, de cand aveam vreo paisprezece – cinsprezece ani aveam niste balcoane, ma invidiau toate colegele si credeti-ma o data am vrut sa le tai, prea voia sa le pipaie toata lumea, da slava cerului ca m-am razgandit. Ce ma faceam eu acum? Si fustita asta roza s-ar potrivi intr-un club in care din intamplare ma voi afla eu dupa ce ajung. Asa ca New York pazea ca vin *Babe*!

A trecut si saptamana asta si uite-ma pe aeroport asteptand avionul in care urmeaza sa fac un zbor lung si obositor, dar merita! Mama e langa mine si ea pare foarte ciudat de ingrijorata; de vreo cinsprezece minute ii tot spun ca o sun imediat ce cobor dar nu poate sa inteleaga ca nu o sa se intample nimic *tocmai* cu avionul asta. Ma rog sunt oarecum fericita ca a putut veni si tata. Nu stiu daca am spus, dar tata are o ferma, adica deaia naspa cu gaini porci si chestii deastea urat mirositoare, dar castiga bine si deci restu nu mai conteaza. El si cu mama sunt casatoriti de vreo douazeci de ani si pana acum nu stiu sa se fi certat vreodata. Tata e painea lui Dumnezeu si nu glumesc; are o fata blanda si brazdata de riduri si de griji pesemne de la ata munca si oboseala, si un suflet atat de bun ca daca ai vrea sa il inseli nu te-ar lasa inima cand i-ai vedea fata atat de ingrijorata ca poate tie chiar ti s-a intamplat ceva rau, cred ca deaia are si asa de mult succes cu ferma si are si atati de multi prieteni adevarati. Mama desi o descriu mereu ca pe o isterica sa stii ca are o fata foarte calma si niste ochi mici numai perfecti pentru fata ei ovala. Are in jur de un metru spatezeci si cinci si poarta ochelari. Parul ei are o culoare care imi place la nebunie, e ciocolatie dar cu nuante de auriu in el si nu stiu cum de ea il are asa din nastere si eu il am asa de negru cu nuante de albastru in el. Uneori ma oftic, si ma oftic numai cand ii vad ochii. Si ea si tata au ochii verzi, dar verdele ala patruzator care te inebuneste, numai eu m-am gasit sa ii am verzi-albastrui. Nu stiu daca v-am povestiti dar cred ca in viata mea predomina prea mult albastrul. Adica parul meu are reflezii de albastru inchis, ochii mei sunt verzi-albastrii, prima mea paturica era albastra,

prima mea pereche de sosonei au fost albastrii, prima mea jucarie a fost un ursulet care era albastru, totul era albastru. Acum cand merg pe strada si vad o persoana gravida si care poarta o bluza albastra incep sa vorbesc singura si sa zic ca ce pacat de fiinta respectiva tocmai i-a distrus viata viitoarei fiice, pentru ca mama mi-a zis ca ea obisnuia sa poarte bluze de culoare albastra inainte sa ma nasc, deci nu purtati albastru cand sunteti insarcinate va nenorociti copii. Bine asta e o teorie tampita pe care am copt-o la ora de chimie cand ma stresa profa si era imbracata in albastru. Tocmai se lua de mine si eu cum stiam ca e insarcinata am intrebat-o usor daca ii place stilul meu. A facut niste ochi dupa care a pufnit in ras un semn clar ca nu si atunci i-am zis toate lucrurile de ti le-am zis si tie mai sus si de atunci nu mai poarta albastru. Doamne da sa vedeti cum a ramas dupa ce i-am povestit era de-a dreptul socata toata clasa pufnise in ras numai ea avea o fata ca speriata de bombe.

Imi suna telefonul. E Mihaela. Nu prea vreau sa vorbesc acum cu ea pentru ca ma va face sa plang si nu vreau. O sun eu din New York. Oricum nici nu as putea sa vorbesc la telefon cu mama care se ambaleaza ata de cand am ajuns aici. Are impresia ca n-o sa ma descurc, ca o sa cad prada primului venit. Si mama nu mai tace o data. Noroc ca tata e bun si e de partea mea ca altfel nu stiu ce m-as face sincer. Oricum pe tata nu il prea intereseaza, adica il intereseaza numai ca el oricum nici inainte nu ma vedea decat o data la o luna asa ca plecarea mea nu-l va afecta cine stie ce. Din cate am inteles eu o sa vanda apartamentul ca mama sa poata sa vina sa stea cu el la ferma. O sa fie interesant, sa mi-o imaginez pe mama dand de mancare la un porc sau mai rau sa aibe grija de un cal, ar fi prea mult ras chiar si asa in imaginatie.

- Tu de ce razi? Nu vezi ca eu mor aici si tu?

- Ei, ho si tu mama. Nu vezi ca exagerezi? Ce se poate intampla? Haide potoleste-te cu toata tarasenia asta ca daca te mai temi mult poate chiar se intampla. Asta vrei?

- Doamne fereste! Cum sa vreau asta?

- Pai vezi? Acum haide linisteste-te! Eu ma duc pana la baie si stai linistita ca nu uit sa ma spal pe maini.

Off! Ma omoara cu zile. Deja devine stresanta. Dar inca cateva minute si New York *I'm coming, baby!*

Capitolul 3 – Changes

Sunt in avion de cateva ore. Mai am putin si ajung. Am si dormit putin, probabil ca sa pot reflecta si probabil pentru a realiza ca sunt intr-un avion spre New York. Sincer nici eu nu stiu de ce am dormit, probabil ma simteam doar obosita si cred ca voiam sa memorez tot ceea ce indruga mama la plecare, a si plans. Doamne nu stiu ce sa ma mai fac cu ea. Tata mi-a luat drept cadou de despartire un laptop, e super interesant, adica am mai folosit la orele de informatica dar merge mult mai bine decat jaful meu de calculator de acasa. Am descoperit ca am in el niste poze cu mine de cand eram micuta si niste poze cu mine si cu mama si cu tata, cu buni. Imi e asa de dor de buni. A murit acum doi ani si de atunci viata mea s-a schimbat complet. Mama nu era asa de la inceput, era chiar pot spune o mama moderna dar dupa moartea bunicii s-a schimbat radical. Chiar nu am inteles de ce dar probabil ca ii e si ei foarte dor de ea si nu stie cum sa spuna asta. Eu una merg in fiecare duminica la mormantul bunicii, sau mai bine zis obisnuiam sa merg, acum sper ca o sa ma inlocuiasca mama. Nu cred ca a mai fost acolo de nu mai stiu eu cand. Nu stiu de ce. Probabil se simte vinovata sau…chiar nu imi pot explica.

O sa imi fie asa de dor de ei. Acum ca ascult la mp3 mi se pare asa de banal, fara mama care sa imi urmareasca fiecare miscare, parca e prea banal acum. O sa imi fie dor de apucaturile ei, cu care m-am obisnuit atat de mult o sa le duc dorul. O sa ii duc dorul si Mihaelei si

tatei si bunicii. Nu vreau sa parasesc tara cu gandul de reintoarcere vreau sa parasesc tara cu gandul ca inca mai traiesc in ea. Este un loc minunat pe care nu l-as da pentru nimic in lume. E un loc superb, un loc in care m-am nascut, crescut si in care toate amintirile mele se prind de mana acum in dansul de despartire si ma imbata cu miscarile lor ce par de o usurinta mult prea mare. Acum ca ma gandesc la lucruri asa nu prea imi vine sa cred ca tocmai am parasit ce iubeam cel mai mult, nu imi vine sa cred ca ochii imi curg, ca viata mea apartinea acelei lumi si acum nu am facut altceva decat sa dau cu piciorul la ceva ce nu voi mai gasi nicaieri altundeva. Nu imi vine sa cred ca tocmai am spus adio celui mai de pret lucru din viata mea.

Si totusi, vreau sa cred, sa sper, sa imi imaginez ca New York-ul va deveni de acum noua mea casa, o casa galagioasa, mare, in care sa pot cunoaste noi oameni, noi personalitati, noi culturi, noi luminite aducatoare de speranta. Vreau sa cred ca acum acest oras a devenit noul meu loc in care voi putea sa spun mai tarziu ca reprezinta locul in care am luat nastere, locul in care m-am propulsat intr-o lume sociala cu un grad de duritate, de asteptari mai mare. Simt ca aceasta este chemarea mea, simt ca aici imi voi gasi locul pe care il caut de ata timp. Si chiar daca nu as simtii, cred ca o data ce ajungi sa cunosti o realizare atat de mica si totusi atat de mare inima incepe sa iti bata nebuneste doar la gandul sper ceea ce va urma, spre ceea ce vei putea deveni, numai la gandul ca aceasta oportunitate ti-a fost incredintata tie, a fost pastrata de atat timp si tu, un elev obinuit, ai ajuns sa ai ocazia sa fii pastratorul ei. Mie una mi se pare un lucru minunat. Sincer niciodata nu m-am priceput la cuvinte dar cand treci prin ceva asemanator mine cuvintele devin cel mai mic obstacol in implinirea visului tau. Ca tot veni vorba cred ca ar trebui sa mai repet un pic la engleza. Desi sunt bunicica la engleza niciodata nu poti sa stii tot, de aceea inca ma mai consider un bobocel. Studiez intenziv engleza de patru ani si uite ca inca nu imi permit mie insami sa spun despre mine ca stiu cu adevarat limba

aceasta. Am studiat tot ce se putea studia in engleza astfel incat nimic sa nu mi se para ciudat cand voi ajunge in sfarsit la destinatie.

Peace is everything.

Capitolul 4 – Closed Eyes

Adormisem cand am observat ca cineva incearca sa imi atinga laptop-ul. Am facut ochii mari si cu un suierat m-am intors catre persoana de langa mine, care din coincidenta era si "partenerul" meu de zbor pe ruta aceasta. Nu il bagasem in seama pana atunci pentru ca nu mi se paruse interesant, dar acum la o privire mai atenta ai fi putut observa obrajii imbujoratii, textura lor fina de culoarea fildesului, ochii sai ciocolatii-negrii, mainile sale inca neretrase de pe laptop-ul meu, aveau asa o culoare ciudata, nemaintalnita, parca acest barbat nu iesise in viata lui in lume, parca soarele nu ii atinsese niciodata fata, parca era un nou-nascut a carei piele e alba ca laptele. Nu cred ca avea mai mult de douazeci si opt de ani, nu credeam defapt eram sigura. Ochii sai emanau o caldura irezistibila, de parca ai fi vrut sa ii atingi fata, sa i-o explorezi sa te convingi ca e reala. Mi-am inors privirea scapand astfel din lanturile sale hipnotice. Cu o voce ragusita si enervata am soptit:

- Ce vrei? De ce ai vrut sa imi iei laptop-ul?

- Nu, nu, nu. Ai inteles gresit! Nu am vrut sa iti iau laptop-ul doar ca ei bine l-ai stins dar nu l-ai inchis si am vrut sa il inchid si sa il mut astfel incat sa poti sa dormi mai bine.

Apoi afisa un zambet naucitor, pentru o secunda am uitat cum sa mai vorbesc engleza.

- A! Ok! Merci. Scuze ca te-am acuzat.

- Nu e nimic. Acum poti sa dormi linistita.

De parca as mai putea, la cat m-ai hipnotizat! Sa revenim.

- Si cu ce treburi la New York? Am intrebat eu indoielnica.

- Pai sunt profesor la o universitate si tocmai ma intorceam dintr-o escala. Am facut un tur al Europei si sincer am ramas vadit impresionat. Chiar mi-a placut.

Vorbea asa de repede si de dulce incat mai aveam putin si ma aplecam sa ii miros respiratia, eram sigura ca e capsuna sau zmeura desi nu eram foarte sigura. Mirosea demential.

- Hmm.. a fost tot ce am reusit sa spun.

- Da chiar mi-a placut. Am fost peste tot din Franta, Germania, Italia, Rusia, Romania, Bulgaria etc.

- Serios? Ai fost in Romania? Am sarit eu ca arsa, parca vizitase Iadul nu tara mea de origine.

- Da, a raspuns el vadit surprins, apoi cu o privire precauta m-a analizat un pic, era socat parca imi citea gandurile, a fost interesant sa fiu..acolo.

Eram socata. Un New Yorkez vizitase Romania si ii mai si placuse, ei asta chiar e ceva la care nu ma asteptam. Un zambet urias mi-a brazdat fata facandu-ma sa arat ca o copila nu mai mare de sase ani, sunt sigura. Zambetul lui in schimb de raspuns a fost…ei bine mi-a taiat respiratia. Asteptand ca inima mea sa se mai linisteasca sau mai bine zis sa fiu capabila sa constientizez ca trebuie sa raspir. Am reusit sa zic doar ca eu sunt din Romania.

Socul de pe fata lui m-a speriat pentru o fractiune de secunda, apoi ochii lui au revenit la marimea normala si un zambet timid i-a aparut pe buze. Cu o voce suava si-a apropiat buzele de urechea mea, moment in care am inghetat, si mi-a soptit:

- Romancele sunt bestiale!

A spus asta intr-o romana desavarsita incat am uitat complet ca el nu stie romana. M-am uitat la el si mi-a raspuns cu un alt zambet inocent.

- Atat am reusit sa invat cat am stat in Romania. Mi-a explicat el dulce.

Am dat in cap in semn de raspuns apoi am rosit toata ca un rac gata de preparat la cuptor.

Am mai vorbit un pic pana am aterizat, zborul fiind lung si obositor. Cand am aterizat i-am marturisit ca imi este teama, fapt pentru care mi-a prins mana intr-o stransoare al naibii de perversa. Degetele lui le dezunea pe ale mele, unindu-le apoi cu ale lui intr-o stransoare inimaginabil de calda in comparatie cu mainile sale asa de albe.

Ne-am despartit pe aeroport. Tristetea despartirii de el era imprimata pe fata fara doar si poate. S-a apropiat de mine si m-a sarutat pe obraz spunandu-mi ca New York este New York tocmai datorita faptului ca oamenii se intalnesc tot timpul pe strada accidental.

Asa ne-am despartit si am sperat – chiar am sperat ca din greseala sa dau peste el pe strada – ochii lui ma vor bantui la noapte negresit.

Capitolul 5 – Smile for me?

La iesirea din aeroport ma astepta o femeie invarsta, cred ca avea 60 – 65 de ani. Parul ei de un alb – argintiu mi-a amintit de culoarea pielii misteriosului meu partener, dandu-mi seama dupa ce ma parasise ca nu il intrebasem niciodata cum il cheama. Batranica tinea in mana ei sfrijita o bucatica de carton pe care scria numele meu cu o caligrafie de invidiat. M-am apropiat de ea si pe masura ce avansam fata ei imi devenea din ce in ce mai clara. Era frumoasa pentru o femeie in varsta. Avea ochii de culoarea marii, doar ca o culoare atat de agitata, iti dadea fiori daca se incrunta. Pielea ei era aproape transparenta, lasandu-ma sa ii vad venele pe sub ea. Daca eram atenta puteam distinge chiar cum ii pulseaza sangele. Am facut ultimul pas si am intins mana.

- Hey! Dumneavoastra trebuie sa fiti doamna Jenkins.

Un zambet de copil i-a aparut pe fata facandu-I ochii sa para ca sclipesc. Fericirea se citea pe fata ei. Am continuat repede, surprinsa de o astfel de primire.

- Eu sunt Jessie Carter. Ce-a pe care o asteptati.

- Buna scumpo. Oh! Te rog nu imi spune doamna Jenkins, vorbeste-mi normal, nu imi place sa fiu considerata batrana.

Chicotea. Mi s-a parut ca nu mai auzisem un chicotit de atat de mult timp, dar cu siguranta nu mai auzisem un ras asa de armonios ca acesta. O intreaga legatura de clopotei se pierduse in vocea acestei femei. Ma facea sa ma simt atat de familiar, atat de bine, parca fusesem crescuta aici cu ea, parca era… atunci intelesesem. Amintirile mele imi jucasera o farsa, voiau sa imi arata cat de bine seamana fiinta aceasta cu bunica mea. O lacrima mi se scursese pe obraz, era atat de calda incat m-am speriat la inceput. Fata doamnei Jenkins se intrista cand imi vazu reactia. Incepu sa vorbeasca repede.

- Vai! Imi pare asa de rau! Nu stiam ca sunt chiar atat de urata. Imi pare sincer rau. Uite! Uite! Un servetel. Gata! Gata!

- N – nu… Sunt bine! Nu este vina dumneavoastra, doar ca semanati atat de mult cu bunica mea. M-ati adus aminte de ea.

- Oh! M-ai speriat draguto! Am crezut ca arat al nabilui de urat!

N-am mai putut sa zic nimic doar sa pufnesc in ras. Parca era bunica. Micuta, ingrijita si glumeata. Eram asa de fericita. Am pornit spre viioarea mea locuita sau mai bine zis noua casa. Doamna Jenkins mi-a spus ca daca vreau pot sa locuiesc cu ea si nu in apartamentul pe care mi-l pregatise. Imi spusese ca ii placea de mine, ca nu eram mca ceilalti chiriasi pe care ii mai avusese. M-am simtit bine pentru ca avea incredere in mine si dandu-mi seama ca se simte singura am acceptat.

Avea o casa impresionanta. Imi placea foarte foarte mult. Avea doua etaje si era foarte bine ingrijita. Gradina era plina de flori de toate culorile. M-au facut sa ma relaxez imediat ce le-am vazut.

Doamna Jenkins mi-a prezentat casa. Aveam propria mea baie, un dormitor super-mare si super dragut. Aveam cearsafuri de matase pe pat si atunci m-am intrebat daca nu cumva doamna Jenkins face parte din Mafie sau asa ceva. La fereastra stateau de veghe niste perdele cu model floral, culoarea mea preferata – albastru-ocean. Pernele aveau diferite imprimeuri. Pe una scria “ I Love Myself “, decisesem ca aia va fi perna mea preferata. Podeaua era din lemn, un lemn fin si ciudat de frumos.

Un covor foarte pufos si albastru imi acoperea o parte din podea, facandu-mi camera sa para ca are propriul ei lac. Pe peretele opus patului se afla o oglinda imensa si o comoda in care puteam sa imi pun cosmeticele, sau mai bine zis sa imi pun lip-stick-ul, peria de par si fardurile. Nu imi placea sa ma machiez. In partea stanga, opus de fereastra, era dulapul. Era imens, cu doua usi si o oglinda pe una din ele. L-am deschis si am observat ca imi trebuia de cinci ori volumul bagajelor mele pentru a-l putea umple. Doamna Jenkins mi-a analizat fata si fericita ca imi place ceea ce vad a continuat sa imi prezinte si restul casei. Eu aveam camera la etaj, iar doamna Jenkins jos, astfel incat nu o puteam detanja si nici ea pe mine, desi o femeie mai agreabila ca ea nu ar fi putut sa ma deranjeze nici daca ar fi vrut. Bucataria era enorma si utilata cu tot ce trebuie. De la mixer pana la masina de spalat vase. Farfurii pentru un batalion, tacamuri de asemenea, pahare, servetele, tot ce voiai. Sala in care mancam sau “Annabell” cum mi-a spus doamna Jenkins ca ii spune era imensa. Doamna Jenkins o poreclise asa pentru ca manca singura si ca sa nu ii se para asa de goala camera ii daduse un nume. Zicea ca o facea sa nu se simta singura. “Annabell” avea in mijlocul ei o masa imensa cu scaune vechi, tapitate pentru care ai plati o avere sa ai macar unul. Am ramas impresionata si de sala de me...– Annabell. Baia mea era echipata mai ceva ca a starurilor de la HollyWood. Era imensa, cu o cada pentru trei nu pentru doua persoane. Ce sa mai... era Raiul in miniatura acasa la doamna J. Dupa ce mi-a aratat si sufrageria, care gazduia un semineu de iti taia rasuflarea, m-a condus si in restul casei. Era imensa. I-am multumit ca mi-a oferit aceasta posibilitate de a locui cu ea intr-un cartier atat de dragut si atat de frumos. Am intrebat-o ca sa ma asigur daca face parte din Mafie. Ea a ras de gluma mea si mi-a spus doar ca fiul ei este un profesor stralucit si o ajuta sa intretina casa.

- Face si el ce poate ca sa ma stie fericita. Dar mai bine m-as lipsi de toate astea decat sa mai stau o zi singura in casa asta.

Probabil ca avea dreptate. Sa fi singur nu e tocmai un lucru prea frumos.

- Doamna Jenkins, cat trebuie sa va platesc pentru chirie?

- Fi serioasa! Nici macar un cent! Nu vreau sa aud de asa ceva. Probabil ti se pare ca sunt vreo nebuna, doar te cunosc de cateva ore si deja iti las pe mana toata casa mea si pe mine de altfel, dar crede-ma ca ma pricep la citit oamenii iara tu esti foarte buna. Sta scris pe fata ta. Inima ta e pura, pot vedea asta.

Femeia asta era fenomenala. Vorbea serios?

- Vorbiti serios?

- Sigur ca da draga mea. Haide haide! Du-te si despacheteaza, eu am sa fac un ceai. Sa vii sa vorbim.

A facut o pauzam dupa care a spus incet:

- Daca vrei desigur.

Sigur ca voiam. Voiam sa stiu povestea vietii ei. Era atat de singura incat nu m-as fi mirat daca viata ei ar fi fost un haos total. M-am aplecat si i-am dat un pupic pe obraz in semn ca de abia astept. Un zambet i-a luminat fata si mi-a facut semn sa ma duc sus sa despachetez si sa revin cat de repede pot.

6 – What Now?

Ajunsa in “camera mea”, de acum puteam sa ii spun asa, am inceput sa ii gasesc macar un defect. Fara speranta insa. Ma facea sa ma simt ciudata. De ce sa fiu eu singura cu defecte de aici? Pana si doamna J., chiar daca timpul ii brazdase fata de riduri, tot arata mai bine ca mine. Ma simteam ciudat. Am alungat gandul urat incarcand sa imi amintesc ca trebuie sa o sun pe mama. Grozav! Mama! Am luat telefonul mobil, am verificat daca am semnal apoi fara tragere de inima am cautat prin contacte la litera M. Dupa ce apucasem sa formez mi-am adus aminte ca o aveam si pe apelare rapida. Nu a apucat sa sune nici macar de doua ori ca a si raspuns.

- Jessie?! Tu esti?

- Da cine crezi? Matusa Matilda?

Am spus eu cu un ton aproape complexat. Noi nici macar nu aveam vreo matusa cu numele asta.

- Off!! Termina cu prostiile astea. Spune-mi ai ajuns? Cum e? E bine? Iti place? Vrei inapoi acasa?

La dracu, NU!

- Putem sa aranjam un zbor daca nu iti place.

- Mama.

- Zi, vrei? Il chem chiar acum pe taica-tau.

- Mama.

- Nu e nici o problema. Poti sa fii linistita pentru facultate, gasim noi una in Romania care sa fie destul de buna si –

- MAMAAAAAA! Ai de gand sa ma asculti si pe mine?

- Imi pare rau draga mea! Nu am vrut.

Vocea mamei, asa plangacioasa cum era imi trezise un pic de dor de casa, dar nici prin cap nu imi trecea sa ma intorc. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt libera. Ce? I s-o fi facut dor de mine te pomenesti.

- Nu mama, stai linistita. Sunt bine si doamna Jenkins e o dulce. A zis ca nu ma lasa sa stau in apartamentul pe care mi-l pregatise initial asa ca m-a luat la ea acasa. Iti vine sa crezi? Nu e o dulce?

- Jenkins si mai cum? Daca e vreuna din alea care abuzeaza sexual de tineri? Sau mai stiu eu ce? Zi-mi intreg numele sa il pun pe tatal tau sa se intereseze. Ai auzit?

- Sfinte Sisoie! Mama ce dra..- naiba crezi, ca sunt copil mic de cinci ani? Stiu si eu sa recunosc infractorii. Ai uitat deja de cursurile mele de Judo de cand eram mai mica? Sau de cele de yoga? Stiu sa ma apar si stiu si cum sa imi calmez mintea daca o omo..- fac vreun rau.

- Off! Jessie! Daca nu e bine totusi? Cati ani are?

- Nu stiu. 60? 65? N-am intrebat-o.

- N-ai intrebat-o???? Adica ai de gand sa dormi cu o straina in casa la noapte?

- Vrei sa spui casa ei. Si da am de gand sa fac asta. Oricum abia am facut cunostinta. Acum ma pregateam sa cobor sa vorbim mai multe, dar m-am gandit ca am un copil mic acasa care merita linistit.

- Te rog! Sunt mama ta Jessie. La ce te astepti sa dau o petrecere ca ai plecat de acasa?

Sincer?

- Nu, nu, nu. Nu ma astept la asta, dar nu ma lua de fraiera.

- Bine! Tu stii mai bine, dar ai totusi grija. Cat mai e pana incepe semestrul? Te-ai dus sa confirmi?

- Mama! Deabia am ajuns. Ce? Voiai sa zbor pana la facultate, sa ma intorc, sa fac cunostinta cu doamna J., sa imi despachetez lucrurile, sa imi fac un dus si sa te mai si sun? Da ce? Crezi ca am superi puteri sau? Sa fim seriosi.

- Nu. Nu ma asteptam la asta. Bine mint. Ma asteptam la asta.

- In sfarsit un adevar.

- Stii foarte bine ca asa sunt. Nu ma mai tachina atat. Sa ma suni imediat ce aflii mai multe despre doamna asta Jenkins. Nu imi place sa te stiu printre straini.

Ba mie da.

- OK! Stai calma bine?

- Bine.

Vocea ei aproape va ma prinsese cu garda jos. Era un amestec ciudat de mahnire – probabil pentru ca nu puteam sa ii ofer mai multe informatii – si de tristete, melancolie. Ei! Eu nu sunt suparata. Inca nu m-a prins virusul de dor de casa – probabil n-o sa ma prinda prea curand – si totusi sunt intreaga, sunt cooerenta, ma impart intre doua limbi. Ce mai vrea?

- Stai linistita bine? Tati ce face? – am zis eu repede, poate scapam de o alta ora de prelegeri cum ca nu o inteleg, ca nu am pic de mila fata de sentimentele ei, ca am in loc de inima o piatra.

- Face bine! Ferma ii ocupa prea mult timp. Am pus apartamentul la vanzare. M-am mutat cu el deja.

Whooa…Probleme dupa tonul vocii.

- Si? Te descurci?

Mai puneam si eu paie pe foc, nu era suficient ca vocea ei imi dadea o alarma ca va rabufni daca intreb asta, acum ma mai si jucam cu focul. Imi placea.

A inceput sa imi spuna cat de greu si urat mirositor era acolo la grajduri. Dar casa ii placuse mereu. Zicea ca vrea sa faca niste modificari in bucatarie, ca ar schimba culoarea, cred, apoi a inceput cu avalanse de informatii peste mine, pana si cel mai insignifiant lucru mi-l spunea. Mai avea si imi zicea si ce culoare au chilotii tatei astazi. Asta clar nu voiam sa aud!

Intr-un final a terminat de turuit si eu am putut sa ii spun ca ma grabesc. Ca daca voia informatii despre doamna Jenkins trebuie sa cobor. A inchis intr-un final – cred ca avea ochii in lacrimi cand mi-a zis ultimul “la revedere” – eram libera, din nou. Mi-am aruncat ochii pe cat vorbisem. Nu era mult, doar douazeci de minute. M-am gandit ca daca as face un dus acum m-as simti probabil mai relaxata. Dupa dus m-am imbracat in blugii mei scumpi si dragi si cu bluza albastra de la mama. Mi-am aranjat hainele dupa sortimente si mi-am dat seama inca o data ca voi avea nevoie de mult mai multe haine decat am deja ca sa imi umplu dulapul. Cand deschisesem usile mi se paruse ca dulapul asta e probabil cat un sfert din vechea mea camera. Cand m-am uitat din nou la ceas nu trecuse nici o ora. Am decis ca sunt pregatita sa ascult povestea doamnei J. si ca e timpul sa cobor.

Am deschis usa usor si un miros dulce de scortisoarama m-a dat pe spate. O sa ma ingras cu doamna J. Facea prajiturele. O simteam.

7 – Oh.My.God.

Am coborat usor treptele parca temandu-ma ca nu cumva prajiturele acelea de scortisoara sa imi faca un dans al dorintei. Probabil aveam o fata decupata din filmele alea de groaza, de nici macar nu poti deschide degetele ca sa vezi ce se mai intampla. Intr-un final am reusit. Ajunsesem. Totusi punand piciorul pe ultima treapta am reusit sa calc pe ultima mea convingere ca nu pot manca mai mult de trei. Ajunsesem in sfarsit in sufragerie. Doamna Jenkins ma astepta cu un zambet atat de cald de ti se taia rasuflarea. Era perfecta acolo pe canapea, parca intreaga casa se modela dupa ea, parca era un tablou pictat de Leonardo, decat realitatea.

Realitatea mi s-a taiat in momentul cand am inceput sa vad prajiturelele si sa salivez. Simteam apa in gura si probabil ca daca as fi spus un singur cuvant apa mi s-ar fi prelins incet in cet din colturile gurii. M-am abtinut sa fac vreun comentariu si m-am indreptat tacuta spre masuta, defapt spre canapea, ochii nu mi se dezlipeau de masuta. M-am asezat, iar doamna J. vazandu-mi probabil expresia m-a invitat sa iau una.

Bine zis. Una. Am gandit eu repede in timp ce mana mi se indrepta sacadat catre obiectul dorintei mele. Am reusit intr-un final sa iau una, jurandu-mi ca alta nu mai vad. Am luar imediat si o ceasca de ceai, pentru a putea sa mai scad din intensitatea dorintei. Ceaiul era de meta, iar prajiturelele… Minunatia nu poate fi descrisa decat ca un deşert ale carui limite sunt prea greu de definit. Prajiturelele alea erau mortale. Am reusit totusi sa ma opresc la a doua.

- Doamna Jenkins – am spus eu timida – Cum a fost viata dumneavoastra?

- Buna intrebarea micuta Jessie.

- Imi place cum suna “micuta Jessie”. *Chiar imi placea.*

- Hmm. Cu ce sa incep? O sa incerc sa incep cu inceputul, chiar daca inceputul meu a insemnat sfarsitul altcuiva. Vezi tu, micuta Jessie,

cand m-am nascut eu mama mea a murit. Acesta a fost ultimul ei sacrificiu adus lui Dumnezeu – eu. Numele meu – Joan – inseamna "binecuvantarea Domnului". Toata viata si-a trait-o cu frica lui Lui si tot timpul a incercat sa fie buna si dreapta cu toata lumea. Ajuta saracii, vindeca boli, avea grija de copii abandonati. Desi avea o viata curata si plina, Dumnezeu i-a trimis o incercare, numai ca ea nu a reusit sa o treaca. El i-a trimis un barbat. Un barbat chipes, blond cu ochii albastrii, un englez de vita nobila. Cine ar fi rezistat unei asemenea tentatii? A cucerit-o si a lasat-o insarcinata cu mine. Mama a plans mult timp dupa plecarea lui. De atunci nu se mai putea intoarce la nimic, pentru ca renuntase la tot pentru el. Renuntase la toata credinta ei in El si la tot ce crease El pentru ea. Dumnezeu se indragostise de ea, numai ca ea a pangarit totul cu un muritor. El s-a infuriat si a imbolnavit-o, facand-o astfel atat de vulnerabila si atat de fragila incat aducerea mea pe lume a reprezentat ultimul ei tel. Dupa nastere am fost luata in grija de maicile de la biserica *Santa Maria.* Eu nu m-am nascut in New York, ci in Mexic. Am trait o viata decenta pana la saptesprezece ani cand am inteles ca Dumnezeu nu ma iubeste. Am decis sa plec, sa imi vad de viata, sa calatoresc, sa vad lucruri nemaivazute pana atunci, sa visz cu ochii deschisi si sa nu fiu mustrata pentru asta. Voiam sa fiu libera. Maica Stareta Soledad mi-a dat binecuvantarea ei. O data scapata m-am lasat furata de lume. Ma indragostisem de ea. Eram mica si proasta – scuza-mi expresia – intr-o lume mare si profitoare. Nu aveam bani, nu aveam mancare, nu aveam nimic. In iarna care a urmat am continuat sa veghez strazile, sa cersesc si sa ma mentin in viata. Era foarte greu. Nimeni nu imi dadea nimic. Cateva luni de zile am trait doar cu apa si o chifla furata de ici de colo. Pana intr-o zi cand Dumnezeu m-a pedepsit si pe mine. Mi-a trimis in cale un barbat bine, blond cu ochii ca de ciocolata. O ciocolata mai calda decat laptele, mai calda decat orice. Ochii lui m-au cucerit instantaneu. Oamenii sunt niste fiinte jalnice carora tot ce nu pot avea ii cheama. Il chema Charles Jenkins. Era inalt si bogat. Ne-am

intalnit pe strada, cand din greseala am dat peste el. Imi era atat de frig incat nici nu mai vedeam pe unde merg. El ca un gentleman m-a prins de maini, asteptand pana cand echilibrul meu recapata noi puteri, numai ca echilibrul meu se lasa asteptat. Ma imbolnavisem de foame si nu mai puteam merge sau gandi coerent. M-a ridicat la pieptul sau cald si m-a purtat asa pana cand am ajuns in camera sa. Statea la un hotel foarte scump, tot ce imi amintesc sunt draperiile purpurii care imi placeau atat de mult. M-am trezit abia dupa trei zile in care dormisem non-stop. Eram odihnita, dar infometata. M-am ridicat din patul plin de matase si am observat o canapea ravasita, pesemne ca el dormise acolo. Cat de bun era. Omul acela, cel care ma salvase mi se stersese cu totul din memorie, nu imi mai puteam aduce aminte nimic de el, am incercat sa imi aduc aminte macar ceva, o frantura din fata lui, dar degeaba. Un lucru era sigur. Trebuia sa ii platesc iara eu n-aveam nici un ban. Trebuia sa ma marit cu el ca sa il pot face fericit. Asa gandeam atunci. Apoi valuri de frica m-au izbit. Ce s-ar fi intamplat daca era urat, hidos, transfigurat? I-as mai fi fost la fel de recunoscatoare ca atunci cand ar fi fost frumos? Decisesem ca oricare mi-ar fi fost soarta, Dumnezeu oricum nu ma iubea, iara eu a nimanui nu puteam ramane pe veci. Apoi o alta idee mi-a strafulgerat mintea. Daca era insurat? Daca nu reuseam nici atunci sa scap din fortareata pe care mi-o crease El. Chiar nu avea nici un pic de mila pentru mine? Am mers ca o fantoma prin casa, ingandurata, pana cand deschizand singura usa din camera aceea am dat peste un hol mic, cu alte doua usi. Una era baia, iar cealalta era bucataria. Am intrat direct in bucatarie, unde l-am gasit pe el stand la geam si fumand. Parca era un inger care tocmai coborase din Rai sa ma duca in Iad. Era ireal. M-am apropiat usor de el, fixandu-mi privirea pe spatele sau, pe buclele sale aurii, pe camasa lui, pe pantalonii lui, pe fiecare detaliu care mi se parea ca nu se potriveste in lumea aceasta. Am vrut sa vad daca este real asa ca am intins mana atingandu-I usor parul. Manaindu-l incet pe spate, urmarindu-I fiecare tremur sub camasa,

fiecare gest pe care il facea. Dintr-o data s-a intors catre mine. Chipul sau era mult mai perfect acum. Ochii lui de ciocolata ma topeau si pe mine. Parul sau de aur ii incadra o fata alba ca de marmura; genele sale lungi si pline de gratie ma priveau. Am incercat sa las privirea in jos, dar eram prinsa intr-o inchisoare din care nu poti scapa decat daca ai fost cuminte cel putin nouazeci la suta din timpul petrecut acolo, iara eu nu fusesem cuminte. M-a prins de mijloc si m-a sarutat. Buzele sale peste ale mele erau ca si cum un camp de trandafiri s-ar fi intalnit cu un camp vestejit si fara vlaga, dar sarutul sau a trezit in mine o pasiune salbatica. M-am lasat purtata de val si am ajuns sa facem dragoste. A fost una dintre cele mai magice nopti ale mele. Eram noua in viata pe care mi-o arata el, asa ca mi-a fost greu sa ma mai misc a doua zi. Dupa cateva saptamani de amor nebun a decis sa ma ceara in casatorie. Avea douazeci si trei de ani, iar eu optsprezece – tocmai ce ii implinisem. Am acceptat imediat si nu a durat mult pana cand am auzit cuvintele magice “va declar sot si sotie”. Dupa paisprezece ani de zile in care ne pierduseram orice speranta de a avea vreun copil ne-a luminat viata Anthony. Era un copil cuminte, care nu plangea niciodata. Cand s-a nascut Anthony, Charles s-a imbolnavit. A facut cancer.

O lacrima ii coborî de-a lungul obrazului Doamnei J. Povestea ei ma inlacrimase si pe mine. Si imi luase si gandul de la prajituri asa ca am indemnat-o sa continue. Pe de o parte pentru ca eram nerabdatoare pe de alta parte pentru ca voiam sa scap de prajiturile alea. O sa ma bantuie la noapte – JUR. Nu sunt nesimtita fata de poveste numai ca prajiturile alea erau droguri curate.

Doamna J. nu s-a impotrivit, ci a continuat mai departe cu un aer resemnat.

- Dupa nastere la cateva luni Charles a aflat ca are cancer. Vestea a fost oribila. La inceput am crezut ca Dumnezeu inca ma mai uraste, dar apoi mi-am dat seama ca traisem paisprezece ani fericiti fara nici macar o singura cearta. Fara nici macar un singur conflict. Il iubeam si

ma iubea cum nu se mai intalnise pana atunci. Cand am implinit treizeci si patru de ani, Charles a murit. Chiar de ziua mea. Anthony urma sa implinesca doi anisori peste o luna. Am fost devastati, cel putin eu, Anthony a fost prea mic ca sa realizeze. Din acel moment nu m-am ocupat decat de fiul meu. Charles a fost bogat asa ca toata averea lui mi-a revenit mie, altfel nu stiu ce m-as fi facut. Acum fiul meu este profesor universitar si se descurca excelent. Nu poti spune ca am fost vreo mama denaturata, din contra, tineam la Anthony ca la ochii din cap. Asta este povestea mea. Tot ceea ce vezi sunt vechi amintiri, casa fusese o paragina dar Anthony a insistat sa o redecoram pentru mine. Acum poti crede ce vrei.

- Doamna J., povestea dumneavoastra este impresionanta. Imi pare asa de rau.

- Sa nu iti para micuta Jessie. Toti avem in viata suisuri si coborasuri, numai ca viata mea s-a limitat in a pierde doi oameni foarte importanti mie. Dupa ce am crescut am inceput sa o intreb pe maica stareta daca eu nu am parinti. Mi-a spus de mama mea ca a murit si ca tatal meu este un nelegiuitor. Oricum nu l-am cunoscut niciodata. Probabil nici n-a stiut de existenta mea, iar daca a stiut nu l-a interesat.

- Nu spuneti asta!

Vocea imi era ingatuita, ca si cum suvoie de lacrimi stateau sa iasa la suprafata. Mi-am muscat buza si mi-am inghitit lacrimile. Nu imi place cand eram vazuta asa; reprezenta un punct vulnerabil.

- Dar tu, micuta Jessie? Care e povestea ta?

8. My Story? You mean my shit, right?

Sentimentele erau punctul meu slab. Nu suportam sa plang, la fel cum nu suportam fericirea. Poti spune ca sunt o masochista, nu imi pasa. Sunt genul de persoana care nu isi poate lasa inima sa se deschida, care nu isi poate suferii propriile sentimente. Toate “relatiile” mele s-au terminat in mai putin de doua saptamani. Eram dependenta de singuratate si de prietenele mele asa cum sunt acum dependenta de

muzica. Am multe vicii unele mai daunatoare ca altele. Fiind mereu “neinteleasa” in capul meu s-au format teorii peste care nu le puteam trece decat combatandu-le. De multe ori faceam prostia sa gandesc cand nu trebuia si astfel am ajuns sa nu mai am prieten pentru mult timp. Nu puteam sa cad si sa ma ridic cand totul ar fi trebuit sa se invarta in jurul unei singure persoane.

Am inchis ochii sperand ca lumea sa se tremine inainte sa deschid gura. Cel mai dureros subiect reprezenta viata mea. Nu puteam sa vorbesc despre ea fara sa imi amintesc. O lacrima mi-a scapat, o simteam, coborand usor pe obrazul meu rece, facandu-mi pielea de gaina. Simteam furnicaturi in degetele de la picioare. Eram nervoasa. Am privit catre doamna Jenkins sperand ca ochii mei sa nu o faca sa regrete ca a intrebat de viata mea. Aveam ochii pe jumatate deschisi, pe jumatate sfasiati, reflectand o inima moarta, a carei putere de intelegere nu mai functiona. Am reusit sa privesc in ochii ei, sa simt ce simte ea, sa vad ce vede ea cand vede un demon. Imi simteam durea reflectata in ochii ei, la fel cum iti vezi fata intr-o oglinda. Ochii doamnei J. s-au intristat, reusind doar sa ingane un “imi pare rau”! Am dat din cap. Nu era vina ei. Am plecat capul dorindu-mi din nou sa dispar, fara succes, eram tot acolo, croindu-mi propriul drum prin dezolare si durere. Am inceput. Un sfarsit i-a sfarsit cu un inceput.

- Am avut o viata frumoasa pana am implinit sapte ani. Eram o fetiscana care isi iubea parintii, dorindu-si doar sa ii vada fericiti. Pe atunci stateam la ferma tatei. Era frumos, dealuri de explorat, copii vecinilor sa ma joc, jucarii peste jucarii, parul dezlegat – lasat sa fie pieptanat de vantul dulce al toamnei. Eram fericita – urma sa incep scoala, cea mai mare responsabilitate de atunci. Eram un fel de vedeta pe acolo, aveam parul lung pana in talie cu reflexii de auriu, ochii de un albastru provocator, iara buzelke rosii ca si trandafirii cei mai rosii. Eram printesa acelui loc. Toti ma invidiau, la fel cum toti ma iubeau. Pana intr-o zi, cand copilaria mea a luat sfarsit. Nu eram ingamfata, doar

fericita si ca orice copil fericit m-am indragostit. Nu era genul acela de dragoste, la fel cum nu era genul acela de dorinta. Era mult mai mare, avea optsprezece ani. Era inalt, nu foarte frumos, dar stia cum sa se comporte cu mine, sa ma faca sa ma simt foarte bine. Radeam mult cand eram cu el, pana intr-o zi cand m-a invitat la el acsa. Am acceptat, mergeam destul de des acolo, jucandu-ne cu papusile surorii lui mai mari, facandu-ma mereu sa rad cand imita vocea unei fetite. De data aceasta era diferit.

“ Cati, stai cuminte, vreau doar sa iti arat ceva!”

- Imi placea cand imi spunea Cati, era numele pe care mi-l alesese el, spune ca inseamna “pur” la fel ca mine. Nu stiam ce voia sa faca, stiam doar ca ochii lui nu mai erau albastrul acela calm, erau albastrul acela tulbure, albastrul acela dureros. M-am asezat cuminte asteptandu-l. S-a dezbracat putin cate putin, incercand sa faca totul sa para normal. Mi-a spus sa fac la fel. L-am ascultat, nu stiam ce inseamna! Mi-am dat rochita alba de bumbac jos de pe mine, apoi am trecut la chilotei. Am ramas goala, la fel era si el. M-am uitat la el! Arata ciudat, voiam sa il intreb de ce e diferit fata de mine, dar nu m-a lasta sa il intreb nimic. Mi-a acaparat gura, m-a rugat – de fapt mi-a poruncit – sa mi-o deschid, asa am facut. Credeam ca e frumos, ca e vrea doar sa ma invete un joc nou. Am deschis-o! I-am simtit atunci limba in gura mea, nu stiam ce sa fac, era ciudat. Nu imi placea. Am vrut sa ma opresc, sa ii spun ca nu, nu voiam, nu era bine. Nu m-a ascultat a continuat. Am continuat sa tip, dar nu ma auzea nimeni, eram singuri. Probabil planuise totul foarte bine inca de dinainte. Am tipat si tipat, pana cand nu am mai putut. Ii simteam degetele coborandu-i spre abdomenul meu apoi am simtit ceva mai tare, acolo jos. Nu stiam ce inseamna –stiam doar ca ma durea, foarte rau. Voiam sa scap, sa plang linistita, dar nu m-a lasat. S-a bucurat de trupul meu, mult timp, nu mai eram in stare sa tin socoteala. Dupa ce a treminat a cazut peste mine, rasufland greu si incercand sa se calmeze. A iesit din camera ordonandu-mi sa ma imbrac, cat mai repede

posibil. Am incercat sa ma ridic dar nu puteam sa vad, sa simt, sa ma misc. Eram moarta. A revenit dupa zece minute, imbracat, aranjat ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat. Mi-a tras o palma cand a vazut ca nu sunt imbracata inca.

“ Copil prost! Mi-am murdarit cearsaful, ce-o sa-I zic mamei acum? Idioat-o!”

- M-a insultat tot timpul cat m-a imbracat, eu nu mai eram in stare de nimic. Apoi cu ochii lui albastrii – calmi - mi-a cerut scuze, a inceput sa planga si sa imi spuna ca nu a vrut, dar se certase cu prietena lui si avea nevoie. L-am crezut. L-am iertat. Dupa asta, ramasesem tot cei mai buni prieteni, cel putin in imaginatia mea asta eram. La nici doua saptamani m-a invitat iara la el. Eram nesigura, indecisa, nu stiam daca e bine. Mamei nu ii spusesem nimic – asa erau rugamintile lui – nu vorbisem cu nimeni despre asta. Eram un cpil,asa ca am mers si a doua oara, numai ca de data asta a mai invitat pe cineva. Erau doi. Au profitat de mine, iara apoi m-au aruncat ca pe un gunoi. M-au lasat la marginea padurii, nu mai era mult de acolo pana la noi la ferma, dar nu ma puteam misca. Simteam ploaia pe pielea mea rece, dar era imposibil sa ma misc. intr-un final m-am tarat pana acasa. Avea, picioarele reci, fata trasa, culoarea obrajilor stearsa de mult. Cand m-a vazut mama, a incremenit, nu stia ce sa mai faca, credea ca m-am ratacit in padurea de acolo si nu am mai gasit drumul de intoarcere. Am spus ca asa era. Nu voiam sa imi amintesc. De atunci m-am inchis in mine, am uitat! Nu sufeream, din contra ma detestam. Ma uram ca nu am inteles. am incercat sa aflu de ce le placea baietilor asta. Aveam prieteni mult prea mici, nu stiau raspunsurile. Am incetat sa mai vorbesc pentru o perioada, credeau ca am patit ceva, m-au tarat prin spitale, doctorii spuneau ca nu am nimic, poate e doar un soc ca am ramas in padure atat de mult timp, pana intr-o zi cand cineva a sugerat un examen ginecologic. Mama nu voia sa auda nici in ruiptul capului, sustinea ca nu avea cine, ca era imposibil. Tata era indoielnic, stia de

relatia mea de “prietenie” cu “el”. Atunci am vorbit din nou. Tot ce am reusit sa spun a fost “mama”, apoi “te iubesc”. Mama a inceput sa planga, la fel si tata. Cu o voce ragusita am reusit sa continui “nu am nimic, vreau doar acasa”. Dupa asta, am incercat sa fiu fericita, sa uit, dar nu am putut. Am “inmagazinat” povestea intr-un coltisor al creierului meu. Nu spun asta decat cand simt ca “demonul” vrea sa iasa afara. Amintirea asta e clasificata asa pentru ca imi e mai usor sa evit cuvantul asta decat “sex”.

M-a pufnit rasul, un ras fals, dar macar mai inveseleam atmosfera.

Doamna J. era pierduta, ochii ei erau ciudat de tristi. Am batut-o usor pe umar, afisand un zambet destul de teatral, dar macar un zambet. M-a privit pentru o clipa apoi a pufnit-o plansul.

- Doamna J. ce s-a intamplat? E ok? Pot sa ma opresc daca vreti, oricum am terminat cu partea “frumoasa”.

- Oh, Doamne! Ce te-am pus sa iti aduci aminte! Imi pare sincer foarte, foarte rau. Poti te rog sa ma ierti?

- Doamne Dumnezeule, dar nu m-ati pus sa imi aduc aminte nimic, este OK! Vorbesc foarte serios. Nu va faceti griji! Sunteti a doua persoana careia i-am povestit.

- Presupun ca prima este mama ta?

- Nu!! Nici pe departe! Cred ca daca i-as fi spus n-o mai scoteam decat de la morga, nu de la spital.

- Doamne, Jessie nu vorbi asa.

- Glumeam! E OK! Pe bune! Nu va faceti griji, stiu sa imi port singura de grija.

- P-Pot sa intreb cine este prima?

- Sigur! A fost cel mai bun prieten al meu – Cristi! El m-a ascultat. Ei bine, el a fost de fapt singurul care m-a alinat si care m-a inteles. Mereu venea pe la mine si vorbeam cu orele, mereu! Venea acasa sa ma ia la plimbare, mamei nu ii placea de el, zicea ca sunt prea mica pentru prieten si are ea o presimtire ca ar fi iubitul meu. Ma bufnea rasul de

fiecare data. Ei bine, Cristi nu a fost asa, nu in sensul acela. La inceput eram indragostita de el, dar aveam doar treisprezece ani, iara el cincisprezece. Am lasat-o balta repede, pentru ca el nu ar fi simtit la fel pentru mine si pentru ca el ma pretuia mai mult ca si amica a lui, decat ca prietena a lui. A fost un timp in care ne certam rau de tot si de multe roi. De obicei eu eram aia suparacioasa, dar atunci el se supara din orice. L-am lasat in pace. Am sesizat distanta impusa intre noi in momentul in care i-am spus ca imi place de cineva mult prea mare pentru mine. A fost – pot spune prima si adevarata mea dragoste – pana atunci iubisem artificial, fara sa inteleg. Implinisem patrusprezece ani, dar gandeam foarte matur, de asta m-a acceptat Cristi, pentru ca il intelegeam, pentru ca reuseam sa il ajut cu toate prietenele lui. M-am indragostit de cineva foarte mare, era diferenta intre noi de sapte ani. La inceput nu m-a atras, desi el a spus primul ca ma place. Nu il vedeam, nu aveam ochi pentru el, asa ca am lasat-o moarta, pana intr-o zi cand l-am surprins aprinzandu-si tigara. Mi se parea foarte urat, ca fuma, dar apoi o raza de soare, o raza a unui soare palid, abia trezit, de primavara, i-a poposit pe fata. Un vant suav se juca in parul lui, iar ochii ii erau captati de un dans al umbrelor. Acea imagine a ramas in sufletul meu. Cand s-a intors spre mine, un zambet i-a luminat fata, dar apoi s-a retras. Imi placea totul la el. Buzele lui, una mai mare decat cealalta, ochii luni de caramel, gene lui lungi si negre, fata lui alba, parul lui negru. Totul era intr-un contras perfect. Pana si tigara aceea ii dadea o aura perfecta. Din acel moment si inca doi ani mai tarziu l-am iubit. Aveam atat de multe vise cu el. Am reusit sa iubesc doi ani de zile cum nu mi-am imaginat. Nu credeam ca mai sunt capabila de asa ceva, nu credeam ca inima mea mai putea suporta ceva la fel de greu ca si demonul din mine. Dupa doi ani de zile, am avut curaj sa ii cer numarul de telefon. Ii trimiteam mesaje, dar nu imi raspundea niciodata, iara data o facea, era foarte rezervat. Pana intr-o zi cand i-am spus ca imi pare rau ca nu sunt suficienta. Mi-a trimis un mesaj in care imi explica ca nu e

asta, doar ca eu nu stiam sa fiu cum voia el. Am lasat iubirea mea sa moara. M-am concentrat si mai mult pe scoala. Mi-am dedicat restul anilor invatand, incercand sa definesc un “cum vreau eu”. Mi-am facut prietene. Eram dependenta de ele, dar stiam ca urma, stiam ca urma sa vina tradarea. O simteam. Prietenii sunt niste fiinte jalnice, in care daca te increzi pierzi. Prietenii sunt creaturile cele mai jalnice ale lui Dumnezeu. Te fac sa ii placi, iar la final te omoara. La fel ca si Cristi, la fe ca viata. Viata este partenerul tau, este istoria ta, este prietena ta, este amanta ta, este tot ce vrei, pana cand se satura si iti spune “bye, ne mai vedem” si atunci mori. Viata e tarfa careia nu ii platesti nimic, ca sa ti-o traga, e prietena careia ii spui tot ca sa te insele, e cea care te ridica si totusi cea care te trage in jos. Oamenii sunt niste fiinte urate, a caror suflete sunt mutilate. Nimeni nu poate fi frumos, cand sulfetul ii este pangarit. Nu l-am mai vazut de atunci. De cand mi-a spus ca nu sunt cum vrea el. L-am lasat sa moara o data cu iubirea mea, l-am lasat si pe Cristi sa moara, i-am uitat. Apoi am primit o bursa aici, si uite-ma!

- Scumpo!

Vocea doamnei J. era plina de resentimente. Ii parea rau, se vedea, dar nu imi pasa, nu voiam mila, voiam sa imi fie doar prietena.

- Nu! Va rog, nu vreau mila dumneavoastra! Vreau prietenia dumneavoastra.

- Sigur, draga mea!

Inca o lacrima…

- Va implor! Nu imi spuneti “draga mea” imi aduce aminte de bunica, a murit si imi este foarte dor de ea. Va implor!

- Sigur! Imi pare rau!

- Nu face nimic. Va suparati daca ma retrag acum?

- Sigur ca nu! E oricum destul de tarziu. Noapte buna, Jessie!

- Noapte buna, doamne Jenkins! Si inca ceva. Numele meu complet este Carter Jessie Catherine.

- Jenkins Joan, incantata!

9 – Are you afraid?

E un pic ciudat cum totul poate sa dispara, daca uiti. Te simti atat de gol, atat de parasit si totusi atat de aproape de adevar. Ajunsesem in camera, ajunsesem intr-un punct in care nu mai suportam nimic. Voiam doar sa fac ce stiam cel mai bine. Sa imi aduc aminte si sa plang. Ma simteam parasita, rupta, abandonata, trista, urata, uitata. Voiam doar o viata normala, o viata fara un demon, o viata in care poti trai linistita. Am incercat sa ajung la pat, dar picioarele imi erau potrivnice.

Gresisem, eram vinovata! Imi interzisesem cu mult timp in urma sa uit, ma obligasem sa nu mai vorbesc, sa nu imi mai amintesc, sa imi parasesc sufletul! Dar acum, o secunda, o intrebare, fusese suficient sa ma faca sa uit totul, sa cad in ispita de a ma descarca. Cine eram eu sa cer indurare? Nu meritam fusesem un “copil prost”. Ma lasasem pacalita si fusese numai vina mea.

Lacrimile nu incetau, imi faceau pielea de gaina cu fiecare secunda in care le simteam intensitatea. Nu erau lacrimi de usurare, erau lacrimi de ura, de prostie. Permisesem cuiva – unui necunoscut - sa imi cunoasca viata. Sa ii arat punctele mele slabe. Cine eram? De ce permisesem una ca asta, cand tot ce voiam fusese doar sa traiesc o viata fericita, sa incep un nou inceput. Sa uit!

Gandurile ma enervau, ma purtau inapoi in timp, imi explicau totul cu lux de amanunte – amanunte pe care le uitasem – acum erau aduse la suprafata de un creier mult prea perfect, un creier mult prea conservator. Am incercat sa repet formulele la matematica, am incercat sa recit “Hamlet”, sa imi aduc aminte cuvintele din scrisoarea domnului Darcy catre frumoasa lui Elizabetha, sa imi imaginez ura lui Heatcliff, sa mor o data cu Catherine Linton, dar totul era in zadar. Imaginile reveneau si reveneau, parca eram la un film prost si sirul acela de imagini nu se mai opreau. Uram asta! Stiam ce urma, stiam pentru ca mai facusem o data aceeasi prostie. Stiam ca urma sa imi pierd cunostinta, sa dorm pana dimineata, unde cand voi deschide ochii si

primul lucru pe care il voi face va fi sa rememorez totul, din nou si din nou.

Nu a mai durat mult si am uitat unde sunt.

M-am trezit inghetata, nu imi puteam simti spatele, picioarele erau grele ca de plumb, iara mainile parca imi erau taiate si puse pe post de perina. Nu mai simteam nimic! Mi-am adus aminte. Un alt sir de lacrimi mi-a coborat pe obraji, dar apoi am inceput sa imi simt fata. Caldura! De asta aveam nevoie. Am incercat sa fac un efort supraomenesc de a ma ridica si de a ma aseza in pat – dormisem pe jos. MInunat! Caldura paturii si pernele puse pe langa mine m-au facut sa ma dezmortesc. Simteam in sfarsit un pic de viata curgandu-mi prin vene. Aveam in intentie sa ma duc la baie sa ma tai si sa ma asigur ca mai am sange in mine – pentru ca eu nu mai simteam nimic. Am renuntat la idee imediat ce mi-am dat seama ca nu am cum sa explic aparitia unui prosop murdar de sange, sau faptul ca m-am taiat in somn. Mi-am aruncat ochii pe fereastra, asigurandu-ma ca nu este inca noapte. Nu era – soarele stralucea facandu-mi ochii sa se inchida automat.

Ma usturau – plansesem mult!

I-am deschis iara, treptat, incercand sa dau fata in fata cu realitatea. A mers! Am reusit sa ii deschid si sa privesc in jur. M-am ridicat din pat, parasind cu sovaiala caldura patului. Am mers direct catre oglinda, voiam sa stiu cat de grav este. Aveam doua zgarieturi pe obrazul stang, in rest nimic. Era bine! Scapasem ieftin. Probabil il hranisem atat de mult pe “demon” ieri incat azi-noapte s-a suparat ca am adormit. Am incercat sa nu imi mai amintesc nimic, sa ma prefac ca totul e in ceata, cum faceam de obicei. Mi-am scos mp3 player-ul si mi-am infipt castile in urechi, dand volumul la maximum. Nu voiam sa aud nimic, voiam doar liniste. Mi-am aprins laptop-ul si am inceput sa butonez. Am observat ca imi cerea conectarea telefonului – nu intelegeam de ce, dar era un lucru care sa ma tina ocupata, nu am cautat detalii, asa ca doar l-am conectat. O luminita verde in dreapta ma avertiza ca de

acum aveam conexiune la internet. Mi-am dat seama ca abonamentul meu la internet mobil functiona si pe laptop. Mi-a convenit! Am inceput sa caut pe internet, urmaream link-uri de la o pagina la alta, nici nu apucam sa vad pe ce intram, ca si treceam la urmatorul. Am reusit intr-un final sa revin la Google. M-am logat si mi-a aparut pagina mea personalizata iGoogle. Iubeam pagina aceea, era o poza cu mine si cu Mihaela. Am zambit cand am vazut-o. Mi-am verificat e-mail-ul crezand ca aveam macar vreun e-mail. De fapt aveam douazeci. Cinci erau de la Mihaela, cateva de la fosti colegi, care ma felicitau si doua de la o adresa noua. Le-am citit intai pe cele de la Mihaela, care se plangea de intrarile la facultati, dar care nu se oprea din felicitari. Le-am citit pe toate cinci dupa care m-am hotarat ca era bine daca ii raspundeam si eu! I-am descris putin casa, apoi pe Doamna J. si tot asa. Am trecut la urmatoarele de la colegi. Le-am multumit si lor dupa care am trecut la adresa misterioasa. Mi se parea ciudat, nu dadusem adresa asta la nimeni si nici nu imi facusem conturi pe alte web-site-uri cu ea. Probabil am dat-o la cineva si am uitat.

Am inceput sa citesc.

“ Hello!!!

Ma mai tii minte sau deja m-ai uitat? Sunt tipul din avion! Probabil nu iti mai aduci aminte de mine, dar eu da! Am uitat sa ma prezint! Numele meu e, de fapt nu conteaza, poti sa imi spui AJ.

Ne mai vedem!

‘Night,

AJ “

Ramasesem surprinsa! De unde imi stia tipul asta adresa? Si nici nu s-a prezentat cu numele complet. AJ??

Eram nerabdatoare sa il citesc si pe al doilea. Voiam sa stiu de unde si pana unde eu? Nu mi se intampla tot timpul sa fiu abordata de tipi decupati din reviste!

Al doilea continea doar un rand.

“Tot eu. Am uitat ceva: bafta la facultate! AJ!”

Glumea?! De unde naiba stia?? I-oi fi spus eu si nici nu stiu? Nu cred. Am stat si am rememorat tot drumul spre New York ca sa ma asigur ca nu am facut ceva cat timp nu am vorbit cu el. Mi-am adus aminte ca mi-am scris adresa de e-mail pe formularele pentru facultate. De acolo sa stie? Dar sunt absolut sigura ca el dormea! Sau nu?? Nici macar nu l-am vazut pana nu a incercat sa imi “fure” laptop-ul. Probabil de acolo stia!

I-am trimis e-mail inapoi:

“ Hi AJ,

Multumesc pentru ca mi-ai furat adresa de e-mail, si multumesc ca mi-ai adus aminte ca astazi trebuie sa depun formularele pentru faculate!

Mereu furi de la alti oameni? Ma refer la cuvantul “Privat”!

Superba Jessie!”

Nu puteam sa ma semnez “Superba Jessie”, doar nu eram pe aceeasi treapta ca el. Am sters! M-am semnat obisnuit: “Kisses, Jessie”.

Stiam ca o sa interpreteze cum vrea el, dar nu mai conta, oricum nu aveam sa-l mai vad.
M-am uitat la ceasul de la mana, care batea agale ora zece si douazeci. Am hotarat ca este timpul sa cobor. Mi-am deconectat telefonul, apoi am inchis laptop-ul. Am mers la baie unde m-am spalat pe dinti si mi-am facut un dus de dimineata, nu mi-a luat mai mult de zece minute. Am coborat din nou in camera aceea in care cu o seara inainte mi-am retrezit demonul la viata. Am inceput sa rad. Il invinsesem, iar acum statea calm la locul lui.

10 – Why Me?

Am coborat scarile, fericita, chiar plina de viata. M-am dus direct in bucatarie sperand sa gasesc ceva de mancare. Am deschis usa incet, strecurandu-mi capul pe dupa ea. Am vazut-o pe doamna J. asteptandu-ma. Am zambit si am intrat afisand un zambet imens pe fata. Nu era

teatral, era un zambet adevarat. Imi placea sa ma gandesc ca in sfarsit i-am aratat doamnei J. adevaratul meu zambet.

Ma astepta la masa de acolo cu o farfurie plina de clatite englezesti pe o farfurie. Miroseau asa de bine ca iti lasa gura apa.

- Buna dimineata, soare!

Vocea doamnei J. parea la fel de frumoasa ca si ieri cand am vazut-o pentru prima data. Am continuat sa zambesc.

- Buna dimineata!

Asta fusese tot ce puteam sa raspund. Inca ma simteam ciudat pentru ca i-am povestit, ce i-am povestit aseara. Mi-a observat ezitarea si ca sa ma scuteasca de explicatii suplimentare mi-a facut semn catre o alta farfurie, la fel de plina ca si a ei de - clatite delicioase.

Imi placea doamna J. N-am mai asteptat pentru o a doua invitatie, ci le-am luat frumos, asezandu-le inapoi pe masa unde urma sa mancam. Am luat prima bucatica.

Daca pana atunci reusisem sa ma controlez, ei bine, de acum in colo incepea calvarul. Erau absolut divine. Nu ma puteam stapani sa nu mai gust inca o data si inca o data. Erau delicoase! Ce bine ca are cine sa imi faca de mancare!

Doamna Jenkins se uita la mine, asteptand probabil sa ii spun cum sunt! Facuse niste ochi mari crezand ca nu imi plac – cum dracului sa nu imi placa? Erau dementiale. Mi-am ridicat ochii din farfurie privind direct catre ea si cu o miscare a furculitei am reusit sa ii desenez o inimiara. Aveam gura plina si, deci, inapta sa vorbesc. Un zambet i-a aparut instantaneu pe fata. As fi vrut sa zambesc si eu, dar la cat aveam in gura, riscam sa imi cada pe jos, nu de alta, dar nu eram disponibila sa arunc ceva din bunatatile acelea.

Terminasem in sfarsit si eram gata sa ii spun cat de buna au fost cand am auzit telefonul. S-a grabit sa raspunda, probabil era fiul ei. Anthony? Parca.

Atunci mi-am amintit ca si eu trebuia sa vorbesc cu cineva. Mi-am luat telefonul mobil si i-am facut semn doamnei J. ca merg pana pe veranda. M-a aprobat din cap, probabil era atenta la discutie. Am mers incet catre veranda, incercand sa nu ma pierd. Nu prea imi aminteam pe unde trebuia sa o iau, dar cu chiu cu vai am reusit sa o descopar. Numai ca din veranda, ieseai intr-o peluza gigantica, plina de flori multi-colore si chiar cu o mic iaz in mijloc. Parca eram in interiorul revistei "Casa Mea" asa ma simteam aici. Nu mai vazusem asa ceva decat in filme. Mi-am scuturat capul, ca sa reusesc sa imi pun gandurile in ordine. Am reusit repede, concentrandu-ma pe contactele din telefon decat la frumusetea de mai departe. Am gasit in sfarsit ce cautam.

Domnul Anthony

718-997-3300

Mi se parea ca l-am mai auzit undeva, dar nu imi aduceam aminte unde. In fine, am format asteptand sa raspunda. El era directorul adjunct de la Colegiul Queens. Aici fusesem acceptata. Am apsat apelare. Am asteptat pana cand a intrat robotul.

"Ati accesat casuta vocala a abonatului 718-997-3300, pentru a va inregistra mesajul asteptati semnalul sonor ~ *beep*"

- Buna ziua, domnule Anthony! Sunt Jessie Carter, sunt programata la dumneavoastra astazi la ora 12:00 AM. Voiam sa vorbesc cu dumneavoastra. Se pare ca sunteti ocupat, o sa revin mai tarziu. Voiam sa va sun personal, nu prin intermediul secretarei demneavoastra. La revedere, Jessie!

Ma enerva faptul ca trebuia sa astept. Oricum mai aveam doar o ora si jumatate si ne vedeam. Am asteptat-o pe doamna J. sa termine de vorbit la telefon, dupa care i-am cerut cateva indicatii ca sa ajung la facultate. Cand a auzit de Colegiul Queens a ramas surprinsa pentru un moment, apoi a inceput sa rada. Nu intelegeam de ce. Era un colegiu prost sau ce?

- Jessie! Tu esti acea Jessie?

- Poftim?

- Colegiul. Queens. Cum il cheama pe director?

Radea asa de tare incat deabia a reusit sa ma intrebe.

- Anthony? De ce?

- E fiul meu Jessie! Cu el vorbeam acum. Este director acolo, dar preda si un curs. Mi-a spus ca are o intalnire cu cineva care a fost admis tocmai din Romania, iar eu i-am spus ca si eu am pe cineva din Romania care sta la mine acasa. Am crezut ca e doar o coincidenta de nume cand mi-a spus ca o cheama Jessie, atat reusea sa isi aminteasca. Doamne nu imi vine sa cred! O sa ii spun sa fie dragut cu tine, caci altfel ma supar.

Astepta probabil sa spun ceva, dar eram muta de uimire. Dintre toate colegiile din New York cum dracului am nimerit eu tocmai la asta?? Eram socata. Am reusit totusi sa ingan un “Wow, cine ar fi crezut!” si am rugat-o sa imi dea informatiile necesare pentru a ajunge acolo, ca sa nu intarzii la intalnirea cu direc.. – fiul ei. A inceput sa rada, dar a insistat sa ma conduca ea.

De ce eu?

11 – Meeting Him

M-am pregatit pentru intalnire, inca muta de uimire. Aveam o presimtire in legatura cu asta. Cine era? Cum arata? Daca ma va detesta pentru ca am acceptat sa stau cu mama lui? Ahhhh! Uram chestiile astea. Prea multe intrebari, incercam sa imi repet in minte.

Eram gata, asa ca am coborat, dar doamna Jenkins nu era nicaieri. As fi vrut sa o strig dar probbail ca ar fi sunat copilaresc. M-am asezat cuminte pe canapeaua din sufragerie, asteptand!

- Jessie?! Esti gata? Te astept in garaj!

Atat? Off! Femeia asta ma omora cu zile. Am incercat sa imi amintesc drumul spre garaj, exact ca de dimineata cu veranda. Nici nu imi aminteam sa fi vazut vreun garaj cand mi-a prezentat casa. Intr-un final l-am gasit, numai ca socul de acolo aproape m-a lasat fara grai. Ma uitam la garajul imens si la masinile din el. Nu puteai sa nu te intrebi

daca totusi nu visezi. Avea acolo masinile mele favorite: un BMW X5, un AUDI Q7, un PORCHE CAYENE, un BMW M7 – am presupus eu – si ultima – masinuta aceea mica si veche cu care ma luase de la aeroport.

- Doamna J-Jenkins… Glumiti?

- Ce este scumpa mea?

Ce este? Cum adica "ce este"? Ce puteam sa raspund? "Aaa! Nimic, doar ca ma gandeam cum dracului o batranica ca dumneata poseda asemenea bijuterii!". Nu puteam sa spun asta, nu? Nu?!

- D-Doamna J. sunteti sigura ca nu ati nimerit in garajul vecinului?

- Doamne Dumnezeule Jessie, ma faci sa rad.

Adevarat! Numai la asta eram buna in ultimul timp, sa ma fac de ras. Dar NU GLUMEAM! Ce naib..-

- Stai linistita scumpo! Ti-am mai spus. Anthony! Vrea sa ma stie in siguranta, doar ca gandim diferit. Conceptul lui de siguranta se refera la zeci de tone de protectie, iar conceptul meu de siguranta se refera la cineva cu care sa stau. In fine, nu iti face griji! Ai permis? Poti sa conduci pe care dintre ele vrei.

Nu!! Glumea??

- Glumiti?

- Nuuu! Desigur ca nu! Haide, alege-o pe care o vrei! Care e preferata ta?

Toate – era un raspuns?

- Nu pot sa fac asta!

Manierele astea – daca nu ma mai invita si a doua oara? NUUUUU!! Vreau BMW-uuuul.

- Ba, bine ca poti! Uraca-te in preferatul tau! Acum ca de nu pun Mafia pe tine.

Am inteles s'traiti!

Stiam ca glumeste, dar nu m-am putut abtine sa nu ma gandesc ca poate chiar facea parte. Am alungat repede gandul si am inceput sa

rad din nou. Am observat ca pe peretele cu mine statea un cuier in care se aflau patru chei. Deja o luase pe cea de la masinuta ei favorita. Am suras, nu voiam sa o dezamagesc, dar chiar voiam sa stiu cum e sa conduci un BMW. Noroc ca imi luasem toate actele la mine cand plecasem. Am luat cheia de sub inscriptia BMW 1 si i-am facut cu ochiul. A rasuflat usurata, cine stie ce masina nu o fi vrand sa ma vada conducand decat cand sunt singura. Am suras in sinea mea si am deschis usa soferului cu un zambet pe fata. Cand mi-a vazut fericirea, a zambit si ea. Ma simteam bine, parca eram ca doua picaturi de apa. Imi placea.

Am incercat cheia – se potrivea. Ma temusem ca poate gresisem cheia. Nu voiam sa incep cu o gafa, asa de dimineata. Cand am auzit cum s-a trezit la viata motorul bijuteriei de X5 aproape am fost sigura ca nu o sa mai am inima in piept pentru mult timp. Era minunat cum torcea, parca se rasfata, dupa o lunga perioada in care nu fusese folosita. Doamna J. mi-a deschis usa de la garaj printr-o singura apasare de buton. Imi placea garajul asta. Am pornit usor, temandu-ma sa nu fac vreo greseala, sa nu zgarii minunatia aia.

Drumul pana la facultate nu a fost lung, cu toate indicatiile doamnei J. am reusit sa ajungem chiar cu douazeci de minute mai devreme. Cand am intrat in biroul secretarei aceasta s-a ridicat si a venit sa ne intampine cu o imbratisare calda.

- Buna ziua, doamna Jenkins! Ce placere sa va revad! Va rog luati un loc, o sa ii spun domnului director ca ati ajuns. O sa va primeasca imediat. Dar domnisoara cine este? Este cu dumneavoastra?

- Buna si tie Clara! Sigur! Este cu mine! este noua studenta din Romania.

- Incantata sa va cunosc!

Era o doamna supla de vreo treizeci si ceva de ani. Era imbracata la costum, cu o fusta neagra si taior negru cu dungi albe. Pantofii ei cu toc cui si lung de zece centimetri, mi-a confirmat ca se respecta. Pe

dedesuptul sacoului purta o bluza transparenta, cu decolteu in V, dar care nu te lasa sa privesti mai departe decat era firesc. Era eleganta, pasii pana la mine imi demonstrasera ca avea antrenament. Ochii ei de un negru ca smoala imi asteptau raspunsul. Nu stiam cum arat in ochii unei fiinte atat de perfecte. Eu eram imbracata normal, o pereche de blugi cu o bluza cu maneci lungi, alba. Adidasii mei nu cred ca faceau cine stie ce impresie, avand in vedere ca nu erau de firma. M-am inrosit si am plecat capul. I-am intins totusi mana in semn de raspuns. Mi-a strans-o cu fermitate. Fata ei in forma de inimioara si buzele ei rosii imi dadeau impresia ca “pisica blanda, zgarie rau”. Am incercat sa ii evit privirile, dar erau prea provocatoare. Probbail isi amintea ce parere proasta are ea despre romani. Mi-am dat seama ca astepta un raspuns, probabil sa imi testeze capacitatile? Nu conta. I-am raspuns cu un accent pe care l-ar fi invidiat si presedintele.

A ramas muta pentru o secunda, dar profesionalismul de care a dat dovada dupa, m-a facut sa imi dau seama ca mai intalnise “smechere” ca mine, cum ne spuneau ei. Am tacut si m-am asezat alaturi de doamna J. pe canapeaua de un rosu tare.

Clara s-a departat de noi, formand numere la telefonul de pe birou – cel putin la unul dintre ele. Am incercat sa evit ochii ei si ai doamnei J. aducandu-mi aminte de minunatul BMW care ma astepta afara, sa il conduc si inapoi. Era asa de placut sa cred ca era masina mea. Mi-am pus in minte sa imi strang bani si sa imi cumpar si eu una, asta pana vedeam pretul si spuneam ca mai bine imi iau una la mana a doua sau a treia. Cine stie! Am oftat!

Doamna J. s-a intors cu fata spre mine si mi-a mangaiat umarul.

- Ce s-a intamplat Jessie?

- Nimic!

A fost tot ce am reusit sa spun

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nu!! Nu va faceti griji, sunt bine! Ma gandeam doar ca as vrea sa imi cumpar si eu un BMW, dar mi-am dat seama ca nu as avea bani pentru unul nici dca ar fi la mana a zecea.

- Ei, ei, ei! Si eu care credeam ca cine stie ce s-a intamplat! Nu iti face griji, ti-l fac cadou!

- POFTIIIIIIIM????????????

Oops! Am facut-o de oaie. Clara a uitat sa mai vorbeasca pentru o secunda drept raspuns la urlatura mea. Doamna J. aproape ca incremenise, iar eu nu stiam cum sa spun ca nu asta fusese intentia mea.

- Jessie! Stai jos!

Asta fusese tot ce imi soptise. M-am asezat cuminte inapoi pe locul meu si am inceput sa rosesc. Imi simteam sangele navalindu-mi in obraji.

- Imi pare rau! Doar ca nu imi vine sa cred. Ma scuzati!

- Nu e nimic, scumpo! Dar te asigur ca poti sa il ai. Oricum mie nu imi place! Uite ca sa nu crezi ca incerc sa profit de tine..

A pufnit-o rasul, la fel si pe mine.

- Cum spuneam. Ca sa nu crezi ca incerc sa profit de tine, te las pe tine sa il alimentezi cand ramai fara benzina. Ok?

- Sunteti sigura? Adica vorbim totusi de saizeci de mii de euro. Nu cred ca..-

- Te rog! Ti-am spus doar! Oricum nu il folosesc. Sta si rugineste acolo de pomana! Foloseste-l!

- N-Nu cred ca pot sa accept!

- Off! Gata am incheiat discutia. Asa ramane, cum am spus eu!

Doamne!! Scrie la mine in frunte “Noroc” astazi? Nu imi venea sa cred.

Nu am mai apucat sa ma mai gandesc la cate drumuri voi face cu el, ca ne-a intrerup minunata Clara! Nu imi placea femeia asta. Era ea minunata si toate cele, dar o inconjura un aer ciudat!

- Doamna Jenkins si Jessie?! Domnul director va poate primi.

Ne-am ridicat cu un aer solemn dupa care i-am urmat pasii marunti spre birou. Am mai trecut printr-un hol, dupa care ne-a deschis usa de la birou. Era imens! Puteai sa vezi tot campusul de acolo, ce sa mai spun de apusuri minunate. Era perfect! Mi-am aruncat ochii catre scaunul directorului, dar nu era nimeni in el. Am incercat sa cercetez camera, ma rog doar jumatate, pe cealalta jumatate o inspecta deja Clara! Intr-un final, dupa o usa micuta, aporpe invizibila a aparut si Domnul Anthony. Era tanar. Cred ca era de-o seama cu secretara, treizeci si ceva de ani, poate treizeci si doi, nu stiam sigur. Era inalt, cu parul negru si niste ochii caprui – ciocolatii de iti lasa gura apa. Era bine facut, imbracat intr-un costum negru, ii venea foarte bine, in picioare avea o pereche de pantofi negri lacuiti, foarte stralucitori, cred ca erai capabil sa iti faci coafura in ei. Am inceput sa zambesc pe ascuns, la prorpiul meu gand.

Probabil mi-a observat lipsa de indisciplina, caci i-a facut semn Clarei sa plece si noua sa luam loc. Doamna J. nu a acceptat un loc viz-a-vi de el, ci s-a dus si s-a asezat in spatele lui, facandu-i un fel de masaj.

Ramasesem singura!

12 – Let's just talk about it...

- Buna ziua, domnule Anthony.

Trebuia sa faca cineva primul pas, iar daca el continua sa se mai uite asa mult la mine fara sa zica nimic, aveam de gand sa ii trag o palma. Nu ca ar fi frumos, dar urasc sa se holbeze lumea la mine.

- Domnisoara Carter Jessie Catherine?

- Chiar eu.

- Nu inteleg. Nu aveti un nume ciudat – originar din tara dumneavoastra, ci unul combinat, englezesc cu american. Aveti vreun parinte care nu este din Romania?

- Nu, as fi vrut eu. Ei bine mama mea avea un nume preferat inca de cand era mica – Jessie. Parintii tatalui meu sau mai bine zis tatal parintilor, parintilor mei si respectiv strabunicul meu a fost din america. Era un om de afaceri foarte important, dar s-a intamplat ca o romanca sa ii fure mintile. Restul puteti sa vi-l dati seama si singur, iar Catherine vine de la nasa mea. Nu este de alta origine, doar o mare fana a cartilor lui Jane Austen. Ar fi preferat sa imi spuna Kitty – exact ca si micuta Chaterine Bennet, numai ca tatal meu a sugerat ca numele complet ar fi mai frumos. Astfel m-am ales cu doua nume total straine de casa mea. As putea, oarecum sa fiu fericita, deoarece m-au ajutat foarte mult pe parcursul vietii mele.

Ochii mi-au zburat catre doamna J. Mai aveam putin si lasam creatura sa iasa din nou, dar m-am stapanit, vazand cum isi pleaca ochii in jos. Nu voiam sa il las sa iasa cand era de fata un strain. Mi-am schimbat repede locatia unde priveam inainte – m-am calmat dupa care am zambit. Stiam ca zambesc doar cu buzele, imi simteam ochii mult prea rigizi pentru a zambi.

- Hmm… Inteleg. Presupun ca vreti sa auziti un scurt istoric al colegiului nostru.

- Nu, nu chiar.

Probabil il suprinsesem; fata lui avea acum niste ochii mari, dulci care ma priveau cu subinteles.

- M-ati inteles gresit. Am vrut sa spun ca stiu deja istoricul, chiar si locatiile, internetul este foarte util in zilele noastre, chat-ul de asemenea si o mama obsedata de siguranta ta.

Am inceput sa chicotesc. Stiam ca nu era bine, dar nu ma puteam abtine. Fata lui, statura lui il faceau sa para atat de irascibil, incat iti era mila de el. Voiam sa vad mai mult decat niste ochi duri, voiam sa vad un zambet, nu pe fata lui, ci in sufletul lui. Era trist. Puteam sa citesc asta. Chiar daca purta o masca dura, o masca prin care nu puteai sa treci,

stiam ca sufletul lui e bine ascuns, e bine protejat, un suflet *pur* sau poate nu. Nu tot ce e frumos e si gustos.

Parea foarte deranjat de lipsa mea de respect. Am incercat sa o dreg putin.

- Domnule director Anthony, este o placere pentru mine sa stiu ca am primit o bursa la o facultate de acest calibru. Placerea si devotamentul cu care voi avea grija sa imi respect cursurile si sa iau note cat mai mari la examene va vor demonstra ca nu sunt un gunoi, ci o persoana care – se pare – i-a castigat increderea mamei dumneavoastra. Nu sunt o persoana josnica si, in consecinta, nu ma port ca una. Sunt o persoana al carei devotament poate muta muntii din loc, iar ca si co-locatara a mamei dumneavoastra imi dau seama ca nu sunt chiar demna de mila. Atat am avut de spus.

- Domnisoara Jessie, nici nu speram sa imi fie adusa o eleva al carei devotament sa nu fie in stare de cele ce mi-ati spus. Stiu si eu ce inseamna sa muncesti pentru lucrurile tale. Un singur lucru am de spus: Bine ai venit la noi!

O mana mare si alba s-a intins spre mine. Ramasesem atat de surprinsa de vorbele lui incat mi-a luat ceva pana sa imi dau seama ca si eu trebuie sa dau mana cu el. Astazi eram in categoria “inceata la minte” si “noroc”.

- Multumesc!

Un zambet i-a luminat fata, probabil ii placea sa o faca pe directorul vesel si dragut, numai ca nu ii statea bine.

- Vad ca ati implinit de curand oprsprezece ani.

- Da, sunt data la scoala de la 7 ani. Totul este scris in Cv-ul meu. Daca mai aveti nevoie si de altceva decat tot ce este scris acolo ma puteti contacta la numarul de acolo si desigur si la adresa de e-mail de mai jos.

- Ma bucur ca ati fost foarte grijulie.

- Nu, eu multumesc!

- Accentul tau e foarte bun, am observat asta de cand ai intrat. Asa vorbesti tot timpul sau e doar acum sa faci impresie buna?

Am vazut-o pe doamna J. cum l-a ciupit de spate si aproape m-a pufnit rasul, dar m-am calmat repede, sperand ca nu s-a observat nimic.

- Ei bine, cred ca cea mai imputernicita sa raspunda la aceasta intrebare este chiar mama dumneavoastra.

- Dragut! Imi place, gandesti repede. Spune-mi totusi, ai vreun viciu? Ne place sa stim totul despre studentii nostrii.

- Viciu? Ma bucur ca ati intrebat. Raspunsul este – da. Momentan o sa ramana secret, o sa vi-l dezvalui cand voi considera ca este necesar sa stiti, avand in vedere ca momentan nu este daunator pentru colegiu.

- Ma iei peste picior?

Vocea i se schimbase, aproape ca tuna.

- Nu! Spun doar ceea ce gandesc si din pacate imi sustin parerea.

- Domnisoara Jessie!

- Anthony! Asa te-am educat? Stie ea ce stie! Las-o in pace.

Interventia doamne Jenkins m-a scutit de o lupta intre priviri. Si eu puteam sa fiu foarte dura daca voiam, puteam sa te fac sa iti inghiti cuvintele numai daca te-ai fi uitat pentru un singur minut la mine, stiam cum sa te fac sa iti doresti moartea decat pe mine utandu-ma la tine. Eram curioasa sa vad ce iese daca ne confruntam amandoi. Vedeam in el aceeasi putere ca si in mine. Ar fi castigat el, sau eu?

I-am facut semn cu ochiul doamnei J. si am continuat.

- Crede-ti-ma nu vreti sa imi stiti viciul, cel putin nu acum, mai tarziu poate.

Mi-am adus la suprafata privirea mea cea “frumoasa” caci o aratam numai la zile mari, si m-am ridicat. Doamna J. a inteles ca vreau sa plec si l-a rugat sa o cheme pe secretara.

Intr-un final a chemat-o pe minunata Clara sa ma pofteasca la un tur al scolii. Doamna Jenkins mi-a facut semn din cap ca ea mai ramane sa mai vorbeasca putin cu fiul ei. Dupa ce am ajuns din nou in biroul

secretarei i-am spus ca nu doresc sa vizitez scoala, vreau doar sa ies afara si sa vorbesc la telefon, daca se poate.

- Am ordine clare de la director. Nu cred ca puteti sa faceti ce vreti dumneavoastra.

- Scuza-ma, dar stiu colegiul asta ca in palma. Aveti destule explicatii pe web-site-ul vostru incat sa stiu unde sa imi arunc si servetelul. Nu iti fa griji, pe cand daca stau sa ma gandesc, ar fi frumos sa imi arati unde pot vorbi la telefon. De fapt nu, mai bine lasati, ma duc la *masina mea.*

- Cum va permi…-

Nu am lasat-o sa mai continue, ci am plecat spre masina. Aerul cu care imi vorbea, de parca era regina reginelor, m-a scos din sarite. O fi ea frumoasa si atragatoare si eleganta si ce-o mai fi, dar nici eu nu sunt o fraiera, ciudata careia poti sa ii vorbesti cum vrei. Am inceput sa zambesc cand mi-am adus aminte cum am pronuntat “masina mea”; ma simteam asa de mandra. Cand imi aduc aminte ca nici macar nu am avut timp pentru practica la volan. Am facut scoala in ultimele trei saptamani de scoala dupa care am si luat permisul din prima. Nu voiam sa pierd sansa, nu stiam cum era pe aici, asa ca ma hotarasem sa imi iau permisul mai devreme. Am dat examenul la saptesprezece ani, dar mi l-au dat o saptamana mai tarziu dupa ce am implinit optsprezece ani. Cand te gandesti ca sunt proaspata in lumea “adultilor” si nici n-am iesit si eu la o bere macar. Am inceput sa imi planific o iesire in club in seara aceea. Voiam sa ma distrez, sa ma simt libera. Cand am ajuns in masina mi-am amintit ca trebuia sa o sun pe mama si sa ii spun noutatile. Am apasat tasta de apelare rapita si am format.

A sunat o data, de doua ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori… Ce nai..-

- Da? Jessie? Tu esti?

- Da mama, ce s-a intamplat?

13 – Don’t play with me

- Glumesti! Nu poti! De ce?

- Jessie, calmeaza-te! Te rog!

- De ce dracu l-ai lasat?

- Jessie, sunt mama ta, nu imi vorbi asa!

- Mama pe dracu si cu tata cum ramane?

- Jessie!! Nu iti permit sa.. –

- Taci!

Ii inchisesem! Nu era posibil. De ce? DE CE?

Lacrimile nu conteneau sa se opresca. Era vina mea, eu si colegiul meu la New York. Voiam sa renunt, sa merg acasa, sa fiu acolo. Nu puteam sa mai continui asa. Am bagat cheile in contact si am apasat acceleratia la maximum. Am pornit de pe loc atat de repede si cu un sunet atat de tare incat m-am speriat singura. Voaim sa plec cat mai repede de acolo, sa ajung acasa, dar apoi ratiunea mi-a luat-o inaintea sentimentelor. Mi-a spus sa opresc, sa ma calmez si sa inteleg o data ca nu puteam sa merg acasa cu masina, cel putin nu de aici. Am inceput sa plang din nou.

Voiam ca totul sa se opreasca, chiar si viata mea, tot ce imi era mai de pret se stingea acasa, iar eu imi faceam de cap aici. Am luat telefonul din nou apeland-o pe mama.

- Jessie? Esti bine? Te rog, nu mai plange, fii cuminte.

- Cum se simte?

- E mai bine! Acum l-au scos de la terapie intensiva, nu iti fa griji.

- Dar a stat! Intelegi? Inima lui a STAT!

- Dar nu e nimic grav..- te rog… –

Vocea plangacioasa a mamei ma enerva, incercam sa fac tot posibilul sa nu aud. Si chiar nu auzeam.

- …Intelegi?

- Daca inteleg? Ce mai este de inteles? Ca a fost la un pas de moarte? Asta e de inteles? Nu, nu e de inteles. Imi e frica, acum tu intelegi?

- Jessie, Jessie te rog, te implor, gata. Ma sperii.

- Eu?! Eu te sperii? Dar tu? Tu pe mine nu? Imi raspunzi, imi dai vestea asta ingrozitoare, cum ca tata a facut infarct, dar tu nu versi nici macar o lacrima, nici nu iti tremura vocea, nici nu iti pasa.

- De ajuns! Jessie Carter cum crezi ca nu imi pasa? Este sotul meu si tatal tau, normal ca imi pasa, vreau doar sa nu te superi tu, dar tu ce imi reprosezi? Ca nu sunt suficienta? Asta? Imi pare rau fetit-o, dar trebuie sa iti mai revizuiesti comportamentul daca vrei sa mai vorbesti cu mine vreodata.

Mi-a inchis. A avut tupeul sa imi inchida. Ce dracu?!

Am sunat din nou, de data asta mai calma.

- OK! Imi pare rau, bine? Spune-mi, cum se simte? E bine? Vin acasa?

- Nici sa nu te gandesti! E mai bine, iar de venit acasa nici pomeneala, te-am trimis acolo cu doua luni inainte de inceperea colegiului tocmai pentru a te acomoda, o sa vii acasa, cand chiar vrei sa vii, nu pentru un lucru minor.

- M-Minor?

- Nici sa nu aud! Este minor atata timp cat nu s-a intamplat nimic mai grav, asa ca te rog inceteaza!

- D-dar, tata?

- Nici un dar. O sa te mai sun sa te tin la curent pana atunci vezi ce faci cu vorbele alea, nu asa te-am educat. La revedere!

Cacat! Cacat! Cacat!

Aveam atat de multi nervi ca aproape imi venea sa zmulg volanul. Eram nervoasa sau suparata? Poate eram doar enervata, cine dracu mai stia. Aveam atat de multe cuvinte vulgare in cap la momentul acela, incat daca ar fi trebuit sa spun macar jumatate nu m-as fi deosebit cu nimic fata de cei din mahala. Cat ma enerva chestia asta!

Mi-am inclestat mainile pe volan asteptand. Eram atat de furioasa incat probabil m-as fi dus dupa doamna Jenkins sa mergem mai repede

acasa daca nu se grabea. Tocmai cand eram gata, gata sa ma dau jos din masina a aparut si ea. Avea pe fata o expresie plina de ingrijorare. Acum ce? Citea si ganduri sau de ce dra..-naiba se uita asa la mine? Am asteptat-o sa se urce pe locul pasagerului ca sa pornim. Cand a urcat expresia de dinainte i s-a intensificat si mai tare. Nu cred ca avea curajul sa ma intrebe ceva. Probabil expresia mea a facut-o sa isi inghita si ultimele cuvinte de alint. Nu imi placea sa stiu ca ma comportam ca o badaranca fata de o persoana asa de dulce, asa ca am mai lasat garda jos. Aveam nervi asa ca tonul meu aproape ca suna reprosator.

- Tata! A facut infarct aseara! E la spital! Mama e bine! Are chef sa imi tina predici. Nu intrebati mai mult. Am draci.

Nu reuseam sa scot pe gura decat niste cuvinte strangulate, intr-o engleza in care aveai nevoie de aparat de traducere ca sa pricepi ceva. Am mai repetat o data, de data asta pe un ton mai calm. Doamna J. se uita la mine ca si cand vedea Statuia Libertatii pentru prima data. Ochii imi luau foc – o simteam, la fel si limba, muream sa pot injura, as fi injurat probabil in romana, dar tot nepoliticos ar fi ramas. Am inceput sa imi fac o lista in cap cu cele mai urate injuraturi pe care le pot scoate pe gura. Am ajuns la concluzia ca nici una nu era potrivita pentru o fata. Jocul de-a lista m-a mai calmat putin. Simteam cum imi dezamorteste fata, cum recapat controlul propriilor sentimente. Pentru prima data am aruncat ochii pe viteza. Aveam o suta treizeci la ora in oras. Am ramas socata de propria-mi performanta, incepand sa incetinesc putin cate putin pana am ajuns la o viteza acceptabila – nouazeci. Cred ca de asta doamna J. nici nu indraznise sa scoata vreun cuvant. Cand a observat ca incetinesc i-a mai aparut putina culoare in obraji, era alba ca varul. Am tras pe dreapta. Mai aveam doua case si ajungeam la garajul nostru.

Atunci am rabufnit! Am inceput sa rad ca o isterica, apoi sa plang, pana cand am simtit-o pe doamna J. nemaistiind de unde sa mai scoata servetele. Mi-a sters lacrimile cu un zambet amar pe buze si am reusit sa ajung pana la garaj. Am parcat Piatra mea preferata – onixul meu

scump, in locul de unde il luasem si am coborat. Am suierat un “Revin pentru cina” dupa care am mers direct in camera mea. Am udat cearsafurile si desigur si perna mea preferata “I love Myself”. La ora sase mi-am facut un dus, dupa care am sunat-o pe mama din nou.

“Abonatul nu poate fi contactat, va rugam reveniti mai tarziu.”

Acum si-a inchis si telefonul? I-am lasat un mesaj, dupa care am coborat. Nu m-am mai deranjat sa mai arunc vreo privire in oglinda, deja stiam cat de jalnic aratam. Macar eram imbracata decent, intr-o pereche de pantaloni de trening si o bluza cu Tweety. Cand m-a vazut in dreptul scarilor doamna Jenkins a rasuflat usurata.

- Ma bucur ca ai revenit! Sper ca esti mai bine!

- D-da, sunt bine! Multumesc ca mi-ati acordat intimitatea de care aveam nevoie.

- Nici o problema, sunt obisnuita sa traiesc singura!

Mi-a facut cu ochiul. Am zambit, asta era tot ce ii puteam oferi.

- Totul e bine acum, cred! Mama si-a inchis telefonul sau poate nu mai are baterie. Cred ca tata e mai bine, cel putin asta incerca sa imi spuna la pranz. Am fost cam rea cu ea, imi pare rau.

- Sa nu iti para! Face parte din datoria unei mame sa fie intelegatoare. Acum linisteste-te si haide sa mananci ceva, sigur iti este foame.

Ca tot adusese vorba, chiar imi simteam stomacul foarte, foarte infometat, probabil ii era mai multa foame decat lasa creierul meu sa priceapa. Am dat din cap in semn ca abia astept.

In bucatarie ma astepta pe masa o farfurie plina de carne la gratar si cartofi prajiti. Nu am mai asteptat nici o invitatie, ci m-am napustit asupra mancarii, pe la jumatate am simtit ca nu mai pot, ceva absolut ciudat, eu nu lasam niciodata nimic in farfurie. Mi-am cerut scuze, dar am reusit sa scap ieftin datorita “lipsei de apetit”.

- Nu e nimic scumpo! Esti mai bine? Vrei sa chem un doctor?

- Nu multumesc! Sunt bine. Doar ca va datorez niste explicatii.

- Nu e nevoie! Am inteles in masina ce voiai sa spui. Vreau doar sa ma tii la curent cu vestile cele bune.

Sper si eu ca o sa fie “vesti bune”.

14 – Stop F*ckin’ My Mind

Dupa masa, am mers iara in sufrageria in care vorbisem pentru prima data. Doamna J. o fi observat probabil fata mea, asa ca a sugerat sa ne mutam in gradina. Era cald si bine, imi placea. Ne-am asezat pe sezlong-urile de acolo si am inceput sa asteptam.

Nu stiu cum am facut, dar probabil eram mult prea obosita ca sa mai pot spune ceva asa ca am adormit.

Am visat ca eram din nou in avion si ca tata era bine. L-am visat pe AJ si am incercat sa dau o semnificatie numelui lui. M-am tot gandit la mii si mii de nume care sa se potriveasca. Toate mi se pareau ciudate, cu exceptia unuia singur – Anthony Jenkins. Mi se parea ca nu poate fi doar o coincidenta asa ca am inceput sa compar ce imi aduceam aminte despre misteriosul AJ., cu directorul. Mi-am dat seama ca oricat de mult ma holbasem in avion la misteriosul meu coleg, nu eram capabila sa imi mai amintesc nimic din trasaturile sale. Un singur lucru imi aminteam – culoarea ochilor sai ciocolatii – negrii. Si directorul Anthony avea ochii ciocolatii – negrii, dar duritatea din ei si puterea lor nu te lasau sa ti imaginezi mai blanzi decat atat. Tot restul visului ochii aceia m-au bantuit. Se modificau de la blanzi la duri, din nou si din nou.

In visul meu a aparut si o femeie. Ma tot striga, dar nu intelegeam ce spune.

- Jessie! Jessie!

Am facut ochii mari; era doamna J.

- Da?

- Telefonul! Nu raspunzi?

- Telefonul? Ce telefon?

- Telefonul tau mobil, e pe sub tine cred, nu l-am putut gasi. Ridica-te si raspunde, poate e mama.

- Mama!

Atat am reusit sa tip. M-am ridicat instantaneu si am luat telefonul dupa sezlong. Am ramas o secunda locului neintelegand, parca era mama. Era cineva necunoscut, nu il aveam in agenda. L-am inchis, nu aveam chef sa raspund la niste farse. M-am asezat din nou la locul meu, asteptand. Voiam sa stiu ce mai e acasa, dar mama nu imi raspundea, asa ca m-am asezat din nou confortabil. Abia atipisem caci iara am auzit soneria aceea enervanta. M-am ridicat si am scos telefonul din blugi. Era acelasi numar de mai devreme.

Am raspuns.

- Esti suparata? De ce raspunzi asa de greu?

Era o voce de barbat, suna atat de armonios, atat de placut, nu imi dadeam seama unde o mai auzisem. Am raspuns un pic iritata.

- Pot sa te ajut?

- Da, poti. Ce zici de o iesire in club in seara asta?

- Ar fi interesant – daca as stii cu cine vorbesc.

Vocea mea lasa de dorit. Era inexpresiva, ba chiar batjocoritoare intr-un fel.

- Hmm… Sa inteleg ca ti-a furat altcineva inima deja?

- Poftim?

- Sunt eu, AJ.

- AJ.? Scuza-ma. Nu cunosc nici un AJ. Oh! Stai! Cunosc un necunoscut care ma hartuieste, facand rost, nu stiu de unde mama naibii, de adresa mea de e-mail, de numarul meu de telefon, mai am putin si poate daca ma intorc poate te gasesc si la usa. Lucrezi la FBI? Sau CIA? Si eu nu stiu?

- Foarte glumeata. Am inteles, probleme in familie. Atunci mai vorbim. Pup, BabyCake.

- Cum mi-ai spu.-

Mi-a inchis. Da, si mie imi pare bine de telefon. Ahhh! Il urasc.

- Cine era?

Uitasem complet de doamna J.

- Nimeni! Nu e vorba ca nu vreau sa va spun, ci chiar nu stiu cine era.

- OK! Vrei sa mergi in camera ta? Poti dormi linistita acolo.

Ahh! Cat de buna era, o iubeam pe fiinta asta.

- Multumesc, dar nu multumesc. Astept totusi sa mai sune mama si daca ma inchid in camera s-ar putea sa adorm si sa nu aud telefonul.

- Oricum, nici aici nu il auzi.

Am inceput sa rad – adevarat. Dar era mai bine decat sa fiu singura. Nu voiam sa dau ochii cu ea acum, m-ar fi facut sa plang. Am clatinat din cap in semn ca nu vreau sa plec de acolo si m-am asezat la loc. Nu au trecut doua minute caci iara a sunat telefonul. De data asta eram exasperata.

- Ce dracu nu intelegi? Nu vreau sa vorbesc cu tine!

- Bine.. Nu oi sti eu engleza la perfectie, dar asta am inteles! Pa!

Cacat! Era mama!

- Nu!!! Stai!! Nu era pentru tine. Imi pare rau, doar ca ma tot suna cineva pe care nu il cunosc. Il tot rog sa ma lase in pace, dar degeaba, credeam ca e el. Imi pare rau. Te rog iarta-ma.

- In fine! Tot suparata pe tine raman pana cand nu iti revizuiesti comportamentul, eu nu am trimis acolo o taranca, ci o fata de societate inalta.

- Stiu mama si imi pare rau. Acum, tata ce face? E mai bine?

- Da, l-au scos de la terapie intensiva si e mult mai bine, cred ca maine il externeaza, astazi il mai tin doar pentru niste teste.

- Mai bine veniti aici. Nu imi plac spitalele alea jegoase de la noi, daca se imbolnaveste si mai rau?

- Doamne Fereste! Dar, nu. Nu venim. Nu aveam suficienti bani si in plus nu aveam unde sa stam.

- Ba da. Aveti. Cu mine, de fapt cu doamna Jenkins.

Mi-am aruncat privirea rugatoare catre doamna J.. Cu toate ca nu a inteles ce ii ceream a probat incet din cap.Femeia asta era gata sa isi dea si viata pentru mine.

- Nici nu ma gandesc! In plus se simte mai bine. Te mai tin la curent. Pa!

- Stai! Nu poti sa ma lasi in po.-

Mi-a inchis. Da, mama. Si eu te iubesc.

- Ei?? Ce a spus? E mai bine?

Cine? Aaa…tata? Nu stiu…poate!

- Da e mai bine! Mama a fost cam sumara la detalii. Am rugat-o sa vina aici, dar a refuzat. Voiam sa va rog sa ii primiti si pe ei aici pentru putin timp.

- Da, sigur! Nici o problema. Cand?

- Nu mai este nevoie. Nu vor. Asa e mama incapatanata. Presupun ca de la ea am mostenit asta.

- Stai linistita! Totul o sa fie bine.

Da! Cand?? Mama nu vorbeste cu mine, tata e la spital, eu ce dracu mai caut aici?

15 – Deep inside, are you bleeding?

Voiam sa urc, dar m-am abtinut. Am ramas acolo pana cand luna ne-a imbratisat, ne-a sarutat fetele si s-a cuibarit la pieptul nostru. Simteam cum sentimentele stateau sa rabufneasca la orice tresarire mai brusca. Intr-un final, am refuzat cina si m-am dus direct sub dus. Am stat acolo mai mult de patruzeci si cinci de minute. Asa nu imi mai putea da seama care erau lacrimile si care era apa. Am ramas sub dusul cu apa fierbinte si dupa ce l-am oprit. Intr-un tarziu am decis ca daca o sa racesc nu o sa ma simt cu nimic mai bine.

M-am imbracat intr-o pijama subtire, simtindu-ma mult prea infierbantata, mult prea plina ca sa dorm. Nu voiam sa ma intind in pat, voiam sa stau treaza si sa astept telefonul sa sune. M-am asezat in fata oglinzii, privindu-ma si descoperind o fata din ce in ce mai urata. Am

aprins laptop-ul in speranta ca voi gasi ceva interesant acolo. Mi-am conectat telefonul si am inceput sa umblu de pe un site pe altul la fel ca data trecuta.

Tot la e-mail-uri am ajuns. Aveam cateva noi – noute, dar nu m-am sinchisit sa le deschid, asta pana am abservat ca un anume AJ. le trimisese pe toate.

Am inceput cu ultimul, ca sa termin cu primul, pastrand ordinea.

“ Hi BabyCake,

Probabil esti suparata sau ceva de genul. Uite imi pare rau, doar ca putem sa spunem ca a fost o coincidenta ca iti stiu numarul de telefon.

Scuze,

AJ!”

Da cum sa nu! Si eu pot gasi numarul de telefon ale presedintelui numai batand din palme. Urmatorul.

“ Tot eu.

Vad ca nu ai mai raspuns. Esti bine? Chiar te-a deranjat atat de tare?

Sper ca totul e bine cu familia ta. Nu intreba de unde stiu, asta doar am ghicit-o dupa tonul vocii tale.

Bye,

AJ!”

Toate le-ai ghicit pana acum dupa tonul vocii mele? Mi-l si imaginam ascultandu-mi inima care ii dicta numarul meu de telefon, sau mintea mea impartasindu-i propria mea adresa de e-mail. am trecut mai departe.

“ OK,

E vina mea bine? Nu o sa te mai deranjez. Doar spune-mi ca esti bine. Nu vreau sa te stiu suparata sau mai stiu eu ce.

Night’,

AJ!”

Pentru un prost – enervant – tampit posesor de o fata superba scria foarte ingrijit. Am oftat. Urmatorul.

“ Imi pare rau”

Si mie! Atat de mult!

Voiam sa ii raspund. Dar nu aveam puterea de a-mi misca degetele, mai ales acum cand de abia vedeam bine. Am inchid laptop-ul si m-am asezat in pat. Mi-am imbratisat perna mea preferata si am inceput sa ma uit din nou la telefon. L-am aprins de cinci ori sa ma asigur ca are baterie, de sase ori sa verific daca am pierdut ceva, poate nu eram atenta, de patru ori eram gata – gata sa il sun pe AJ. si de sapte ori pe mama.

Pana la urma mi-am calcat mandria. Ma durea sa stiu ca eu cedez prima, dar am format.

- Alo?!

Vocea de la celalalt capat al firului mi-a taiat respiratia pentru o secunda, simteam cum mi se urca sangele in obraji si nu mai coboara.

- Eu sunt!

- Stiu! Imi pare rau OK?

- Nu e vina ta. Tata! Asta e problema.

A urmat o pauza, probabil se astepta sa continui.

- OK! Ramai unde esti! Vin la tine chiar acum!

POFTIM?!?

- CEEEE??

- Stiu unde stai, nu-ti fa griji, vin cu ganduri de pace.

Ce naib..-

- OK!

- Pa! Ne vedem in curand!

- OK… Pa!

Asta a fost tot. Inchisese. Ma intrebam daca era sigur ca nu bause ceva. Adica ce? Acum stia si unde stau? Nu imi era frica – contrar a ceea

ce ar fi trebuit sa mi se intample. Ochii lui imi aminteau ca “romancele sunt bestiale”. Am zambit.

M-am asezat in fata ferestrei, parca asteptand baiatul visurilor mele sa ma scoata la prima intalnire. As fi facut mai mult caz din asta decat ar fi fost necesar, dar am renuntat. Eram prea ostenita.

Mi-am dat seama ca eram in pijama. M-am schimbat repede. Ce nimerisem erau niste blugi vechi si spalaciti si cu o bluza foarte decoltata. Asta era tot ceea ce gasisem? Nu conta. Nu prea eram interesata de cum aratam. M-am incaltat in adiasii pe care ii purtasem si astazi. Sutienul ma cam enerva, dar nu ii acordam prea multa atentie. Am coborat si era gata, gata sa ma impiedic de doamna J. S-a uitat la mine pentru o secunda dupa care m-a intrebat ca unde arde. Nici eu nu stiam.

- Vine cineva pe aici! Va suparati?

- Nu! Normal ca nu! Esti tanara, du-te si distreaza-te. O sa fiu in camera mea daca ai nevoie de ceva.

Brusc mi-am amintit ca el nu precizase unde ne intalnim. Voiam sa il sun, sa ii dau un mesaj, ceva? Mi-am adus aminte ca doamna Jenkins astepta un raspuns.

- OK!

Asta fusese tot ce putusem sa zic. M-am impiedicat de inca doua ori pana sa ajung pe canapeaua din sufragerie. Atunci mi-am dat seama ca eram mult prea entuziasmata de tot. Acum ce urma? Sa ma indragostesc de un new yorkez cu bani si sa ma mut aici pentru totdeauna? Nu voiam asta, asa ca am inceput sa ma gandesc la tot felul de lucruri. Cum ar fi sa fii un fluture sau o pasare. Sa poti sa zbori zi si noapte fara sa ai nici o taina.

Ma adancisem atat de mult in propriile mele ganduri incat nici nu am auzit soneria din prima. La a doua apasare pe “magicul buton galagios” am reusit si eu sa deschid. Era chiar el. Nu credeam, dar stiam! Era el. Parul, ochii, caldura, pielea alba, mainile lungi, corpul de

manechin. Am luat o gura de aer dupa care am reusit sa spun doar “buna”.

Mi-a zambit si m-a luat de mana. A sarutat-o dupa care a pus-o la locul ei langa corpul meu de parca era cel mai valoros cristal din lume si el il putea sparge.

16 – No One Hears You Anyway

Inca imi aminteam mana lui rece peste a mea. Desi era in fata mea inca aveam impresia ca visez. Vorbea mult. Imi placea asta. Vocea lui ma facea sa vize, sa imi doresc sa pot zbura si eu o data cu ea prin aerul asa de dens. Aveam impresia ca ma sufoc, Ca toata prezenta lui acapara intreaga incapere. Ramaneam uimita la cat de multe ma puteam gandi si totusi inca sa ii ascult vorbele. Le intelegeam, dar parca eram intr-o lumea numai si numai a mea, iar el era bine – venit ori de cate ori avea nevoie de mine. Un fior rece mi-a strabatut intregul corp, stiam ce insemna asta. Am facut ochii mari si am inceput sa il rog sa inceteze. S-a uitat la mine pentru o secunda dupa care m-a strang la pieptul lui.

- Imi pare asa de rau! Tu ai probleme cu familia si eu nu mai termin de trancanit despre ce-au mai descoperit savantii.

Lui ii parea rau?

- Nu! E vina mea! Mi-am adus aminte, atata tot. Mie imi pare rau.

- Sa nu iti para. Se intampla si la case mai mari.

Si mi-a fcaut cu ochiul. Era ca si cum el reprezenta pastila mea la durerile insuportabile din inima mea.

- Nu! Stai linistit. Imi place sa te ascult cum vorbesti, desi inca sunt curioasa in anumite privinte.

- Cum ar fi.. – de unde stiu adresa ta de e-mail, sau numarul de telefon, sau unde stai.

- Da… cam asa ceva.

- Pai, e cam greu de explicat. Sa spunem ca am un prieten care are un alt prieten si acela mai are inca un prieten care lucreaza la scoala la tine.

Glumeste sau ma ia de fraiera? Varianta corecta: ma lua de fraiera.

- Si eu sunt Napoleon, desi nu sunt, dar pot spune ca am un prieten care are un prieten, care e prieten cu un var care l-a cunoscut pe stra-stra-strabunicul lui. Dar tot nu suna bine, nu crezi?

- Stiu! E ciudat, dar e adevarul. Nu pot mai mult de atat.

- Invata sa minti mai bine.

- Dar nu mint.

Un oftat scurt mi-a iesit drept raspuns. Ochii lui ma urmareau, imi analizau orice miscare, dupa care o clasificau probabil in categoria " de ce naiba am intrat in chestia asta ".

Am facut un gest scurt din mana ca nu are oricum nici o importanta. Ochii lui inca ma cercetau. Aveam ceva pe mine? Poate aveam un **araneus dedematus*** pe mine si eu nu stiam? Stai! Astia sunt cei mai multi pe la noi, nu cred ca doamna J. are un astfel de animal de companie.

- Ce? Am ceva pe mine?

- Nu, nu, nu! Doar ca ma fascinezi. Esti atat de ciudata, stiai?

Acum sunt si ciudata. Ce sa ii raspund? Da, mi se spune frecvent, ba chiar ma striga pe strada „uite-o si pe ciudata de la doi".

Am plecat ochii in jos.

- Nuuu! Ai inteles gresit. Nu voiam sa spun asta, adica da voiam sa spun asta, dar nu asa. In fine, imi pare rau.

Mi-ai mai spus.

- Nu. E OK.

- Off... Haide, spune-mi ce-i cu tatal tau. Decat atat mi-ai povestit.

Probabil nu el era persoana cea mai indicata careia sa ma adresez, dar am acceptat oferta. Am inceput sa ii povestesc cu lux de amanunte cearta mea cu mama, apoi intamplarea tatei, cum ma evita mama, cum am primit un BMW drept cadou, cum doamna J. e o scumpa si tot asa.

- Stai! Ai deviat de la subiect. Tatal tau, e bine?

- Da, mai mult sau mai putin. Atat stiu si eu. Momentan din ceea ce a spus mama e bine, dar nu sunt sigura.

- Trebuie sa ai incredere. O fi ea suparata, dar nu cred ca ii arde de glume cand vine vorba de starea de sanatate a sotului ei.

- Stiu! Doar ca ma simt... – nu stiu...

- Singura?

Ce bine nimerise. Chiar asa ma simteam. Singura, neajutorata intr-o lume in care nu cunosteam decat doua persoane – bine – trei. M-a tras iara la pieptul lui. Un minut m-a nedumerit ceva; contrat mainilor lui corpul lui parca lua foc sau poate imi era mie frig. Am acceptat imbratisarea si am raspuns si eu la randul meu. Aveam nevoie de un umar pe care sa plang.

Dintr-o data m-a ridicat in picioare si m-a tras spre usa de la intrare. Eram nedumerita; s-a intors catre mine dupa care m-a intrebat cu cel mai dulce zambet din lume:

- Masina mea sau cadoul tau?

- Poftim?

A stat doua secunde sa se gandesca, probabil nu stia la ce ma refer sau nu intelesesem. Intelesesem?

- Masina mea sau masina ta?

- Nu! Asta am inteles. Ce e de facut in masina?

- Vei vedea. Deci? A mea sau a ta?

Se gandea la altceva si eu nu stiu? Am facut o fata pe care o mai intalneai doar la vanzatorii aceia prosti care nici macar nu stiu daca au calculoat corect.

Isi daduse seama.

- Nu! Nu facem genul acela de lucruri, doar alege.

- B-Bine! M-masina ta?

- Ma intrebi sau imi spui?

A glumit el.

- Masina ta!

Am ales eu, dar cu prea mult curaj, cred.

- OK!

Se parea ca inca nu o dadusem in bara. Am rasuflat usurata.

Cand am iesit afara, parcata chiar in dreptul casei noastre statea o bijuterie de Ascari KZ1, o stiam pentru ca eram innebunita dupa masini. Minunatia asta cu doua locuri putea ajunge in trei virgula sapte secunde viteza de nouazeci si sapte de secunde, iar in opt secunde – o suta de kilometrii la ora. Eram impresionata. Culoarea ei de un argintiu metalizat ma facea sa imi doresc sa fi luat bluza argintie, oricum unde mergeam?

- Ascari KZ1?

- Wow! Stii cum se numeste?

- Mai intrebi? E o bijuterie de masina, iar tu ma intrebi daca stiu cum se numeste? E macar legala pe strazile astea?

- Glumesti? O data i-am dat o suta ca sa prind verde la semafor.

- Nuu! Pe bune?

- Vad ca te-ai mai inveselit. Inseamna ca functioneaza, haide urca?

- Glumesti?

- Arat eu a avea fata de clovn?

- Daca tot ai intrebat…

- Fara comentarii, doar urca.

- O-OK.

Mi-a deschis usa dupa care a urcat si el. Nu imi venea sa cred. Era visul oricarei fete sa mearga macar o data cu o masina ca aceasta. Cel putin al meu era. Eram incantata de bordul negru si de scaunele crem, imi placeau, de fapt nu, le adoram.

- Chiar iti place atat de mult?

Intrebarea lui m-a luat prin surprindere. Chiar aratam ca o ahtiata dupa masini?

- N-Nu e vorba de asta, doar ca, ei bine, sa zicem ca vorbesc limba masinilor.

- Hmm… Ti-as putea propune sa conduci tu, dar avand in vedere ca nu stii unde mergem, mai bine conduc eu.

- M-ai lasa? Pe bune? Nu glumesti?

- Sigur ca nu! Sa mergem! Presupun ca nu putem merge foarte tare pe aici, v-ar face vecinii reclamatii.

Ca tot veni vorba, avea dreptate. Nu am vazut pana atunci, dar era un cartier select si desigur cu pretentii. Mi-am notat ca nu cumva sa fac vreodata galagie aici.

- Probabil ai dreptate.

Doar a zambit. A pornit foarte usor, parca conducea o pisicuta la plimbare, nu un Ascatri. Doamneeeeee, un Ascari!! Bine, eram nebuna! Si ce?

- Muzica?

- Sigur! Ce asculti?

- Nimic special. Ai vreo preferinta?

- Da, dar nu cred ca ai ascultat vreodata. E din Romania.

- Romania! Ce vacanta minunata am avut!

- Amintiri?

- Cam asa ceva.

- Atunci sa lasam muzica, sa curga amintirile.

- Heh! Mai bine nu, de fapt deja am ajuns.

- Da? Unde trebuie sa ma uit?

- Chiar acolo!

Mi-a facut semn catre o intrare ciudata, dar de unde rasuna muzica la cote maxime. Era un club.

- Vrei sa dansez?

- Nu! Nu vreau sa dansezi, vreau sa dansam.

- Dar…

- Nici un dar. Ai nevoie de relaxare, iar asta e ceea ce iti ofer.

- Probabil ai dreptate, dar nu am nici un ban la mine si –

- Poti vreodata in viata ta sa nu iti mai faci griji? Fac eu cinste. Data viitoare e randul tau.

Data viitoare? Hmm… De ce imi suna a necazuri?

Nu m-am mai sinchisit sa raspund, oricum nu aveam ce. Am coborat din masinuta aceea si imi doream sa putem sa luam un suc si doar sa o privim, m-ar fi delectat suficient.

- Mergem?

- Unde? Aaaa, da, club, dans. Iubesc cluburile.

De fapt chiar le iubesc, dar nu in situatii de genu asta. M-am bosumflat.

- Off! Dificil-o!

M-a luat de mana si am ne-am indreptat spre minunatul club. Nu m-am uitat la nume, eram prea socata de pretul de la intrare. O suta cincizeci de dolari de persoana, iar daca fumai erai obligat sa cumperi de acolo. Ce era aici? Jaf la drumul mare? Am batut in retragere, dar nu se putea. Ma prinsese intre paznic si el, nici o cale de scapare. Buna miscare! M-am intors spre el sa scot limba, dar mi-am amintit ca nici nu il cunosteam bine. O cale de scapare? Careva? Ajutor?!

*** Paianjen cu Cruce**

17 – Is Anybody Here To Save Me? Please?!

Pana la urma am intrat mai mult sau mai putin de buna voie. Aveam de ales intre a-l bate pe AJ. sau sa il bat pe “micutul” bodyguard din fata mea. Am ales varianta a treia: intrarea! Era foarte aglomerat pentru pretul “minuscul” de la intrare. Nu am stat prea mult pe ganduri, mi-am facut loc printre multime si am ajuns la concluzia ca singurele doua locuri libere sunt cele de langa bar. AJ. mi-a facut semn sa ma indrept in directia scaunelor goale, asa am si facut. Barmanul nu era rau deloc, ba chiar a si afisat un zambet urias cand m-a vazut – genul acela de zambet pe care il afisezi doar cand iti vezi sora mai mare de care e toata lumea indragostita – bineinteles ca acesta s-a sters imediat cand a dat cu ochii de AJ. care culmea, isi tinea mana pe umarul meu. M-am

intors catre el si un scuze din priviri mi-a fost de ajuns ca sa renunt la a mai fi asa de “ciudata” in seara asta. M-am asezat la bar, dar cand am dat cu ochii de lista de preturi eram gata, gata sa ma ridic. AJ. s-a prins de schema asa ca m-a tintuit pe scaun cu o privire atat de “dulce” ca te-ar fi facut sa iti doresti mai bine sa bei pana nu mai poti decat sa te mai uiti in directia lui.

- Fac eu cinste, ai uitat?

Asta mi-a soptit in ureche sau cel putin asta a incercat sa zbiere. Am dat din cap in semn ca am inteles si am inceput sa analizez preturile din nou. O bere costa patruzeci de dolari, iar vinul, whisky-ul sau orice alta bautura rafinata era de la o suta de dolari in sus. Am ramas locului pentru o clipa, indecisa. Voiam sa il fac de bani pe AJ. sau sa ii demonstrez ca stiu ce inseamna un ban? Am decis ca el facea cinste, eu puteam comanda.

- Ce vrei?

Bine ca stiu sa citesc pe buze ca altfel l-as mai fi intrebat si a doua oara.

- Whisky?!

Nu s-a prins de intrebare, ci a comandat imediat.

- Ce fel de whisky?

- Ce recomanzi?

- Jack Daniels! Eu asta beau.

- Atunci si eu.

Raspunsul meu mult prea repde m-a facut sa ma intreb daca chiar rezistam la whisky. Nu eram sigura asa ca am zis ca e mai bine daca incerc.

Barmanul a dat din cap in semn ca vine imediat, moment in care am auzit o melodie preferata. M-am ridicat si l-am invitat pe misteriosul AJ. la un dans. Era vizibil jenat.

Ce? Nu stia sa danseze? Dar nu a zis el ca o sa “dansam”?

S-a ridicat intr-un final si l-am condus catre centrul ringului de dans, macar daca avea sa fie o seara in care am sa beau, sa fie una fierbinte. Am inceput sa dansez in jurul lui, sa ma “frec” de el si apoi sa ma intorc cu spatele. Stiam ca il innebunesc, citeam asta pe fata lui.

Am continuat asa pana cand melodia s-a terminat si ne-am intors la locurile noatre; era vizibil infierbantat, dar m-am facut ca nu observ. Intre timp barmanul ne lasase comanda pe tejghea si astepta sa ii spunem daca mai comandam si altceva sau achitam. Cand am vazut paharul de whisky m-am infipt in el reusind sa il beau fara sa rasuflu. Senzatia era minunata, simteam cum ma incalzeste, dar socul de dupa, arsura din gat, m-au facut sa nu imi mai doresc asa ceva.

AJ. a inceput sa rada cand mi-a vazut fata.

- Incepatoare?

- D-Da!

- Ma gandeam ca tocmai am scos in oras o alcoolica si tu ce faci? Te strambi numai dupa un pahar?

- Sa zicem ca alcoolica ta nu a mai baut pana acum, nu tarie.

- Atunci las-o mai moale…

- Nici nu ma gandesc, vreau sa ma imbat.

I-am taiat-o eu scurt.

- Nu prea cred ca e indicat, avand in vedere ca…

Nu l-am mai ascultat, ci m-am apucat sa dansez iara pe muzica aceea electrizanta, sa ma invart si sa dansez de parca atunci era prima data cand mersesem in vreun club.

Barmanul ne-a mai turnat inca o portie; la fel ca data trecuta l-am dat pe gat si pe acesta. M-am intors catre AJ. era foarte surprins de reactiile mele si, desigur, foarte inrgijorat.

Nu imi pasa, eram libera si puteam sa fac ce vreau fara sa imi fac griji. L-am chemat din nou pe barmanul acela chipes si i-am cerut sa imi aduca un pachet de Kent. Cel care mai devreme era socat acum era de-a

dreptul ingrozit. Facuse niste ochi mari din care nu puteai intelege decat ca a gresit persoana.

- Ce faci?

- Imi distrug viata, tu?

- Fumezi?

- Da! Am si eu un viciu pana la urma.

- Dar credeam ca..

- Ce? Ca sunt o fata mica, proasta si ciudata careia tigarile i se par un lucru mult prea prostesc?

- Nu! Ca esti exact cum vreau eu.

- Poftim? Nu te-am auzit, zi mai tare.

- Si eu fumez.

- Ce??? Pe bune? Atunci poftim!

I-am intins pachetul de tigari pe care tocmai il primisem. L-a desfacut usor de parca se spargea si a luat o tigare. Mi l-a intins si mie, dar am refuzat, voiam sa vad daca vorbea serios.

A tras in el, dar se vedea ca incerca sa se lase sau era incepator. L-am lasat sa termine tigarea.

- Incepatorule!

Simteam ca sunt cam ametita, probabil era efectul celor doua pahare si jumatate din al treilea din minunatia aceea de whisky. Am aprins si eu o tigare lasandu-l sa vada cum se fumeaza pe bune. Am inceput sa ii fac cerculete, dupa care am continuat cu o cascada de toata frumusetea. Era impresionat, se citea pe fata lui chiar daca nu lasa sa se vada asta.

- C-Cum faci asta?

- Ce?

- Cascada si cerculete?

- E simplu, priveste si invata.

Pana la urma am terminat o jumatate de pachet tot incercand sa il invat, se vedea clar ca nu progreseaza, dar l-am incurajat de fiecare data.

Intr-un final am ajuns la recordul de sapte pahare de whisky si o ameteala de toata frumusetea.

- Iti e rau?

- E chiar asa evident?

- Da, deabia te aud, te-au cam lasat plamanii sau ce?

- Nimic, vreau acasa.

- OK!

M-a scos din clubul acela al carui nume voiam sa nu il retin, altfel riscam sa il urasc pentru tot restul vietii mele.

- Esti bine?

- Cred ca am baut prea mult.

- Cred si eu. Ce ai vrut sa imi demonstrezi, ca poti sa bei?

- Nu! Doar ca eram mult prea frustata de ce se intampla in jurul meu.

- O-OK! Cred! Haide, sa mergem.

- Stai!

- Acum ce mai e?

- Dar, ai baut!

Chiar aveam de gand sa ii tin o predica despre influenta alcoolului la volan?

- Nu mai mult ca tine. Am renuntat dupa al doilea pahar.

- C-Ce vrei sa spui? Te-am vazut cand ti l-a umplut si pe al saptelea, la fel ca si mie.

- Da, dar nu a zis nimeni ca il si beam. Cand trecea cineva pe langa mine i-l ofeream zicand ca e din partea casei, dar tu erai prea preocupata cum sa te mai misti decat sa vezi ce fac eu.

- Scuza-ma ca nu ti-am urmarit fiecare miscare.

Am zis eu, mimand o bunicuta!

- Da Buni! Data viitoare o sa iti amintesc sa faci asta.

- Nu mai vreau o alta data viitoare, m-am plans eu.

Fata lui atat de descurajata m-a descurajat si pe mine.

- Cel putin nu una intr-un club; am completat.

- Bine!

Am inceput sa dansez pe strada, se vedea ca sunt beata, cel putin o constientizam, dar nu insemna ca imi si controlam miscarile. Am inceput sa ii bolborosesc un cantec in romana, dupa care am trecut la unul in italiana. Cand am urcat in masina am incetat.

- Poti sa incepi sa traduci ce ai cantat mai devreme. Nu am inteles nici macar un singur cuvintel.

- Nici eu!

Am inceput sa radem amandoi. Motorul micutei Ascani m-a facut sa tresar pentru un moment, m-a adus putin in fire. Simteam ca ma enerveaza ceva la tinuta mea, dar nu stiam ce, pana cand **Evrika!**

- C-Ce faci? Vrei sa fac accident?

- Nu!

Raspunsul meu atat de sincer l-a facut sa bufneasca in ras.

- Atunci inceteaza sa te mai dezbraci.

- Dar nu ma dezbrac, doar imi dau sutienul jos, ma enerveaza.

- Pe mine nu!

- Ba pe mine da.

Am inceput sa ne ciondanim asa pana cand am ajuns inapoi acasa la doamna J.

- Am ajuns!

- Deja? Mai voiam!

- E traziu!

- Dar nu imi e somn!

Ma plangeam de parca eram un copil mic si rasfatat, caruia nu ii place jacheta albastra, ci cea gri sau nu pantalonii verzi, ci cei albastrii.

- Apropo…

- Ce?

- Stii ca esti frumos? Imi plac ochii tai, si mainile tale, si gesturile…

Spusesem ceva gresit? Avea o fata de ziceai ca i-a spart careva capul. Am dat sa ies, voiam totusi un pat.

- Unde pleci?

- Acasa! Doar de asta m-ai adus aici. Imi e somn sau rau. Nu stiu care dintre astea doua.

- OK! Ne mai vedem atunci!

- Stai! Nu intri sa bei o cafea?

Nu voiam sa stiu ca mergea singur si mai ales si baut.

- La ora asta?

- Ai dreptate! Atunci mai vorbim.

- Nuuu, stai! Intru! Una tare, te rog!

- Da, domnule!

18 – Can You Treat Me Right?

Am deschis usa atat de euforica incat m-am impiedicat instantaneu, ramanand suspendata la un milimetru deasupra podelei. Noroc cu AJ. Daca nu era el nu stiu cum as mai fi aterizat.

Am facut in dans al betiei in drum spre bucatarie punand la treaba filtrul de cafea. Nu stiu cata cafea am pus la fel cum nu stiu nici daca am nimerit unde trebuia. M-am intors catre AJ. care parea mai mult decat fascinat de tot ceea ce faceam. M-am apropiat de el si l-am rugat sa ma scuze putin. Aveam nevoie la baie. Urgent!

Am urcat scarile sa imi folosesc propria baie – concepte de om beat – dupca care m-am schimbat in aceeasi pijamaluta transparenta si scurta de mai devreme. Nu gandeam, asta era clar!

Cand am coborat scarile l-am vazut pe AJ. pe canapeaua din sufragerie bandu-si cafeaua si afisand un zambet de incantare, poate o nimerisem totusi buna. M-am dus sa ma asez langa el, dar pana acolo ii fusese cescutei doamnei Jenkins. Baiatul perfect de mai devreme tocmai scapase ceasca pe jos, imprastiind cafea peste tot si spargand cescuta doamnei J.. Eram ingrozita. Ce putea sa ii cauzeze un asemenea soc?

- AJ., esti bine? Ce naiba s-a intamplat? Acum trebuie sa curat!

Ma plangeam de parca era cine stie ce inginerie, dar cum spuneam, constientizam, dar nu insemna ca ma si controlam.

- Jessie! Ai Innebunit!?!?!

- De ce?!

- Mai intrebi?

- D-Da! Ce am facut rau?

- De ce te-ai schimbat?

- Pentru ca imi era cald, de asta.

- La dracu, cu tot!

- Poftim?

- Merg cu tine in club sa te mai destinzi, dar tu ce faci? Te imbeti si te comporti din ce in ce mai sexy si mai vulgar. Ma inviti la tine acasa sub pretextul sa beau o cafea si tu ce faci? Te imbraci intr-o rochita transparenta si cobori scarile de parca ai fi o zeita? Cat crezi ca mai rezist?

- Poftim?

- Nu mai conteaza. Am plecat. Du-te sa dormi.

- Ce naiba te-a apucat? Ce am facut?

- Esti beata. Nici nu stii ce vorbesti, doreste-ti sa uiti totul pana maine dimineata.

- De ce? Ce fac? Stai jos, nu pleci nicaieri, iti aduc acum alta cafea.

- Ba plec!

- Mai incet o trezesti pe doamna J..

- Nu ma intereseaza, vreau doar sa plec cat mai repede de aici, altfel risc sa fac ceva ce o sa regretam amandoi.

- Adica ce vrei sa spui mai exact?

- Vad ca nu o pot scoate la capat cu tine.

- Atunci taci si fa ce zic eu.

- Dar ce esti tu? Stapana mea?

- Nu! Sunt prietena ta.

- P-Prietena mea?

- Da! Ceva gen Fred si Barney, dar momentan suntem Tom si Jerry.

Un singur oftat mi-a oferit drept raspuns. Am strans bucatelele ramase din cescuta doamnei J. dorindu-mi sa nu fie cumva una din preferatele sale, apoi m-am dus in bucatarie sa mai umplu doua cesti, aveam si eu nevoie de ceva tare.

Cand m-am intors AJ. statea intins pe canapea cu ochii inchisi. Probabil lui ii era somn, daca mie nu imi era. L-am ridicat incet si l-am sprijinit de mine. Se vedea ca atipise, dar l-am convins sa urce scarile. In final am ajuns si la destinatia finala – camera mea. L-am intins pe patul meu, dupa care l-am invelit cu o patura si l-am descaltat. Razele lunii rabateau prin fereastra camerei mele, ajungand direct la fata lui. Il faceau sa para mai mult decat un simplu muritor, sa para ca el insusi nu este dupa planeta asta.

Mi-am asezat capul pe marginea patului, analizandu-i fiecare rasuflare si fiecare pozitie a mainilor, a capului, a trupului sau in general. Ma asiguram ca inca ii mai bate inima din cand in cand sau ca mai respira, mi se parea o vesnicie de cand nu mai facea nici o miscare. Somnul m-a vizitrat si pe mine in curand asa ca am atipit acolo, langa el.

Dimineata cand m-am trezit capul ma durea ingrozitor, aproape ma zdrobea sub greutatea lui. Eram inca pe podea, iar AJ. inca dormea. M-am ridicat incet si am mers la baie, aveam nevoie de apa rece, daca voiam sa mai traiesc si dupa ziua de azi. M-am spalat pe maini, pe fata, apoi inca o data. La final am ajuns la concluzia ca un dus rece ar fi mai bun. Am pornit dusul si am stat sub el fara sa ma misc mai mult de cincisprezece minute. Cand am iesit pielea mi s-a facut ca de gaina, o simteam asa de rigida sub maini. M-am infasurat intr-un prosop albastru si am iesit sa imi caut de imbracat. M-am schimbat dupa care am incercat sa imi amintesc ce am facut noaptea trecuta si cum naiba a ajuns AJ. la mine in pat. Ma gandeam la tot ce era mai rau. Imi apareau doar franturi de conversatie si constietizarea faptului ca eram beata. Mi-

am reluat locul initial langa pat, asteptand ca AJ. sa se trezeasca. Cand am inchis ochii intrega noapte si-a facut aparitia.

- La naiba! Ma urasc!

Vorbeam in soapta, macar sa am putin respect fata de el acum daca aseara nu am fost in stare. Am aruncat o privire spre fata lui, era plina de brobonite de sudoare, poate ii era cald. M-am ridicat incet incercand sa nu fac nici un zgomot si m-am apropiat de el. Aseara nu am observat ca avea si o vesta peste camasa lui alba. Am incercat sa ii dau vesta jos, dar era imposibil. Pana la urma – folosindu-mi fortele supranaturale de alungare a gandurilor negative – am reusit! L-am descheiat la doi nasturi incercand sa las aerul sa ajunga la el cat mai repede. Am deschis putin fereastra si i-am indepartat patura, lasand-o sa ii inveleasca doar picioarele. Era atat de palid. Sigur se simtea bine? Voiam sa il trezesc si sa ma asigur. M-am apropiat de el, dar m-am oprit cand am vazut ca nici nu ii scosesem telefonul din buzunar. Am bagat mana incet fara sa il trezesc si am scos din unul un pachet de Kent, iar din al doilea un telefon IPhone. Eram sigura pentru ca stiam sa recunosc lucrurile cele mai scumpe! Nu voiam sa fiu indiscreta asa ca nu m-am uitat in interiorul lui, doar l-am admirat din exterior pentru circa patruzeci de minute. Cand am vrut sa ma asez din nou pe podea am observat un patratel mic alb. L-am ridicat cu fata in sus. Probabil ii cazuse din buzunar. Nu era orice fel de patratel, era o poza de-a mea, o copie a pozei mele de la dosarul pe care i l-am dat directorului Anthony!

Cine era AJ.?

19 – *Who The Heck* Do *You* Think *You* Are?

- Cine crezi ca esti? Ce naiba cauta poza mea la tine in buzunar?

- B-Buna dimineata si tie!

- Lasa formalitatile si zi-mi de unde o ai? Cine esti? Ce vrei de la mine? Ma urmaresti? Vrei sa iti bati joc de mine? Ce vrei? Spune o data!

- Nu vreau nici una nici alta.

Vocea lui calma ma enerva si mai rau, iar la ce durere de cap aveam, la cat de mahmura eram mai aveam putin si il pocneam.

- Vorbesc serios AJ., asta daca asta e numele tau.

- Da este! Si stai sa imi revin si eu, ma trezesti urland ca o bezmetica si te astepti ca eu sa si inteleg?

- Tot eu urlu ca o bezmetica? Tot eu sunt aia ciudata? Atunci daca eu sunt asa, tu cum esti? Violator in serie? Criminal? Ce?

- Nu sunt nimic! Calmeaza-te!

- Sa ma calmez? Arat eu a avea fata de proasta?

- Nu! Nici nu am zis asta. Doar calmeaza-te si lasa-ma sa iti explic.

- Nu vreau nici o explicatie! Iesi afara.

- Dar!

- Nici un dar. Te-am primit la mine in casa, in patul meu, am iesit cu tine, am baut cu tine si tu nici nu imi spui cine esti. Nici nu stiu cati ani ai sau cum te cheama cu adevarat. Nu stiu nimic. Ai inteles? Nimic!

- Pot sa iti explic. La o...-

- La o nimic! Vreau chiar acum explicatiile, altfel iese rau de tot.

- OK! Stai doar sa fac si eu un dus sa imi revin, asta daca nu te superi.

- Mai repede, altfel iese monstruos!

Cine naiba era si cine se credea? Poza pusese capac la tot. Nu aveam decat doua copii, una a mea si una lipita in CV-ul meu, pe care ieri i l-am dat directorului Anthony. Nu putea sa fie directorul, l-as fi cunoscut, oricum ai fi luat-o, aveam un presentiment ca nu era el. Am mers dupa el in baie si fara sa ma uit i-am aruncat un prosop curat. In fine, prosopul meu albastru, dar tot curat era.

M-am intors in camera facand niste pasi mari si aruncandu-ma in pat. Ii simteam parfumul pe perna, ii simteam aroma in gura, simteam si locul de unde plecase, era cald. Am bagat fata in perna si am inceput sa plang. Eram o nemernica. Eu stateam aici si imi ardea de cearta cu un strain si tatal meu era acsa, poate intr-un spital decat in propriul sau

pat. Am luat telefonul si am sunat-o pe mama. Trebuia sa fie pranzul sau asa ceva.

- Alo?! Mama?

- Da, Jessie?

- Buna, ce faci?

- Eu bine, multumesc.

- Si tata?

- Si el e bine. L-am adus acasa azi de dimineata. Acum se odihneste. O sa ii mai preiau din indatoriri la ferma sau o sa mai angajez pe cineva sa ma ajute. Batranul Alex nu mai poate. O sa il inlocuiesc si pe el, iar apoi o sa vad ce pot face. Tu ce faci?

- Eu bine. Ma doare capul, in rest nimic nou. De fapt am fost ieri sa imi depun dosarul si peste doua luni incep cursurile. Vrei sa vin acasa? Sa te ajut cu ceva?

- Tu doar invata. Restul nu mai conteaza.

Conteaza! Crede-ma, chiar conteaza!

- Te rog nu vorbi asa. Stii foarte bine cat tin la tata.

- Bine! Atunci mai vorbim.

- Mama…

- Da?

- Imi pare rau.

Chiar imi parea, voiam sa i-o spun in mai multe cuvinte, dar nu reuseam, nu puteam. Pana la urma chiar aveam o inima de gheata.

- Stiu! Pa, Jessie.

- Pa mama.

Asta fusese tot. Cred ca de data asta chiar o dadusem in bara si inca foarte rau. As fi vrut sa plang, dar nu puteam, urma sa urlu la cineva, iar un tremurat in voce nu ar fi bine-venit niciodata.

- Ai terminat?

- Ai ascultat?

- Da si nu. Acum ieseam si am auzit ca vorbesti la telefon. Oricum nu am inteles. Stiai ca prosopul acesta e plin de parfum de-al tau?

- Da, si patul meu pute ca si tine.

- Au! Asta a durut. Pentru ce a fost?

- Pentru ca ma minti?

- Dar nu mint. Numai ca unele lucruri nu's asa de importante.

- Daa, cum sa nu. Si eu sunt – nimeni. Oh, stai! Sunt un nimeni care nu merita sa stie nimic despre cel de care e indragostit nu?

Fir-ar, am zis-o. Nu trebuia sa imi scape.

- Ce ai spus?

- Nimic, ai auzit prost.

- Indragostita? De mine?

- Ai auzit prost. Las-o asa, acum spune-mi. De fapt nu, stai sa intreb eu prima ceva.

- Spune.

- Nu esti directorul Anthony Jenkins de la colegiul Queens, nu? Initialele astea doua formeaza prin coincidenta – AJ.

Pauza… Avea de gand sa raspunda sau mai stateam aici mult fierband in suc propriu?

- Deci? Esti? Da sau nu?

AJ. haideee, nu imi face asta. Poti sa ma minti decat sa spui da. Fac orice. Bine aproape orice.

- Pfffft!! Atat de mult seman cu Anthony?

- Nu, nu chiar, doar ca nu imi lasi alta alternativa.

- Mai gandeste-te. De fapt nu, lasa-ma pe mine sa iti arat ceva.

Pasi lui repezindu-se asupra patului, m-au facut sa inghet pret de o clipa. Nu stiam ce voia sa faca; daca scotea un cutit, bine, nu ca ar fi avut de unde, dar in fine, daca l-ar scoate, ce as face? Sa zbier? Doamna Jenkins. Uitasem complet de ea. Ce facusem, adusesem un criminal in casa!

S-a asezat mult prea brusc pe patul meu facandu-ma sa uit sa mai respir pentru un moment. Am dat sa ma ridic si sa fug de acolo, dar era prea tarziu. Isi inclestase mainile lui mari peste ale mele si acum eram ca si prizoniera. Ochii lui studiindu-i pe ai mei imi dadeau fiori.

- Aseara…

A ezitat putin. Nu stiam ce vrea sa isi aduca aminte din cosmarul vietii mele.

- D-Da?

Am intrebat si eu la fel de ezitanta.

- Mi-ai spus ca sunt frumos, ca iti plac gesturile mele, mainile mele, totul. Acum mi-ai spus ca esti indragostita. Pot sa intreb de cine?

- D-De nimeni. D-De ce?

- De ce te balbai? Iti influenteaza cineva starea de spirit?

Daca imi influenteaza cineva starea de spirit? Pai da! E chiar la un milimetru de buzele mele si ma intreaba numai tampenii.

- N-Nu chiar. P-Poti sa te dai la o parte? T-Te rog?

- Nu, nu pot. Pentru ca si eu simt la fel fata de tine. Simt ca vreau sa fiu in preajma ta, la fel cum simt ca trebuie sa te ating, sa te simt, sa fac tot ce vreau.

Cum ar fii? Sa sari peste fiinte neajutorate?

- Si ce vrei sa faci acum?

- Sa te sarut! Se poate?

- N-Nu stiu.

Nu ma mai intreba. Fa-o daca o faci, oricum stiu ca nu imi va placea, nu mi-a placut niciodata.

Buzele lui peste ale mele, intensitatea cu care le misca, parfumul lui in gura mea, totul ma faceau sa imi doresc mai mult. Simteam cum ma topesc sub un cer innorat, cum gheata din inima mea se topeste din cauza unei alte gheti. Cum ingerii ca sa se inalte au nevoie de un demon, asa m-am transformat si eu in demonul lui. Stiam asta, o simteam. Imi curgea prin vene, prin maini, picioare, inima, peste tot. Era necesara, de

parca tot timpul asta fusesem lipsita de o parte din mine, iar acum o gasisem, de parca intreg universul ne-a harazit fericirea. Era doar un simplu sarut, numai ca trait la cote maxime. Era special.

20 – Is This The End?

Fusese un sarut, doar unul, dar suficient. Nu puteam permite ca o asemenea relatie sa aiba loc. Nu asa, nu acum, nicicand. Am inchis ochii, i-am deschis, i-am inchis la loc. Ce voiam, de fapt cum aveam sa spun toate astea?

- Nu ti-a plcut? Imi pare rau. Nu am crezut..- ca... nu o sa iti placa!?

- Da! Poate.

De ce trebuia el sa complice lucrurile cerandu-si scuze? Nu voiam sa aud scuze, nu asa, nu acum.

Am clatinat din cap. Protestul meu ma facea sa ma simt ca o idioata, stiam ce voiam sa aud, dar totusi nu reuseam sa o spun.

- Atunci, c-ce s-a intamplat? Ai spus ca e OK... Te-ai razgandit?

- Sa spunem doar ca nu e ceea ce pare. AJ., atat stiu despre tine, nimic mai mult. Nu imi pot imagina prea mult pentru ca printul meu trebuie sa fie misterios. Dar nu te pot accepta, nu asa si nu acum.

Socul de pe fata lui m-a uimit si pe mine pentru o secunda, durerea reflectata in ochii lui, respingerea suferita i se citeau pe fata. Statea scris in fruntea lui dorinta de a fugi, de a se acunde. Se ferea de ochii mei, se va feri si de mine. Doar atat stiam sa fac, sa alung persoanele importante mie la gunoi. Sa ma joc cu sentimentele lor dupa care sa le arunc ca pe o carpa uzata. Uram asta la mine, ma uram pe mine insami. Nu voiam decat bine, dar distrugeam tot ce atingeam. Sufletul meu era un mare nimic, un nimic care disparea intr-un alt nimic. Lumina lui, viata lui, gesturile lui, miscarile lui, totul, ma faceau sa imi aduc aminte cum lumina in combinatie cu lumina nu duc decat la intuneric. Numai ca acum era invers. Intunericul din mine scosese la iveala puritatea, mult prea naucitoare, a lui. Am tacut, am lasat capul in

jos, am plans. Imi simteam nimicul din inima cum plange, cum jeleste fiecare gand, cum se arunca in Iad, dar cum este ridicat de puritatea lui. Inocenta, spiritul, totul ma faceau sa imi imaginez cum demonul din mine ar zambi, ce fericit ar fi daca ar reusi sa puna mana pe asa o comoara.

I-am simtit mana pe obrazul meu. Ma privea atat de sincer, atat de plin de lacrimi incat pentru un moment eram sigura ca si eu plang. Durerea lui, de fapt durerea mea, era scrisa in vorbele lui de “imi pare rau”.

- Sa nu iti para. Nu e vina ta.

- Atunci? Spune-mi de ce? De ce m-ai lasat sa pornesc un razboi daca nu voi avea cum sa il termin?

- Nu am stiut ca acest razboi ma va lasa sa mor din prima clipa.

- Pe tine? Dar cu mine cum ramane? Jessie? Te iubesc, e chiar atat de greu de inteles?

- Nu AJ., nu ma iubesti, iubesti o poza, un nume, o fata, nu un – un demon.

- D-Demon? Cum poti sa vorbesti astfel despre tine?

- AJ. nu ma cunosti, nu te da mare ca imi sti toate secretele cand de fapt nu stii nimic, intelegi? Nimic? Sunt mai mult decat Jessie Carter, sunt mai mult decat o fata de 18 ani, sunt mai mult decat … decat eu. Nu vezi? Nu sunt eu, este altcineva, nu, nu pot explica. Intelege-ma.

- Sa te inteleg? Dar tu? Tu ce stii despre mine? Infara de frumusetea mea – asa cum o consideri tu - inafara de viciile mele, infara de masina mea, ce stii? Nimic! E la fel, doar ca mai simplu.

- Nu, nu este la fel, nu pot permite asta, nu acum, nicicand. Nu intelegi, nu? Nu am venit aici sa imi gasesc jumatatea, am venit aici pentru ca vreau sa ajung cineva, vreau sa fiu eu cea care ma pune singura pe picioare. Am suferit prea mult ca sa dau cu piciorul unei asemenea sanse.

- Nu te mai inteleg, ma pierzi, ma arunci si te astepti ca eu sa inteleg…

- Nu ma astepti sa intelegi, nu acum, nu asa. Cine stie cine ti-o fi luat masina aia, sau cat de bogati sunt parintii tai, sau telefonul tau, sau costumul tau, sau tot. Eu sunt doar o biata taranca si urata pe deasupra. Intelege o data. Pleaca. Te rog?!

- Asta vrei?! Sa plec? Sa ma uiti?

Mi-am muscat buza, nu stiam ca va fi chiar atat de greu sa scap de el. Ca ma va durea din nou la fel de mult. Am plecat capul, dar era prea tarziu, stiam ca vazuse lacrima, stiam ca o vazuse. Am reusit doar sa dau din cap in semn afirmativ; voiam sa plece, dar nu voiam sa il las sa plece. Il voiam aici, cu mine, langa mine, sarutandu-ma, facandu-ma sa ma simt bine, sa il simt, sa il ating, sa ajung in paradis cu el, dar nu puteam. Nu puteam sa ajung in paradis cand inasi Iadul ma astepta, nu puteam sa ma simt bine cand insasi fiinta mea murea cu fiecare secunda, nu puteam sa il simt sau sa il ating cand eu nu puteam sa simt, sa vad, sa aud daca el era cu mine.

Un oftat scurt. Atat mi-a lasat. S-a ridicat de pe pat si si-a luat hainele. Mi-am tinut capul plecat, nu voiam sa il vad cum pleaca si nu pot face nimic.

Cand a ajuns la usa s-a mai intors o data catre mine. As fi vrut sa pot striga sa se intoarca, dar eram muta, iara gandeam mai mult decat trebuia. Nu mi-as fi iertat-o daca as fi intrat in jocul dragostei, la fel cum nu mi-as fi iertat-o daca dragostea m-ar inlantui. Dragostea e mult prea puternica ca sa te lasi prinsa de ea, e mult prea greu sa scapi de ea, sa o arunci, nu mai vroiam suferinta, liniste…asta voiam sa aud. Dar era suficient?

In sfarsit plecase, linistea – cea pe care o dorisem cel mai mult radea de mine. Eram singura din nou, o straina in propriul meu trup. Nu ma cunosteam deloc.

21 – Me. You. Us.

M-am prabusit in cearsafurile pline de mirosul lui, simteam cum lacrimile imi brazdau obrajii, cum nu aveau sa se opreasca decat foarte tarziu in noapte. Stiam ca eram distrusa, ranile urmau sa se vindece, dar mult prea lent. Nu ma atasasem atat de mult, dar totusi suficient. Tot timpul, din momentul in care ne-am intalnit si despartit in aeroportul acela blestemat pana acum, am sperat, am visat ca el va veni dupa mine, ca el va fi printul meu din poveste. Am sperat, aici fusese greseala mea, imi permisesem sa sper, sa cred. Nu aveam voie sa fac asta decat in situatii de maxima urgenta – iar asta clar nu fusese o situatie urgenta. As fi vrut sa pot sa ma descarc, dar nu puteam decat sa simt gustul lacrimilor mele, amestecate cu mirosul sau, era peste tot, ca si cand s-ar fi trezit si m-ar fi mangaiat toata noaptea, ca si cand ar fi dormit cu mine in brate.

- De ce!!!!!! De ce nu am fost in stare sa ii spun sa ramana? De ce mereu fac asta?

Atat reusisem sa strig, nu avea sa ma auda, cine stie probabil era departe acum, in micuta sa masina Ascari. Mi-am amintit cat de uimita am fost de bijuteria sa, de micuta si finuta lui masina, la fel cum am fost de uimita si cand intrebarea lui m-a luat pe nepregatite.

“ – Masina mea sau cadoul tau? “

Vocea lui de atunci, totul in jurul sau parea ca este oribil, ca nu are gust sau ceva aparte. El era totul, luminase incaperea inca din momentul in care mi-a atins mana si inima. Stiam ca intrase acolo, simteam ca ma gadila, dar nu aveam destul putere sa ca ii spun sa inceteze, asta pentru ca devenisem dependenta de placerea pe care mi-o oferea. O singura privire spre el era capabila sa imi faca ziua mai frumoasa, stiam asta pentru ca traisem atat de mult cu impresia ca avea sa vina dupa mine.

As fi vrut sa pot sa ma ridic, sa arunc cearsafurile si sa le schimb cu unele noi, as fi vrut sa am puterea asta, dar nu o aveam. Simteam ca

inca vreau sa ii miros parfumul, macar inca putin. Amanam fiecare secunda cu o alta, apoi fiecare minut cu altul.

Cred ca am stat asa timp de cateva minute. Cand am incercat sa ma ridic, cand in sfarsit am cedat dorintei mintei mele de a scapa de "probe" am dat nas in nas cu prostia mea.

- A-AJ. ce faci aici? Nu ti-am spus sa pleci?

La dracu'. Ma auzise. De ce nu a plecat cand l-am rugat, de ce a trebuit sa ma vada asa?

- De ce te minti? De ce faci asta? De ce te ranesti singura?

- Ai ascultat! De ce?

- Am vrut sa plec.

Nu mintea! Citeam asta in ochii lui.

- Dar apoi te-am auzit. Am crezut ca visez, ca mi se pare, dar plansul tau inecat, m-a readus inapoi cu picioarele pe pamant. Nu stiam daca eram capabil sa mai dau ochii cu tine vreodata. Dar am reusit sa imi inving teama de a mai fi respins a doua oara si m-am intors. Am stat in picioare si ti-am privit cat timp ai mirosit cearsafurile, si ai plans. Am vrut sa te ating, dar erai intr-o pozitie a dracului de seducatoare si mi-a fost teama ca cine stie ce as putea face. Ceva ce poate am regreta mai tarziu.

Asa spusese si el. Imi adusesem aminte de el – de cel a carui nume nu eram in stare sa mi-l amintesc decat in situatii de mai mult ca urgente. O singura persoana fusese capabila sa mi-l scoata, iar aceea fusese doamna J., mintea imi spunea ca daca o sa mi-l amintesc imi va fi mai rau dupa, dar am refuzat sa ma mai ghidez dupa ea din momentul in care am realizat ca si asa eram destul de distrusa. El sau Cristi, spusesera acelasi lucru. Prietenul meu cel mai bun.

" – Daca o sa facem ceva ce poate vom regreta mai tarziu? Nu vreau sa te ranesc, mai bine incetam sa mai fim prieteni."

Istoria trebuie invatata nu repetata.

Mi-am dat seama ca o rochita scurta nu era lucrul cel mai indicat cu care sa ma imbrac cand sunt mahmura. Mi-am notat asta pe lista “Ce nu trebuie sa fac cand nu sunt constienta”. M-am ridicat si m-am asezat in genunchi pe pat. Ii ajungeam la umeri chiar daca aveam capul plecat. Am ramas asa pentru cateva secunde, dupa care tot ce am reusit sa spun a fost un “imi pare rau” si m-am aruncat peste buzele lui. Le simteam atat de moi peste ale mele, atat de dulci, de pline. Limba lui, mirosul lui, totul, m-au facut sa tresar, sa simt din nou. Pulsa! Adrenalina imi era pulsata prin vene, o simteam, ma incalzea, era ca si cum inima mea fusese moarta pana atunci iar acum tocmai facea cunostinta cu un tren, atat de repede batea.

Raspunsul lui, a fost imposibil de citit, ochii nu voiau sa mi se deschida. Nu voiam sa creada ca daca o sa faca vreo greseala de interpretare o sa fie vina lor. Am reusit sa imi controlez curiozitatea si evident sa incerc sa imi incetinesc bataile inimii, altfel riscam sa fac si eu un infarct.

Tata! Mama! Doamna Jenkins! Trebuia sa le vorbesc, stiam asta, dar mintea mea refuza sa mai gandeasca logic, am incetat sa mai gandesc. M-am lasat purtata de val. O sa sufar, stiu, mi s-a mai spus, dar viata e o tarfa, o tarfa pe care o primesti gratis, dar in care trebuie sa bagi multi bani.

Am decis ca e bine sa mai profit de ea cat inca mai pot.

22 – All Over Again

L-am condus pe AJ. la masina, desi nu voiam sa plece, dar stiam ca trebuie. As fi vrut sa pot sa il leg de patul meu, sa fie sclavul meu pe veci, sa ma faca sa fiu a lui pentru totdeauna, dar viata nu e totdeauna atat de buna cu noi. Am decis ca inca este vara si eu inca am 18 ani si ca inca mai pot profita de tot ceea ce imi poate oferi lumea de afara.

Am urcat scarile si cu un ciocanit discret am reusit sa ii captez atentia doamnei J.

- Buna dimineata sau ar trebui sa spun buna ziua?

- Buna, scumpo! Haide, intra!

- Multumesc! Am venit cu o propunere.

- Da?

- Vreti sa va imbracati si sa mergeti cu mine undeva?

- Undeva? Unde?

- E … secret?!

- Vai, cat imi plac surprizele. Imediat. Sa fie ceva *casual* sau ceva *normal*?

- Ceva normal!

Nu am mai stat sa aud raspunsul ci am fugit la mine in camera, simteam cum adrenalina isi face efectul, cum se raspandeste in tot corpul meu, scotandu-mi mahmureala afara din corp. Nu mai simteam nimic altceva decat extaz, fericire.

M-am schimbat abordand o tinuta sexy si provocatoare. Mi-am luat o fusta scurta, cu sandalutele negre si desigur o bluza al naibilui de decoltata. Am vrut sa imi iau sutienul preferat, dar nu dadeam de el, unde l-oi fi pus? Am incetat cu intrebarile stupide si m-am axat pe cum sa ma machiez.

Cu o privire inocenta am revenit in camera doamnei J., iar cu o voce de copil stupid si mic am intrebat-o daca pot sa ii folosesc fardurile.

Un zambet mare si cald i s-a desenat pe fata ei alba si cu un “da” care iti facea inima sa se opreasca, m-a lasat sa ii folosesc machiajele.

Nu voiam ceva strident, din contra “discret” era cuvantul pe care il cautam. Am folosit putin din fiecare intr-un final ajungand sa combim un maro deschis cu unul inchis. Luciul de un roz pal aproape insesizabil imi facea buzele sa para mai mari, mai “provocatoare”. Am mai aruncat o privire la fata din oglinda atat de frumoasa si de pregatita pentru o zi *traznet*.

Cand am ajuns din nou in camera mea am luat telefonul si am incercat sa sun acasa. Vocea mamei mi-a facut inima sa pulsese si mai multa adrenalina decat puteam duce, dar am rezistat, am zambit si cu o

voce calda si duioasa, am reusit sa raspund si eu. Am intrebat-o despre tata, despre cum se simte, daca e acasa sau daca trebuie sa vin acasa. Mama ma asculta, apoi incerca sa nu fie chiar atat de impresionata de schimbarea mea de atitudine. Probbail, de fapt cel mai sigur, se intreba daca nu oi fi luat ceva droguri. Fapt care mi s-a adeverit imediat.

- Jessie, ai luat ceva droguri?

- Poftim?!

- Droguri? Alcool? Tigari?

- Nu! Mama! Ce e cu intrebarea asta?

Minteam, dar nu in totalitate. Stiam ca nu e bine, doar nu crezi ca m-as apuca sa ii spun tot felul de prostii cum ar fi o noapte in cel mai scump club, bauturi fine, tigari. Nuuu, asta nu!

- B-Bine!

- Mama! Nu esti convinsa de ceea ce spui!

- Ba da. Sunt!

Nu o credeam, dar ce puteam face? Doar nu aveam de gand sa o tin mult cu minciuna asta si probabil as fi cazut in ispita de a-i spune. Intrebarea ei despre vreun baiat m-a luat total pe nepregatite, noroc ca m-a pufnit rasul si nu m-a cuprins un val de emotii gen: AJ., AJ., AJ., AJ….

Am trecut repede peste ispita de a-i spune despre AJ., nu voiam sa stric ceva ce poate nici nu exista. Si oricum la cum era mama AJ. nu ar fi fost suficient, ar fi trebuit sa stiu cel putin 2 465 de lucruri importante despre el. Ceea ce – CLAR – eu nu detineam. Cred ca nici macar doua lucruri nu stiam despre el, exceptand frumusetea lui.

Am lasat-o sa mai palavrageasca despre casa, despre animale, despre cum se descurca, despre cat de mandra este despre ea insasi, despre cate si mai cate lucruri a facut sau urmeaza sa le faca. Mi l-a dat si pe tata la telefon, tocmai se trezise asa ca vocea lui groasa m-a luat putin prin surprindere. Am vorbit si cu el, l-am intrebat despre cum se simte, despre ferma, despre ce au zis doctorii, despre cine au angajat,

despre tot ce voia sa vorbeasca. L-am lasat si eu sa ma intrebe despre mine, despre doamna J., despre facultate, despre director, despre locurile de acolo. Atunci i-am spus ca deabia astazi voi iesi cu doamna J., poate la un picnic, sau la cumparaturi. I-am spus despre casa unde locuiesc, despre cadoul doamnei J., dandu-mi seama abia apoi ca poate o sa se sperie si o sa ii cauzeze alt infarct, dar tata m-a felicitat si mi-a spus ca mereu a stiut ca lumea ma iubeste, mi-a spus ca si lui ii place masina si chiar mi-a dat cateva sfaturi despre cum sa o ingrijesc. Era foarte interesat de cum ma descurc la volan, mi-a spus sa nu fac abuz de viteza, un pic cam tarziu, dar accept sfatul, si tot asa. Am vorbit doar douazeci de minute, dar mie mi se parusera o zi intreaga. Ma relaxasem, asta era bine. Cand am coborat doamna J. ma astepta pe canapea cu un cosulet langa ea. Am ridicat o spranceana, iar ea mi-a raspuns ca presimte ea ca nu stiu exact unde mergem si ar fi frumos daca ne-am opri la un picnic.

Mintile luminate gandesc la fel.

Am zambit si ne-am indreptat spre garaj. Mi-am luat cheile din cuierul acela micut si m-am urcat la volanul bijuteriei mele, la volanul propriului meu Onix.

Chiar daca nu era prima data cand il conduceam tot am simtit acel sentiment umplindu-mi inima cand motorul *bestiei mele* s-a trezit la viata. Imi placea cum suna, dar am decis ca *Onixul meu* suna mai bine.

Orasul mi s-a parut ciudat de frumos, cu toata aglomeratia lui, cu toate claxoanele in van, cu toata muzica data la maximum, cu toata agitatia din jur. Chiar daca stiam cat de mult imi placea linistea, acum adoram galagia, rasetele, veselia. Stiam ca e ciudat si stiam ca el este de vina, dar nu ma puteam controla. Indicatiile doamnei J. au fost precise, astfel ca am ajuns exact cand mi se facuse foame.

Era un parc, numai ca era un parc minunat. Era impresionant. Era imens.

Nu mai aveam cuvinte de lauda pentru acel parc, dar stiam ca inima mea simte mai mult decat exprimam. Zambetul doamnei J. ma facea sa ma simt libera, sa ma simt iubita. Mereu imi fusese putina treama ca poate ma voi simti singura.

Am ajutat-o sa despacheteze si desigur am ajutat-o cu mancarea. Aveam o foame de lup in mine, dar atunci mi-am adus aminte ca poate nu e chiar o idee asa de buna dupa cat bausem aseara. Totusi mi-am dat seama ca sunt mai puternica decat crezusem, ca rezistam la bautura. Ma rog, intr-un fel. Am inceput sa mananc. Nu era mare lucru, doar niste sandwich-uri, numai ca erau unele ale naibilui de delicioase. Cred ca am mancat vreo trei, pana a reusit si doamna J. sa termine unul.

- Imi pare rau, doar ca imi e cam foa-

- Nu-ti face griji, eu am mancat si de dimineata, nu ca altii care aveau alte preocupari.

- N-Nu e ceea ce credeti. Nu am facut nimic de genul acela, doar ne-am certat si am dormit. Subliniez “dormit”, nu culcat, nu sex, nu nimic.

Bine doar un sarut, bine, doua, dar nimic mai mult, restul a fost normal, doar noi doi, somn si apoi eu, si apoi el trezindu-se si apoi sarut si tot asa.

- Nici nu ma gandeam la asa ceva.

A soptit doamna J. putin rusinata de limbajul meu un pic cam vulgar am presupus eu.

- Aaaa, atunci e vina mea.

Am incercat sa o dreg cu o strambatura de zambet, dar se pare ca mi-a iesit mai bine decat ma asteptasem pentru ca instantaneu si doamna J. a afisat cel mai mare zambet dupa ziua de azi. De parca mai era posibil!

Cand am observat ca am mainile goale, am aruncat pe furis o privire catre cosul acela minune, dar se parea ca il golisem, mai erau doar doua sticle de suc. Am luat una si am desfacut-o. Eram un pic

indecisa, sa beau, sa nu beau, pana la urma am luat o gurita mica, doar una, am sperat ca poate nu o sa vomit, cel putin nu acum.

Soarele stralucea la maximum, iar eu radiam de fericire. M-am asezat mai confortabil pe paturica aceea verde si mi-am ridicat bluzita aceea deja mult prea indecenta pana sub sani. Probabil nu era mai mult de un centimetru intre sfarsitul V-ului de la decolteu si pana unde ridicasem eu, dar nu-mi pasa.

Cred ca am adormit cand m-a trezit o voce familiara.

- Sa inteleg ca asa faci peste tot, nu numai la mine in masina.

Era AJ. puteam sa jur! Am deschis ochii inca adormita, dar cautandu-i trasaturile perfecte. Chiar era el, credeam ca visez. Fata lui, ochii, mainile, tot ceea ce iubeam era acolo. M-am uitat dupa doamna Jenkins, dar nu era de gasit, m-am gandit ca poate a plecat sa se plimbe, nu sa stea si sa vegheze o biata fiinta, lenesa si mahmura.

Mainile lui AJ. s-au apropiat de fata mea si mi-au cuprins-o intr-o stransoare din care nu puteai sa iesi. Ma durea, dar nu am schitat nici un gest, am asteptat sa se desfaca, dar nu pareau ca aveau de gand sa o faca.

- Ma doare! Lasa-ma! Te rog!

Mi-am adus aminte, erau acelasi cuvinte pe care le strigasem si atunci, pe care le gandisem si atunci. Ma simteam din nou o copila de sapte ani. Voiam sa fug, sa scap de acolo, dar mainile lui reci, pe fata mea ma tineau legata acolo. Simteam totul, imi aduceam aminte totul.

As fi vrut sa ii spun sa ma lase, sa plang, sa cer indurare, numai voiam sa imi amintesc, era prea dureros. Apoi o caldura pe care nu am recunoscut-o initial a inceput sa imi mangaie capul, apoi parul, sa imi sarute fruntea. Ma facea sa ma simt bine, sa imi alung cosmarul, dar tot simteam mainile acelea pe fata mea.

- Ai sa mi-o platesti, tarf-o!

Vocea lui AJ. mi-a spart timpanele. M-am trezit plangand, cu ochii umflati, cu mainile peste fata mea.

- Stai, calmeaza-te! Nu s-a intamplat nimic. Te rog, cameaza-te! Numai plange!

Era o voce la fel de nefamiliara ca si mainile, dar era cea care ma adusese spre realitate. M-am intors catre sursa, dar o mana mult prea mare mi s-a asezat pe ceafa si m-a impins exact catre umarul acestuia. Nu apucasem sa vad decat o cravata, iar acum o vedeam mai bine, era o cravata rosie.

*

Simteam caldura radiind prin camasa acestui necunoscut. As fi vrut sa ma pot opri, dar visul fusese mai puternic decat mine, ma facea sa plang acum peste un necunoscut. Am stat asa in jur de zece minute, pana cand in sfarsit epuizata am adormit din nou. Vocea catifelata imi fredona un cantecel de leagan, unul atat de frumos, atat de dulce, de simplu, de gingas. Nu voiam sa se opreasca, dar m-am oprit eu inainte, am trecut din starea de somnolenta intr-una de somn profund.

Nu imi amintesc mare lucru, decat ca pana la urma pozitia aceea mi se parea destul de incomoda si l-am trantit pe sustinatorul meu la pamant, dupa care piciorul meu s-a strecurat peste al lui, ajungand sa stea lenes intre picioarele lui. Asta mi se invartea in cap de doua minute, cand in sfarsit am deschis ochii rosiind.

Eram la mine in pat.

Cum ajunsesem acolo? Nu ma gandeam decat la un singur scenariu. La articolul din ziarul de maine.

Doamna Jenkins, o batranica draguta si mereu cu zambetul pe buze, a fost ucisa. Crima s-a petrecut ieri, cand aceasta iesind la un picnic cu co-locatara acesteia – Jessie Carter, au facut cunostinta cu criminalul si violatorul, recunoscut sub pseudonimul – Ciob Flegmatu'. Doamna in varsta de 65 de ani, a cerut ajutorul acestuia in legatura cu doamnisoara Jessie (18) pentru a le transporta – cu autoturismul domnisoarei, marca BMW X5 – la locuinta acestora. Acesta a acceptat bucuros oferta si ajungand acasa, profitand de bunatatea doamnei Jenkins a ucis-o cu

brutalitate, sechestrand-o pe Jessie. Momentan nu se cunosc vesti despre starea de sanatate a celei din urma.

Am luat repede telefonul si eram pe pucntul de a suna la politie, cand in pragul usii mele a aparut doamna J.

- Sunteti bine?

Vocea mea panicata, parca nu se potrivea in linistea aceea inmormantala din noapte.

- D-Da, de ce nu as fi?

Calmul doamnei Jenkins m-a linistit si pe mine pentru o secunda.

- Nici un criminal? Violator? Nimic?

- Ce tot indrugi acolo Jessie? Revino-ti. Ai adormit in parc, iar eu am mers la o plimbare. Intre timp a venit fiul meu. Cand m-am intors tu erai *calare* pe el, iar el era rosu ca racul.

Rasul acela fericit m-a facut sa nu inteleg mare lucru pentru moment, dar imediat am realizat.

- Calare? Pe cine? Pe director? Oh, Doamne!!! Oh, Doamne!! De ce eu?

23 – I'm Gonna Fall, Right?

Eram ingrozita de-a dreptul, nu stiam daca trebuie sa tip, sa plang, sa rad sau ceva de genul asta. Am ramas impietrita in patul meu chiar si dupa plecarea doamnei Jenkins. Nu stiam ce ar trebui sa fac.

Am asteptat dimineata in pozitia mea inerta, cu ochii mijiti pe peretele din fata mea, cu fata neclintita nici macar un centimetru.

Cand in sfarsit am vazut ca lumina incepea sa isi faca simtita prezenta, mi-am dat seama cat de nemiscata statusem pana atunci, era chiar dureros.

Am coborat din pat, incercand inca sa imi dau seama daca ceea ce simteam era oboseala sau prostie. Sau in cel mai rau caz – usurare. Oboseala, pentru ca nu mai avusesem curaj sa mai adorm dupa ce am aflat ce tampenii am facut ieri; prostie, pentru ca asta e definitia mea si usurare pentru ca fusese Anthony si nu "*Ciob Flegmatu*".

Am tras aer adanc in piept si m-am batut vitejeste in piept. Nu era chiar asa o tragedie. Apoi mi-am amintit in ce eram imbracata.

Pe cine incercam sa mint? Eram in fusta. FUSTA! Din tot ce puteam sa port intr-un parc eu am ales o f-u-s-t-a! Si un decolteu. DECOLTEU! De ce eu? De ce? Vreau si eu explicatii. Retrag banii pentru viata mea. Sa ma inlocuiasca cineva. Va rog!!! Va rog?!?!

Daca inainte eram usurata prosteste, acum eram ingrozita de-a binelea. Nu stiam ce sa fac, cum sa scap, cum sa… cum sa nu ma mai recunoasca pe vecie.

Ma gandeam la chirurgie plastica, micsorare de sani, vopsirea parului, redefinirea corpului, liposuctie – ah, stai, asta e acelasi lucru cu "redefinirea corpului". Nu mai gandeam logic, iar asta era primul lucru care ma alarma. As fi vrut sa pot sa tip.

Dar ce?

Doamna Jenkins!!!! Ma scuzati ca v-am"aproape" abuzat sexual copilul!!

Asta?

Pe dracu'. Nu puteam, nu era permis, nu se face asa ceva.

Am lasat peria aceea nenorocita, care si asa imi facea parul sa se electrizeze, jos si am continuat sa imi repet ca viata e frumoasa, soarele straluceste, am o masina super, sunt foarte cuminte, imi iubesc parintii, pe doamna Jenkins…

Faceam liste mentale "pozitive" in incercarea de a ma mai dezmeticii putin din starea asta de transa in care intrasem. Dar apoi m-a izbit, drept in frunte.

Mi-am bagat piciorul intre picioarele lui.

Nuuuuuuu!!!!

Nu! Nu! Nu! Nu! Nu era posibil. Ce este astazi? Ziua oficiala a imbecililor? Sa imi fac un tort? Un cadou? Ceva? O atentie?

Cum naiba mi se intamplau mie toate nenorocirile de pe planeta, cand altii traiau bine mersi? Daca ar fi sa cada un meteorit, ghiciti unde

ar cadea? Exact langa casa asta, pariez! Atrageam ghinionul zilele astea si nu imi placea. Deloc!

Am reinceput cu listele mentale “pozitive”, dar cum mai adaugam un lucru pozitiv, cum ma izbea altul negativ. Am ajuns pana la urma la o lista de 485 de lucruri pozitive si 693 lucruri negative. Numarul era alarmant, asa ca am decis sa mai indrept din prostiile facute.

Am ales-o pe cea mai grava.

Sa imi cer scuze.

**

Ajunsesem in sfarsit la biroul directorului, numai ca m-a intampinat o.. nu stiu cum sa ii zic, o tampita, cu picioarele pana in gat si al naibilui de eleganta?! Da probabil asta era definitia corecta, nu stiu.

- Carla?! Scuze am uitat!

- Clara! Si buna ziua si dumneavoastra domnisoara, scuze nu ti-am retinut numele, era prea – hmm – oribil?

- Jessie!

Bitch!

- Jessie Carter, ar trebui sa il retii ai sa ma mai vezi pe aici. Sunt sigura ca Anthony ti-a povestit de ieri, oh stai. Era secret?

- Domnul Anthony! Te rog respecta acest nume!

Sigur Bitch! O sa te respect de nu o sa mai pot. Oh stai, nu-mi spune. Ti-o tragi cu el. Tipic!

- Oh, Scuza-ma! Domnul director Anthony Jenkins, este disponibil?

- Doua secunde sa verific.

Apoi o fluturare din genele ei ale dracului de lungi, ar fi trebuit sa ma faca sa cad in genunchi si cine stie, sa ii ling pantoful acela negru?

Yeah, right! Si eu sunt Angelina Jolie.

- Ma scuzi draga, dar nu pot sa astept. Este o situatie foarte urgenta care nu sufera amanare din pacate.

Atat fusese suficient. Am zbughit-o spre biroul directorului. Numai ca am dat de ceva care ma bloca sa intru.

Capul lui Anthony.

What the F*ck?

- Anthony, adica domnule director, sunteti bine? Doamne ce am astazi? Fac numai prostii.

M-am ridicat pe varfetele picoarelor si am inceput sa imi apas degetele tandru de fata lui. De fruntea lui, dar nu ma puteam abtine sa nu o fac. Ma simteam atat de jenata, de parca tocmai fusesem descoperita ca fumez iarba dupa un colt de bloc si acum incercam sa il mituiesc pe politist.

Mi-am ridicat imbecilele alea de picioare, care refuzau sa fie mai lungi, si i-am sarutat fruntea.

Cu un zambet, mai mult prostesc am reusit sa ii spun doar ca imi pare rau. Reactia lui m-a facut sa imi doresc sa nu fi facut asta. S-a inrosit tot si aproape nu mai era in stare sa zica nimic.

Si-a revenit cand tusitul infundat al Clarei s-a auzit din spatele nostru. Pot spune ca l-a trezit din acea stare, cum sa ii zic, de transa?

M-am intors catre sursa deranjului nostru si am incercat sa o fac sa isi doreasca sa nu ma mai intrerupa niciodata de acum inainte.

A functionat. S-a intors pe tocurile acelea cui si a disparut din raza noastra vizuala.

Cu un zambet aproape prostesc, m-am intors catre Anthony. Numai ca nu eram pregatita pentru ceea ce avea sa urmeze.

Pur si simplu s-a napustit asupra mea. M-a ridicat in bratele lui mari si m-a asezat pe canapeaua care era in biroul lui.

Ce avea de gand? Sa abuzeze sexual o viitoare eleva? Doamne, ce mai directori si in orasul asta.

***

Asteptam sa isi zdrobeasca buzele de ale mele, sa ma faca sa il urasc pentru restul vietii mele, dar el – se uita la mine, zambea, un

zambet dulce, sinistru de dulce. Am inchis ochii, i-am deschis, nu avea sa se intample, nu? Poate aveam eu numai tampenii in cap de la un timp incoace.

M-am ridicat, sprijinandu-ma de coate si am incercat sa ii gasesc adevaratele intentii din spatele ochilor, dar nu era nimic, doar zambetul acela prostesc.

- Ce vrei? De ce zambesti? Nu inteleg.

- Nici nu trebuie.

- Poftim?

- Nimic, ia te rog un loc si spune-mi de ce ai venit. Pot sa te ajut cu ceva?

Ah! Era beat? Ca sa stiu.

- Am venit sa imi cer scuze, bineinteles.

- Scuze? Pentru ce?

- Anto-, Domnule director, ieri in parc.

Stiam ca am devenit rosie, stiam asta pentru ca simteam cum fiecare por de pe fata mea emana o caldura insuportabila.

Mainile lui reci peste fata mea mi-au amintit de altcineva. De cineva de care ieri eram – indragostita.

- De ce rosesti? S-a intamplat ceva? Iti este rau?

- N-nu, sunt bine, doar ca, ma simt stanjenita fata de ziua de ieri.

- Ah, parcul? Nu-ti face griji, sunt bine, doar ca toata lumea se uita la noi ca la niste exponate de muzeu. M-am gandit ca a fost putin rusinos, dar mi-a trecut cand mi-am dat seama ca nici nu stiam daca fusta ta mai era la locul ei. Am incercat sa ma ridic, sa te acopar, dar era imposibil.

- Imi pare rau! Stiu ca sunt grea.

- Nu, nu la asta m-am referit. Voiam sa spun, ca mie mi s-a intamplat ceva mai rau decat tie, de asta n-am putut sa ma ridic. Oricum noroc cu mama, care a venit si m-a facut sa ma simt mai bine

asigurandu-ma ca fusta ta acopera partile indecente. De bluza nu am mai avut curajul sa o intreb, stiam deja ca nu acopera prea mult.

- Iar apoi m-ai carat pana la masina. Scuzele mele sincere.

- Nu e nici o problema. Oricum a fost distractiv. Mama tot avea impresia ca am sa te scap in curand. Asta pentru ca te tineam la o distanta de cel putin zece cemntimetrii de mine.

De ce? Miroseam a ceva? Eram jegoasa, sau care era problema?

- De ce? Am facut ceva?

- Nu, nici gand, doar ca, ei bine, numai conteaza acum.

Ba pentru mine conta, si inca cum.

- OK.

- Suc? Apa?

- P-poftim?

- Ce vrei sa bei?

Aaaa, si eu care credeam ca vrea sa ma scoata la un suc. Cred ca zilele astea mi s-a urcat “iubirea” la cap. Am clatinat din cap.

Fata lui, era ca a unui catel, voia asta cu disperare, voia ca eu sa mai raman. De ce? Sa ma faca sa ma simt si mai oribil decat ma simteam deja?

Am incercat sa ma ridic, dar era ca un zid, era imposibil sa trec de el. Nu intelegeam. Intr-un final am acceptat oferta cu apa.

S-a ridicat de pe canapea victorios, iar cand s-a intors iar cand s-a intors tinea in mana un pahar cu apa, iar unul cu gin ceva. Nu imi dadeam seama. Am luat paharul meu cu apa si am luat o gurita. Nu era apa, era ceva tare. Nu mi-am dat seama ce. Poate Martini? Nu imi placea, jurasem sa nu mai beau cel putin patru saptamani de acum inainte.

Dar uite-ma beata din nou si incercand sa il seduc pe viitorul meu director.

****

24 – Breaking the Rules

- Jessie, calmeaza-te! Te rog!

Doar atat auzeam, restul era ceata, era invaluit in – bautura. Simteam intreaga cantitate de alcool pe care o turnasem in mine cum preia controlul. De data asta nu numai ca ma imbatasem, de data asta nu mai eram stapana pe actiunile mele. Trebuia sa imi revin si asta cat de curand.

Auzeam, dar nu intelegeam. Era ca si cum ma uitam la un film cu mine in rolul principal, numai ca nu ma vedeam, dar aveam cea mai buna priveliste.

- Scuzati-ma, dar nu stiu ce este cu mine.

- Daca stiam…

Daca stia ce? Nu puteam intreba, erau doar ganduri mute.

- Imi pare rau Jessie, nu am vrut, dar nu aveam apa, nu credeam ca ai sa te imbeti.

- Eu? Beata? Glumiti, ma simt mai bine ca oricand. Ca tot veni vorba, imi este cam cald. Cred ca am sa imi dau jos tricoul.

- G-glumesti, nu?

Huh? Credea ca fac la misto? Chiar imi era cald, nu avea si el bani sa monteze un aer conditionat? Mi-am pus mainile la baza tricoului gata sa mi-l ridic. Nu ma interesa ce urma, imi era cald, asta conta.

Dupa ce in sfarsit am scapat de el, l-am arucat pe undeva pe canapeaua aceea imensa. Avem nevoie de aer.

- Nu deschideti putin geamul? Imi este inca cald.

Ma plangeam asemenea unui copil de cinci anisori. Dar chiar avema nevoie de aer, sau aveam sa… lesin.

**

Cand m-am trezit eram intinsa pe canapeaua aceea imensa pe care deabia mi-o aminteam si acoperita cu o patura verde, cred. Am incercat sa ma ridic, dar eram inca ametita de la ginul acela, sau ce dracu fusese, nu mai conta.

- Te-ai trezit?

- D-da, dar ma doare capul.

- Imi pare rau, a fost vina mea.

- N-nu, a fost v-vina mea.

Acum mai eram si balbaita, dar cu cine vorbeam? Mi-am intors putin capul sa vad de unde se auzea vocea aceea care se acuza de prostia de a ma fi imbatat singura.

Directorul! Oh crap! Why me?

- Anthony, adica domnule director, imi pare sincer rau, chiar nu am vrut sa ma imbat, scuzele mele sincere. Am vomitat? Am patat ceva? Doamne ce e cu mine?

- Nuuu, stai linistita, nu ai facut nimic. E vina mea, am uitat sa te atentionez ca e cel mai tare gin pe care il aveam. Am crezut ca o sa simti si ca nu o sa bei prea mult, dar chiar nu avem apa sau suc, scuzele, eu trebuie sa le adresez, nu tu.

E cam racoare aici sau ce? Mi se zbarlise pielea pe mine.

- Nu, stiu sigura ca vina imi apartine atat pentru astazi, cat si pentru ziua de ieri.

- Ieri? Ce este cu ieri?

- In parc…

As fi vrut sa continui, dar am ramas muta de uimire. Ce dracu faceam eu goala pe canapeaua directorului? Sutien si jeansi, ce naiba? Sunt sigura ca atunci cand am plecat de acasa aveam si un tricou pe mine.

***

Asteptam ca cineva sa sara in sfarsit dupa un scaun si sa ma pocneasca altfel riscam sa raman nemiscata pana cand minunatul meu creier ruginit isi punea in functiune toti imbecilii aia de neuroni.

Visasem? Oare?

Ca un copil mic si prost ce eram m-am ciupit si am realizat cu stupoare ca durea. Si inca al dracului de mult. Am inceput sa rad, isteric desigur, dar totusi ras.

- Jessie, esti bine? Sa chem un doctor ceva?

- In nici un caz...nici nu vreau sa imi imaginez ca as putea vreodata sa ajung la un imbecil de spital. Da-ti-mi niste apa!

Brusc mi-am dat seama ca nu eram la mine acasa si ca in fata mea, al naibilui de bun si de atragator, era chiar directorul. Nu ma puteam controla referitor la ceea ce spunem. Mi-am asezat picioarele pe podea, usor ca si cum executam un dans al imperecherii, dupa care am incercat sa spun ceva. Mi-am inchis gura, dar am mai repetat miscarea de doua-trei ori. Nu eram sigura daca sa vorbesc sau sa tac?

Mai bine zis nu eram sigura daca holbatul la fundul unei persoane este legal aici.

De ce trebuise el sa se aplece tocmai in fata mea cautand nu stiu ce? Pur si simplu toti hormonii imi erau acum in creier incercand sa ma convinga. Douazeci la suta erau in tabara „nici sa nu te gandesti", iar restul de optzeci la suta erau in tabara „haide, Jesie, sansa ta, touch him". Imi venea sa ma auto-sugrum, dar eram incapabila, avand in vedere ca nu imi puteam misca mainile.

La naiba cu bautura.

Am inceput sa ma gandesc la diferite lucruri, sa conversez mintal cu cei douazeci la suta de neuroni care ma sustineau, ma simteam ca o nebuna in incercarea de a dovedi ca este geniu, dar pur si simplu nu puteam, nu reuseam sa fac nimic care sa ma ajute. Nu stiam cum sa scap.

Intr-un final am gasit forta necesaraa si m-am ridicat.

- Domnule Anthony, ahem, va suparati daca...

- Nu, nu, nu si nu! Nu pleci nicaieri. Gata, ti-am gasit tricoul, haide imbraca-l si haide.

- Haide??!?!

- Da, te scot la un suc, ma revansez.

Si a facut cu ochiul. Ma topeam, ma jur ca imi simteam cum picioarele mele devenisera caramel iar acum se prelingeau pe podea.

- N-nu este nevoie, va asigur ca are cine sa ma scoata la un suc.

I-am facut si eu cu ochiul.

Pentru un moment am crezut ca o sa planga sau ceva de genul, sar m-am abtinut sa nu imi modific afirmatia de dragul lui.

Mi-am imbracat tricoul si am dat sa plec, doar ca o privire foarte „dulce” ma astepta in prag.

Si-a asezat perfect tocurile cui inainte sa imi sopteasca.

- E. al. Meu.

Normal. Nici nu contestam asta. I-am facut cu ochiul.

- E destul de bun la pat, dar vreau mai mult, pastreaza-l.

Ochii ei, fata, expresia, m-au facut sa imi doresc sa spun asta la nesfarsit. Erau ceea ce aveam nevoie, adrenalina pura. Imi venea sa sar in sus de bucurie avand in vedere faptul ca pana atunci fusesem un fel de zombie din lumea a zece milioane.

Cu greu mi-am stapanit un zambet, dar am plecat, nu voiam sa fiu acolo cand ii va infirma cele auzite.

Practic am alergat pana la Onixul meu, eram nerabdatoare sa ii simt caldura familiara pe pielea mea si sa ma simt in siguranta, departe de vipera aia. „Cassie?”

Nu puteam sa ii tin minte numele, adica da, ok, aveam eu deficiente in a tine minte anumite nume, dar al ei era practic imposibil de memorat. Parca era facut special sa stiu ca nu o suport.

Am inceput sa rad, stiam ca radeam singura, puteai sa zici ca sunt nebuna, dar nu imi pasa, era un ras pe care nu il mai avusesem de mult, unul de care imi era dor.

As fi vrut sa pot merge acasa, dar de fiecare data cand ma gandeam la privirea inocenta a doamnei J. care voia sa stie totul si la mine care nu voiam sa ii spun nimic, dcisesem ca era mai bine daca mergeam la o plimbare.

Cand am vrut sa ies pe poarta scolii, am observat un Ascari KZ1, parcat acolo. Nu imi venea sa cred, adica acelasi Ascari, aceeasi masina, aici, acum. Ma urmarea sau ce?

Devenisem putin violenta, recunosc, la gandul ca m-ar fi putut urmarii, dar apoi mi-am adus aminte de ceva.

„E mai bine singur decat cu cineva." Nu voiam sa il fac pe A.J. sa fie cu mine din obligatie. Am trecut pe langa masina aceea si l-am vazut. Era la volan.

Fuma, dar nu avea nici o jena ca cineva l-ar putea vedea.

Am trecut pe langa el si mi-am urmat cursul firesc. Nu mi-am miscat capul nici un milimetru cand a claxonat sa ma uit la el si nici cand a intors masina sa ma urmareasca.

Am decis ca e mai bine daca ne despartim, nu eram pregatita pentru o relatie, nu acum, nu asa. Simteam cum demonul ma sfasia cu fiecare gand in care A.J. parea ranit de despartirea noastra.

Se bucura, pentru ca acum putea sa se hraneasca.

Eram o lacoma. Raneam oamenii de langa mine pentru a-mi fii mie din ce in ce mai bine. Ii faceam sa sufere tocmai pentru al hrani pe El.

Tocmai pentru a ma lasa in pace.

- LASA-MAAAAAAAAA!!! Te Rog, pleaca…. DISPARI!!!

Aveam nevoie de libertate. Aveam nevoie de o viata fara El.

Avea de gand sa ma tortureze si inca mult timp de acum in acolo, asta pentru ca eram doar o fiinta proasta care nu putea sa ii tina piept. Eram prea insignifianta pentru existenta lui, prea josnica pentru a ma putea ridica la standardele lui, si toate astea doar ca sa ma faa sa sufar, sa se hraneasca El.

Nu ii pasa de mine, de existenta mea. De nimic!

Simteam lacrimile, voiam sa le sterg, dar le-am lasat sa curga, le-am lasat in pace tocmai pentru a-i arata ca poate nu-s chiar atat de proasta pana la urma.

Am luptat.

Dar in zadar. M-a facut sa cedez pana la urma. M-a sfasiat!

25 – Rehab

Pur si simplu rataceam pe strazile acelea foarte aglomerate cu A.J. in spatele meu. Imi facusem un plan legat de ceea ce ii voi spune, dar nu eram prea sigura daca v-a functiona. Mi-am parcat masina si am coborat lent ca si cum de miscarile mele depinde intreaga omenire.

As fi vrut sa ii sar la gat si sa ii spun ca imi pare rau, dar in loc de asta mi-am pus masca pe care o uram atat de mult.

Se intrepta catre mine, cu pasi tematori parca dandu-mi de inteles ca stia ce vreau.

Mi-am ridicat privirea inexpresiva catre fata lui. L-am lasat sa imi citeasca ochii goi pentru un moment dupa care am inceput sa ii spun ce aveam de spus.

Am inceput prin a-i dezvalui faptul ca sunt de gheata, ca nu simt nimic pentru el si pentru nimeni altcineva.

Asteptam sa il vad suferi ca sa il pot hrani pe El.

Dar nu se intampla nimic. Nu intelegeam. Am refuzat sa cred ca numai sunt in stare de nimic si am continuat.

Voiam sa ii spun ca nu e adevarat, dar nu puteam, ii era foame, voia ura, suparare, voia ceea ce ii puteam oferi cu un simplu „nu”.

Am continuat sa ii vorbesc, gol. Sa ii insirui cuvinte neimbracate, sa ii rostesc numele cu scarba, sa pronunt fiecare cuvant cu o superioritate apasatoare.

Stiam ca nu va rezista, stiam asta pentru ca nimeni nu putea sa suporte prea mult.

Asteptam sa imi intoarca spatele, sa ma paraseasca si sa nu imi mai vorbeasca niciodata. Atat imi doream, sa ma scuteasca de prostia de a mai vorbi minciuni.

A vrut sa plece, l-am mai privit o data cu ochii aceia atat de goi, atat de dureros de goi si am asteptat.

Cand am vazut ca a plecat am inchis ochii si mi-am frecat tamplele. O sa facusem si pe asta, dar de ce ma simteam atat de goala si eu?

Nu imi promisese ca ma va lasa in pace? Ca va pleca? Ca va uita de existenta mea? Voiam raspunsuri, dar voiam sa pot sa ma descarc, altfel riscam sa fac o cadere.

Am urcat in masina si am plecat in tromba. Am setat unde vreau sa ajung si am urmat instructiunile GPS-ului. Parea un model scump, nu prea imi pasa, nu voiam decat linistea cuvenita.

Simteam cum imi absoarbe si ultima picatura de viata, cum se prelinge fiecare vis si fiecare speranta afara din mine.

Era atat de dureros. Atat de al dracului de dureros.

*

Am oprit masina si am intrat intr-un supermarket. Mi-am cumparat cinci pachete de tigari si ceva dulciuri. Avea sa fie o noapte lunga.

Cand am ajuns acasa, i-am zambit doamnei J., am vorbit cu ea, am mancat sau cel putin am taiat mancarea, nu stiu daca a ajuns si in gura, am urcat in camera mea si am cazut pe pat.

Era moale, comfortabil. As fi vrut sa pot sa dorm, dar de fiecare data vedeam expresia lui A.J., atat de sigur ca mint la inceput, apoi putin cate putin a inceput sa se indoiasca si in final a cedat.

Am deschis geamul si am inceput sa fumez.

Stiam ca ceea ce fac nu este bine, incercam sa ma controlez dar era zadarnic. Nu puteam sa imi mai simt mainile, picioarele, nimic.

Am crezut ca am murit, dar a doua zi de dimineata cand m-am trezit mi-am dat seama de ce reactionasem asa.

Nu mancasem nimic din acele dulciuri, doar fumasem si inca foarte mult. Terminasem trei pachete si mai aveam opt tigari in al patrulea.

Imi venea sa ma bat singura pentru cat de nesabuita fusesem, dar nu puteam sa mai fac nimic. Ma simteam ca un melc care numai poate iesi din cochilie.

Am incercat sa ma ridic de pe pat, macar ajunsesem pana la pat, dar m-am trezit ca tot ceea ce pot sa fac este sa scot un geamat.

Ma dureau toate. Oase, muschi, totul.

Adormisem cu geamul deschis, iar vocea imi era sparta de la atata fumat. Stiu sigur ca nu plansesem, imi interzisesem cu hotarare sa fac asta. Si reusisem, nu varsasem nici o singura lacrima.

Nu aveam de gand sa ii ofer satisfactie, la fel cum nu doream sa ma despart de A.J.

Era ciudat sa ma gandesc la noi ca la un cuplu avand in vedere ca noi sigur nu eram asa ceva. Doar ne sarutaseram, nimic mai mult.

Nu mi se pare ceva normal ca dupa ce saruti o persoana e ca si cum a-i fi declarat ca stai cu el. imi placea sa fiu intrebata daca vreau ceva sau nu. Nu sa mi se ia drept raspuns un sarut. Suntem oamenim, avem capacitatea de a vrobi de a ne exprima liber gandurile, sentimentele, nevoile.

Fusesem mereu adepta discutiilor libere, discutiilor fara nici un rezultat, in care nu trebuia decat sa vorbesti, sa vorbesti si sa vorbesti, pentru ca dupa acele discutii ma simteam libera, cu o mica greutate luata de pe umeri.

Imi placea sa fac asta destul de rar, pentru ca dupa fiecare discutie cadeam intr-un fel de mod de gandire care putea dura si cateva luni de la ultima discutie. De asta oamenii aveau imresia ca sunt tacuta, ca nu imi place sa vorbesc. Dar erau doar adevaruri false.

Dupa ce am iesit de la dus am continuat sa imi verific mail-urile si sa observ cu stupoare ca Mihaela nu ma uitase. Imi trimisese in jur de zece e-mail-uri in care ma daduse disparuta. Am incercat sa ii scriu cateva randuri sa o linistesc.

Aveam impresia ca tot ce scriu se transpune undeva in spatiu si timp si ca eu sunt prinsa intr-o sfera in care gandurile mele erau controlate. Mi-am dat seama ca intrasem pe modul „autosave emotions”. M-a pufnit rasul. Pentru prima data in acea dimineata mi-am auzit rasul. Era deplorabil. Nu voiam sa mai ies din casa pana cand nu mi se remedia putin vocea, altfel riscam un intreg interogatoriu de la doamna J.

Am comandat de pe net niste medicamente pentru gat si cateva spray-uri pentru camera; duhnea a tutun.

*

Speram ca vor ajunge curand asa ca m-am pregatit spiritual pentru o viitoare conversatie fara sfarsit cu doamna J., dar mai intai aveam de sunat pe cineva. Am apasat tasta de apelare rapida si am asteptat sa imi raspunda.

- Hello mami! Ce faci?

- Jessie, tu esti?

Era tata. Aproape mi-au dat lacrimile.

- Hei, tati, ce faci? Imi este atat de dor de tine. Cum iti mai este? Esti bine? Iti iei medicamentele?

- Buna scumpa mea. Da, sunt mai bine, imi este chiar foarte bine. Acum doua minute am fost afara si chiar aveam de gand sa te sun daca tu nu te mai gandeai si la noi.

- Imi pare rau, tati. Dar mi-a fost greu sa va sun zilele astea pentru ca m-am simtit putin rau. Nu stiu ce am patit, probabil am prins vreun virus ceva. Dar acum sunt bine. Mi-am comandat niste medicamente si astept sa soseasca.

- Da, am sesizat eu o voce mai ragusita. Ai grija sa nu patesti ceva mai rau. Ok?

- Da, sa traiti! Dar lasa-ma pe mine, spune-mi daca tu esti bine, daca pot sa te ajut cu ceva.

- N-ai cu ce scumpa mea. Eu sunt bine, ti-am spus, mama e la fel de bine. E cam stanjenita cand o intreb ce face afara, cred ca nu ii place la tara, dar se straduieste de dragul meu. Dar sa nu ii spui.

Am inceput amandoi sa radem, ca si cum ceea ce imi spunea era cea mai tare gluma. Dar nu ma puteam stapani cand ii auzeam glasul. Voiam acel ras, voiam sa imi aline durerea mea.

- Tati, l-am cunoscut pe director. Este foarte de treaba. M-a ajutat sa ma integrez. Si nu o sa iti vina sa crezi, dar stau cu mama lui. Adica doamna Jenkins este mama directorului. Iti vine sa crezi? E ca si cum mi-as fi dorit asta.

- Hmm, e putin ciudat. Dar e bine atata timp cat nimeni nu va cere despagubiri.

- Despagubiri?

- Pai ai pila la scoala.

M-a pufnit rasul. Doamneeee…

- Taaati, stii ca nu imi place sa crezi ca invat pe spinarea altora.

- Glumeam si eu.

- Ma bucur ca esti bine, atat voiam sa stiu. M-am simtit atat de rau ca nu am fost langa tine cat timp ai fost in spital si…

- Stttt! Sa nu aud. Ce-a fost a fost.

- Te iubesc!

- Si eu draga mea, si eu.

- O sa va sun si maine. Sa ii spui mamei ca am sunat, nu vreau sa creada ca am uitat-o. OK? Sa nu uiti, da?

- Da, da, da..

- Promiti?

Am intrebat eu sceptica, aveam nevoie de confirmarea asta, altfel riscam sa uite.

- Da, doamna. Altceva?

- Nimic. Te pup tati! Mai vorbim.

- Si eu te pup.

Imi era asa de dor de el.

Am continuat sa imi caut ceva de facut, dar se pare ca nu era nimic interesant de facut. Pana la urma am coborat, trebuia sa dau ochii cu doamna J. o data si o data.

Bucataria mirosea divin, a tarte cred. Am impresia ca atunci mi-am dat seama si de faptul ca imi era foame.

- Vreau si eu! Imi este foame.

Am dat buzna in bucatarie tipand, nu imi pasa ce credea, atata timp cat imi primeam delicioasele alea tarte.

A trebuit sa ma opresc. Nu se putea, de ce? Aici? Acum?

26 – I Hate the Sin...

- Ce faci aici?

Pur si simplu statea acolo nemiscat, nu voia sa ma priveasca, doar ma ignora. Ce dracu a patit? Deja ma enervasem si clar nu eram de acord cu coruperea legilor, dar de data asta puteau face o exceptie pentru omor din culpa, altfel nu stiu ce aveam de gand sa fac.

- Bine, nu vrei sa zici nimic plec. Doamna J. sunt in oras daca aveti nevoie de mine. Imi pare rau pentru zilele astea.

Am iesit din bucatarie. Nu aveam de gand sa stau acolo si sa vorbesc de una singura. Eram invizibila sau ce?

Am pornit masina si am plecat de acolo inainte sa ma razgandesc si sa consider ca intoarcerea reprezenta de fapt o optiune mult mai favorabila.

Am colindat fara un reper anume. Voiam doar putina liniste, putin spatiu doar pentru mine.

Mi-am dat seama. Nu dupa singuratate tanjeam eu, ci dupa ceva mult mai bun, dupa cineva. Am apasat acceleratia si am plecat in tromba. Ca deobicei viteza reprezenta o problema pentru orasul asta atat de aglomerat. Aproape ca am calcat pe cineva in drum spre nicaieri.

Cand in sfarsit iesisem din aglomeratia aceea infernala, colindand pe o autostrada spre nu stiu unde, mi-am dat seama ca ar fi mai

potrivita o mica pauza, nu voiam sa ma simt atat de singura. Am coborat din masina si am asteptat, am asteptat ca viata sa imi trimita pe cineva, sa ma calce cu masina, sa ma salute doar, sa ma fluiere sa faca orice. Dar astazi viata mea se incapatana-se sa ma distruga. De ce? Iara o suparasem?

Tocmai cand ma pregateam sa pornesc masina am simtit fiorul acela rece. Stiam ce insemna asta, stiam pentru ca il mai simtitsem doar de doua ori.

M-am lasat prinsa in ghearele lui si prada disperarii mele. Stiam ca vreau sa scap de acolo, dar nu voiam decat o confruntare normala, in care totul sa fie in favoarea mea sau cel mai bine unde totul sa aibă ceva mult mai bun de oferit mie insami. Am cotrobait printre amintiri, nu voiam decat un simplu „la revedere", un simplu „nu te vreau" sa fie suficient si sa ma lase in pace.

Stiam ca sunt nebuna, dar macar eram o nebuna desteapta decat o desteapta nebuna. M-am inchis in mine si l-am lasat sa ma atinga, sa imi spuna ce vrea. Era un moment din ala in care te lasai sa iti vorbesti tie insati, undeva inchisa in tine. Nmai ca la mine era vorba de o inchisoare pe viata si pe moarte. Daca scapam iesieam, daca nu eram sclava lui pe vecie.

- Cu ce pot sa te ajut Jessie?

Degetul lui coborand de-a lungul fetei mele imi provoca fiori, nu voiam decat sa ii spun sa inceteze, dar stia totul despre mine deja.

- Inceteaza! Nu mai vreau! Te-am suportat destul. Vreau libertate. Intelegi? Libertate.

- Hmm, libertatea este scumpa. Cat esti dispusa sa dai?

Ii simteam cum ochii ii coboara spre alta parte din mine. Ii simteam mainile cum imi atingeau fiecare centimetru de piele de pe gat, cum coboara spre sani si cum poposesc lenese pe ei. Nu voiam decat sa ii spun sa inceteze.

- N-nu vreau d-decat sa ma l-lasi in pace.

- In pace, huh? Si pacea este scumpa. Cat esti dispusa sa dai?

Sa dau? Nu voiam decat sa iau. Eram o invingatoare sau cel putin asta voiam sa cred.

- Huh, ce mai demon.

- Poftim?

Era al meu de acum. Ii vedeam privirea. L-am prins.

- Iti place nu?

- Place? Ce sa imi placa?

- Sa ma atingi. Te distreaza. Asta vrei nu? Esti gelos, ma vrei doar pentru tine.

- Proasto! Nu te juca cu mine.

Ma plesnise, avusese curajul sa o faca. Inseamna ca jucam dur.

- Iti place nu? Haide, recunoaste. Ma vrei, iti place sa ma atingi, sa iti simti limba pe gatul meu, iti place sa visezi cum ma saruti, cum faci tot ce vrei din mine. Nu vrei decat sa ma ai. Pentru tine, pentru totdeauna.

Mi-am permis sa imi pun degetele in parul lui si sa trag cu toata forta mea. Voiam sa simta si el durerea. Se pare ca asta il facea sa se simta bine.

Mi-a apropiat corpul mai mult. Aproape mi-am lipit buzele de gatul lui, nu voiam decat sa il innebunesc. Asta era lucrul pe care il stiam cel mai bine si asta din cauza lui. I-am soptit in ureche cat de mult mi-as dori sa ii pot arata ce simt. Mi-am batut joc de el pana in ultima clipa. Asta era ceea ce merita. M-am dat inapoi, voiam sa imi savurez gloria mai mult decat imi dadeam seama, mai mult decat eram capabila sa imi dau seama.

Ochii lui. Mai bine ramaneam doar eu, fara sa joc jocul acesta murdar. As fi vrut sa imi fi putut permite sa dau timpul inapoi. Sa nu il mai vad asa, ma durea, era parte din mine, o parte nefericita, dar totusi o parte din mine. M-am apropiat de buzele lui. L-am sarutat, asta era tot ce mai puteam sa fac pentru el. Asta era tot ceea ce mai puteam face ca

macar o particica din el sa fie salvata. Scapasem de el, stiam asta. Lacrimile lui, ochii lui albastrii, buzele lui, fata lui, totul se transformase. Din cel mai urat cosmar al meu in ceva ce numai eu eram capabila sa inteleg.

- Imi pare rau!

- Sa nu iti para. M-ai protejat, m-ai hranit, ti-ai dat fericirea pentru mine. Nu plange. Te rog! Pentru mine.

Un singur sarut pe obraz si am simtit cum a disparut. Voisem asta cu toata fiinta mea, dar acum ma simteam goala. Stiam ce am de facut, scapasem, dar oare libertatea era ceea ce cautam? Libertate, iubire...nu sunt acelasi lucru?

- Jessie! Esti bine? Jessie! Deschide usa. Jessie!

Am deschis ochii, stiam pe cine am sa vad, dar nu imi pasa, nu voiam decat sa simt din nou acel sentiment. Sa simt obiectul meu interzis, fericirea.

- Deschide usa! Numai plange! Jessie.

- Da, deschid. Imi pare rau.

Chiar imi parea, as fi vrut sa fi putut fii capabila sa inteleg anumite lucruri, dar se pare ca nu eram chiar atat de desteapta pana la urma. Am zambit.

- Stii, pentru o persoana care plange si care zambeste in acelasi timp as putea spune ca esti o nebuna.

- O nebuna desteapta.

A rasuflat usurat, ca si cum aceasta afirmatie era ceea ce astepta.

- Ce ma fac eu cu tine?

- Ma iubesti. Este suficient.

- Oare?

Am incuviintat. Mi-am apropiat buzele de ale lui, asta era tot ce voiam sa simt atunci. Dar simteam fericita. Ma jucasem, dar acum simteam si eu, stiam ce inseamna durerea, stima, tradarea, stiam ce inseamna totul.

- Rasul nu este indicat in timp ce saruti pe cineva.

- Da sa traiti.

27 – ...but I Love the Sinner

Cum poti sa visezi cand simti? Cum poti sa dormi cand esti treaz? Cum poti sa fumezi si sa nu simti nimic? Cum poti sa doresti, dar fara dorinta? Cum poti sa traiesti viata fara sa ti-o doresti?

Stii, viata e ciudata. Iti este cel mai bun prieten. Te ghideaza, iti este alaturi. Stie cum sa se joace cu tine, cum sa imparta cu tine, cand si cum sa te faca trist, stie sa ia si stie sa iti dea. Stie sa faca totul pentru tine. Si stie sa iti spuna la revedere.

Uneori visele sunt mult mai mult decat vrem noi sa ne dam seama. Dureaza putin, dar sunt ceea ce vrem. Sunt ceea ce gandim, ce am vrea sa facem, dar nu suntem curajosi sa si ducem la bun sfarsit. Visele sunt colorate, negre, urate, frumoase, dar niciodata despre ceva ce n-ai putea face. In spatele fiecarui vis se ascunde un alt vis. Un lant de visuri este ca un fum continuu. Le poti dizolva si crea altele, dar le poti si vedea si nu le poti atinge.

Prietenii sunt falsi, superficiali, mereu mult prea superiori noua. Si totusi cu ei ne mandrim, prin ei ne ridicam, si cu ei decadem, pentru ca prietenii sunt alte fiinte cu alte vieti, vieti care nu vor decat o alta viata. Cand simti ca in sfarsit ai gasit un prieten, ei bine prietenul acela nu este mai mult decat o alta viata care nu si-a gasit obiectul dispretului. Prietenii sunt legaturi fragile, legaturi pe care nu poti sa le tii decat in puf, legaturi care mor o data cu un cuvant si legaturi care invie cu nimic.

De cate ori nu ai visat? De cate ori nu ti-ai zis „ wow, un alt prieten”, de cate ori ai vrut mai mult si de cate ori ai incercat sa te convingi ca iti iubesti viata?

Raspunsul? Ei bine, nu e ceva filozofic, nici ceva usor. E un lucru care ascunde mai mult decat lasa sa se vada. Ascunde incertitudine. „De multe ori.”

De multe ori ai visat, ti-ai facut un nou prieten, te-ai convins ca iti iubesti viata, de multe ori ai facut multe lucruri. Dar cat inseamna de fapt mult?

E ciudat stiu, poate ca uneori lucrurile sunt simple, dar uneori sunt reci, ciudate, fara inteles. Ar trebui sa iti gasesti viata, sa ii vorbesti, sa ii zambesti si sa o intrebi ce planuri are pentru tine. Ar trebui sa fii in stare sa iti gasesti esenta, sa o descoperi, sa o analizezi si sa te lasi cuprinsa de ea. Esenta ta este mai mult decat puritatea insusi, este ceea ce te defineste, este puritatea dintr-un suflet pagan.

Urasti pacatul si totusi iubesti un pacatos.

Simti cum totul ia o alta turnura si totusi nu poti face nimic, esti incapabila sa te opui. Ce trist, asta ai gandi, dar e un lucru bun. Te lasi condusa, condusa de un lucru incert. Traiesti experienta.

- Poti sa numai plangi? Te rog? Sa macar alege un lucru. Ori razi, ori plangi. Nu inteleg.

- Nici eu. Crede-ma, nici eu. Mergem acasa?

Acasa, huh? Ciudat, as fi vrut sa spun altceva, dar intuitia nu greseste niciodata.

- Acasa, ah? Suna cam… familist.

Nu rade. Te rog.

- Imi pare rau.

- Jessie, glumeam, haide. Mergem acasa.

Ii priveam mainile, as fi vrut sa le pot atinge, sa simt caldura, sa simt ceva mai mult.

- Vreau la tine acasa.

- Stii, locuiesti la mine acasa.

- Nu la doamna J., la tine.

Eram decisa. Se pare ca avea sa fie o noapte lunga.

Se inrosise. Poate fusesem totusi mult prea directa.

- L-la mine?! Ok... pana nu ma razgandesc si pana nu imi dau seama ca facem, un lucru irationabil si imposibil si un lucru care nu ar trebui sa il facem si...

- Sttt!

Simteam cum fiecare celula din corpul lui tremura. Degetul meu pe buzele lui, mi se parea un lucru mai mult decat incitant. De ce? Era doar un lucru banal? Intuitia. Voiam mai mult.

Mi-am coborat degetul, am trecut de gat, lasand o dara invizibila in urma mea, o dara care starnea senzatii.

- Bine, am priceput, mergem acasa. Acum.

- Stiam eu!

Stiam eu? Chiar stiam? Oare?

- O sa merg eu in fata, tu doar urmeaza-ma.

Sa-l urmez, huh? Nu prea voiam sa fiu singura. Dar am acceptat.

Imi placea vremea, se anuta o furtuna. O furtuna care merita mai mult din mine decat aveam de gand sa dau. Am condus fara sa ma asigur, parca eram o incepatoare, parca toate acele luni de pregatire intensiva se dizolvasera undeva in creierul meu. I-am facut semn sa opreasca. Am coborat la un magazin, era ciudat ca trebuie sa imi intre in cap ca numai eram acasa. Mi-am cumparat ce aveam nevoie si am plecat. L-am urmat in continuare. Stia ce facusem si era clar impotriva. Am zambit, speram ca vazuse asta.

Cand am ajuns, am avut mai mult decat un soc. Omu asta fura bani de la scoala? Cum naiba sa ai bani pentru un asemenea apartament? Avea o sufragerie imensa, cred ca de trei ori cat camera mea de la doamna Jenkins, nu mai vorbesc de cea de acasa. Bucataria era mai mult un mini-bar. Clar nu gatea, din ce traia? Sandwich-uri?

Mi-am apasat degetul de tejgheaua mini-barului si am asteptat. Ce? Nu stiu nici eu.

- Nu servesti nimic?

- Nu, clar nu. Te imbeti prea repede.

- Ti se pare, atunci eram deja mahmura. Bausem cu doua seri inainte cat pentru zece. Atunci m-ai luat prin surprindere, atata tot.

- Serios? Bun, ce doresti?

Era prea usor. Imi placea.

- Ce ai de gand sa imi oferi?

- Pai, nu prea beau decat JD.

- Hmm, suna… incitant.

Sa iti lingi buzele intr-un asemenea moment nu cred ca a fost lucrul cel mai indicat. S-a aplecat peste tejghea si m-a sarutat. Era un sarut puternic, plin de pasiune, forta. Un sarut de care aveam nevoie. Simteam cum se scurge din el pasiunea, cum toata forta unui om poate fi concentrata intr-un sarut, intr-un simbol.

Mi-am impletit degetele in parul lui, nu voiam sa ii dau drumul, era prea bun, prea dulce, dar meritam, voiam fericirea.

S-a desprins usor din stransoarea mea. Si pe mine ma durea stomacul de la nenorocita aia de tejghea.

- Ai zis ca vrei sa bei. Pot?

- D-da…

Nu vorbeam foarte coerent avand in vedere ca imi luase respiratia.

Imi primisem portia de JD si am asteptat sa isi toarne si el. Nu avea de gand, cel putin nu in seara asta.

- Nu bei?

- Nu in seara asta. Macar unul dintre noi sa fie temperat.

Se gandea cineva la mai mult si eu nu m-am prins? Da, m-a plesnit realizarea. Am pocnit-o si eu pe ea, pentru intrarziere desigur.

Stii, si eu voiam mai mult, mult mai mult. Ok, sunt nebuna, stiu, dar asta simteam, asta faceam. Punct si de la capat.

Mi-am scos pachetul de tigari.

- Se poate?

- Sincer, nu. Nu imi plac persoanele care fumeaza.

- Eeeh, scuze, dar e viciul meu.

- Viciul tau, ah? Bine ca nu am si eu ca viciu sexul.

- Taci! Vrei sa imi cada tigarea din mana de ras?

I-am facut semn daca are o brigheta, sigur avea. Se citea pe fata lui ca era fost fumator.

- Si, cum te-ai lasat?

- Lasat? De ce sa ma las?

- De tigari. Ai fumat.

- D-de unde stii?

- Vorbesti cu o experta. Am avzut la intrare langa cuier scrie „De ce sa nu fumezi", ai o intreaga colectie de scrumiere sub tejghea nu? Si pe deasupra ai cel putin doua brichete din cate am vazut eu.

- C-cand ai avut timp sa vezi?

- Eh, geniile astea, ce sa le faci?

A zambit si si-a trecut usor mana prin parul meu. Am inchis ochii, savuram momentul. Imi lipsisera chestiile astea din copilarie.

Am suflat fumul cenusiu inspre el. A inchis ochii, ii voiam deschisi, erau de esenta tare.

Am stins tigarea desi nu trasesem decat de doua ori din ea. Mi-am miscat picioarele lenese si am coborat de pe scaun. Mi-am dat bluzita albastra cu nasturasi jos si m-am lasat in maieu. Mai aveam pana sa ocolesc tejgheaua aceea, asa ca a mai asteptat putin.

Cand in sfarsit am trecut de partea cealalta a tejghelei am renuntat si la curea. Simteam cum adrenalina incepe sa curga usor, usor prin venele mele. Tanjisem dupa acest moment. Mi-am ridicat si maieul si am ramas doar in sutien. Asteptam sa ii vad reactia, dar nu puteam, era o masca impenetrabila.

Am inceput sa imi desfac blugii. Mai intai nasturele, apoi fermoarul, totul putin, cate putin. Imi placea suspansul.

Cand am ajuns in dreptul lui m-am ridicat pe varfete si i-am sarutat gatul. Am trasat o alta linie imaginara din sarutari pe gatul lui. Cand am ajuns la camasa, am inceput sa o deschid incet, senzual, avand

grija ca totul sa fie perfect. Am mentinut linia imaginara cu limba pana cand am ajuns in dreptul abdomenului.

Cand a gemut pentru prima data, am ramas in soc pentru cateva secunde. Nu stiam daca lumea aceasta mai este reala sau este doar un vis frumos din care trebuia sa ma trezesc. Daca era doar un vis, atunci imi doream sa dureze cat mai multe milisecunde.

M-am ridicat usor, respirand greu pe abdoment apoi pe gat. Am ramas inerta pentru cateva minute asteptand sa imi revin. Se pare ca eu eram mai naucita ca el. I-am luat mainile lui mari si le-am asezat usor peste sutienul meu. Mi-am lasat mainile sa ii descopere spatele, si apoi sa se odihneasca in parul sau. Imi placea sa ii simt parul, era aspru si avea atat de mult gel in el. Spatele lui era catifelat, radia de caldura.

I-am simtit mana cum imi desface sutienul. Miscarile lui era lente, pline de perfectiune si atat de coordonate.

Am cautat sa ii ofer si eu in continuare placere, dar era imposibil. Respiratia lui sacadata pe gatul meu nu facea decat sa imi faca piciorele sa dispara. Simteam cum greutatea mea nu mai era sustinuta de nimic. Am reusit in sfarsit sa castig putin control asupra mainilor mele. Le-am directionat spre gulerul camasii si apoi am inceput sa o dau la o parte. Ajunsesem in dreptul coatelor. Voiam sa o dau jos, sa scape de ea, sa ii pot simti cu adevarat caldura corpului.

M-a eliberat pentru o secunda din bratele sale si m-a lasat sa ii dau camasa jos. Era bine facut, mainile lui era puternice. I-am simtit buzele deplasandu-se mai jos de gat. Cand in sfarsit mi-a atins sfarcurile am crezut ca mai este nevoie de o alta Jessie care sa se poata topi impreuna cu mine. Eu eram deja topita.

Voiam sa zbier, sa ma las eliberata, sa pot sa imi manifest placerea. Cand am ajuns la limite, am simtit cum singurul lucru pe care pot sa il spun a fost un geamat, subtire, dar atat de puternic. Voiam sa ii arat ca ma face sa ma simt bine, ca tot ceea ce face ma innebuneste, ma sufoca.

Am continuat. Ii placea, il facea sa se simta bine, am simtit asta.

M-a intors cu spatele la el si a continuat sa imi maseze sanii. Buzele lui se lasau purtate pe gatul meu. Aveam impresia ca daca mai stateam mult in picioare sigur aveam sa cad.

Tremuram toata asa ca am incercat, printre tremuratul acela nervos si plin de placere, sa ii ating si eu gatul, fata. Una dintre mainile sale a coborat lenes de la incheietura mainii mele, care statea pe dupa gatul lui, inapoi pe sanul meu. Era ca si cand mana lui avea prea multa energie in ea, iar la contactul cu mine totul se revarsa usor in corpul meu. Simteam cum fiecare celula din corpul meu se contopeste cu a lui, era placere pura. Placere in stare bruta.

Aveam nevoie sa ma sarute. M-am intors din nou cu fata la el si mi-am zdrobit buzele de ale lui. I-am simtit limba si am inceput sa i-o masez usor. Nu voiam decat sa ii ofer la fel de multa placere. Voiam fericire pentru amandoi.

I-am simtit mainile cum aluneca mai departe. Era atat de bine, ca si cand mainile sale nu erau decat obiecte ale fercirii mele, ale placerii mele. Mi-am supus si eu mainile si le-am ordonat sa ii mangaie spatele. Simteam cum se relaxeaza cu fiecare secunda mai mult si mai mult.

In tot acest timp nu l-am lasat sa respire. Voiam mai mult din el, voiam sa gust mai mult si mai mult din aroma lui, din buzele lui.

Cand m-a ridicat in brate mi s-a luat o greutate de pe umeri, chiar credeam ca o sa lesin acolo. M-a carat in stilul matrimonial pana la patul sau. In tot acest timp nu a avut curajul sa isi dezlipeasca buzele sale de ale mele. Stiu, si eu voiam mai mult.

Cand m-a asezat pe pat, am crezut ca toata delicatetea si blandetea s-au contopit in mainile sale. Aveam impresia ca are grija de mine ca si cum eram cea mai importanta piesa de colectie, iar el se temea sa nu o sparga. Eram o regina in devenire, iar el era regele meu si mesterul meu.

Inca o data si-a plimbat mainile pe abdomenul meu, apoi inapoi la sani. Ii trata ca pe niste zei, trata totul cu atat de multa grija. Imi placea asta, ma facea sa innebunesc ori de cate ori ma atingea.

In sfarsit am tanjit dupa ceva mai mult aer, asa ca a fost inevitabila despartirea desi simteam lipsa caldurii sale, chiar daca era atat de aproape de mine. Si el rasufla greu, dar a continuat sa imi sarute fiecare portiune din corp. Mainile, gatul, abdomenul, sanii. Totul ma facea sa imi doresc mai mult, sa ma umple de bucurie, de o otrava a pasiunii.

Cand mainile sale au atins fermoarul blugilor mi-a cautat privirea. Imi cerea acordul, voia sa fie sigur. I-am raspuns si eu tot din priviri lansandu-l sa vada focul din spatele ochilor mei, sa vada dorinta cum creste in fiecare secunda mai mare si mai mare.

In timp ce imi dadea blugii jos a avut grija ca fiecare particica din picioarele mele sa fie sarutata cu la fel de multa afectiune, ca fiecare zona sa tresalte si sa se topeasca sub atingerile lui. Placerea pusese stapanire pe mine, i-am cautat privirea, dar ochii lui stateau inchisi savurand parca fiecare particica din mine.

Nu observasem pana atunci, dar in gura mea se contopisera parfumurile noastre. Era un gust, poate dezgustator pentru unii, dar pentru mine reprezenta in acel moment picatura mea de otrava din esenta placerii. Ma simteam atat de libera, de pierduta, incat orice incercare de a iesi la suprafata era zadarnica. Dar nu eram singura, el era acolo cu mine. Avand grija de mine.

Incercam sa disting tunetele de afara, furtuna probabil se dezlantuise, dar inima mea batea mult mai tare de atat. Sunetul batailor mele imi rasuna in urechi, era ca o simfonie dezlantuita, o simfonie in care muzica nu reprezenta nimic, o simfonie in care redarea placerii era cel mai important lucru.

Cand trupurile noastre s-au unit, cand totul a devenit o ceata densa pentru mine in care numai distringeam decat gemetele mele si numele meu pronuntat la nesfarsit atunci am simtit adevarata placere.

De fapt placerea este un drog, un drog in toata regula. Dar imi placea acest drog, voiam mai mult.

Cand m-am trezit a doua zi i-am simtit mainile incolacite in jurul meu. Era... romantic. Nu stiu, nu imi pasa, ma simteam bine. Am incercat sa imi deschid ochii cu mai multa forta, sa pot sa vad ceea ce ma inconjoara. Eram cu fata la el.

Ochii lui dulci de dimineata m-au facut sa zambesc.

- Buna dimineata, soare!

- H-hey! Ce faci?

- Ma simt in al infinitelea cer.

- Nu cred ca exista asa ceva.

Am ras amandoi.

- Dar eu acolo ma simt, este vreo problema?

M-a sarutat lenes pe frunte.

- Stii, as putea sa sar acum peste tine si sa o luam de la capat, dar am presimtirea ca spalatul pe dinti ar fi mai indicat si desigur un dus nu ar strica.

Aveam nevoie de putina relaxare, aveam nevoie sa simt apa calda pe umerii mei si sa ma destind putin. Si acum daca ma atingea simteam fiori traversandu-mi pielea. Era o senzatie placuta.

- Eh, dus zici? Atunci, printesa? Pe aici va rog.

Aveam impresia ca o sa-l vad gol, dar se pare ca el avusese ceva timp sa isi ia o pereche de boxeri pe el. Am chicotit.

- E ceva ciudat la mine?

- Nu, dar ma asteptam sa te vad gol, dar vad ca ai fost mai harnic decat mine in dimineata asta.

- Harnic? Neah, doar ca n-am putut sa dorm. M-ai fascinat cu zambetul tau, ai zambit tota noaptea, dupa ce ai adormit.

Pe bune? Nu imi aduc aminte sa mai fi zambit pana acum in somn. Era ceva ciudat. Probabil ma intoxicase cu prezenta lui deja.

Inchisesem putin ochii, dar m-a surprins lunadu-ma din nou in brate cu tot cu cearsaf si carandu-ma catre baie. Era ciudat, parca eram sotia lui si nu eram in stare sa merg pana la baie.

Sotie? Am zis eu asta? Am rosit toata.

- De ce rosesti? Aseara nu ai fost impotriva caratului.

- Avand in vedere ca aseara eram incontrolabila…

- Uite, ca sa iti treaca.

Si-a lipit buzele de ale mele. Mi-a pastrat dorinta e a ma spala pe dinti inainte asa ca nu a facut nimic cu limbuta aceea a lui. Cand ma gandeam la asta toate imaginile cu tot ce se intamplase imi reveneau in cap. Zambeam. Iara.

- Parca ti-am mai spus ca nu e indicat sa zambesti in timp ce saruti pe cineva.

- E inevitabil. E vina ta. Dar e vina ta in sensul bun al cuvantului.

- Are si un sens bun?

- Da, cum ar fi ca te iubesc.

- Stiu.

Cand am coborat pe gresia rece din baie un fior rece mi-a strabatut corpul. Era prea rece pana la urma. Aproape ca am sarit inapoi pe Anthony. Dar n-a spus nimic. Din contra, a dat drumul la apa in cada aceea imensa si a asteptat sa se umple. Nu a durat mult.

A umplut cada de spuma. Semana cu o prajitura cu frisca. Cand mi-am imaginat o prajitura mi-am dat seama ca imi este foarte foame. Anthony, m-a asezat in cada aceea si a plecat din baie, dar nu inainte sa imi faca cu ochiul. Era atat de multa spuma in jurul meu. Ma simteam ca o regina a spumei. Am inceput sa suflu in ghemotoacele de spuma. Ma amuzau pentru ca niciodata nu ramaneau impreuna, mereu se desparteau.

- Am inteles ca va este foame maiestate.

Cand m-am intors catre usa, Anthony era imbracat in blugii si camasa de aseara si avea in mana o farfurie plina de sandwich-uri. Deci avusesem dreptate.

- Lasa-le acolo! Vino si tu. E recomfortanta.

Pana la urma am sfarsit avand o baie impreuna. Dupa ce am terminat am avut grija sa verific frigiderul si sa gatesc ceva mai bun decat sandwich-uri. I-am facut doua oua ochiuri cu sunca si i-am prajit cativa cartofi. Avea deja cartofi cumparati si feliati, doar sa ii prajesti, dar presupun ca asta constituia o munca totusi mult prea grea.

Pentru desert am improvizat ceva din ce am gasit pe acolo. Am facut un aluat simplu si apoi am copt cateva parjituri in forma de steluta. Asta fusese tot ce gasisem. Le-am ornat frumos cu cate o capsuna si putina frisca. Si asta era tot. M-a complimentat de fiecare data cand a muscat si a avut grija ca la sfarsit sa ma sarute pentru fiecare meniu pe care i-l pregatisem.

- Sa inteleg ca nu prea gatesti.

- Pai, cu scoala si conferintele, nu am timp sa invat sa gatesc. Am fost la cateva cursuri de gatit, dar nu s-au lipit de mine. Si oricum am renuntat dupa a treia ora, nu aveam timp.

- Lasa, voi fi eu aici sa iti gatesc.

- Multumesc.

Asta era tot ce voiam sa primesc. Iubire si recunostinta.

Bineinteles ca uitasem ceva. Stiam eu.

- Doamna Jenkins! Trebuie sa o sun. Probabil deja isi face mii de griji de ce nu am ajuns acasa. Oh, Doamne, de ce sunt mereu asa uituca? Telefonul? Unde imi este telefonul? L-am lasat acasa. Stiam eu ca sunt proasta, stiam eu.

- Nu esti proasta si stai linistita am sunat-o eu. I-am zis ca dormi la mine pentru ca te-ai simtit rau dupa ce te-am luat acasa ieri si te-am convins ca mersul cu masina fara o locatie anume unde trebuie sa ajungi nu este tocmai bun.

- Deci tu ai iesit super-eroul la toata faza asta.

- Poti sa spui si asa. Prefer gentleman.

- Si, mister gentleman, sunteti ocupat?

- Ocupat? Nu, de ce as fi ocu-…

Nu l-am mai lasat sa termine. L-am sarutat din nou cu aceasi pasiune arzatoare. Voiam sa il ating din nou. Dar doar sa il ating. Voiam sa simt ca este al meu si numai al meu. Pentru o perioada nedelimitata.

28 – I will just say… Fuck

Era ciudat cum totul putea sa devina atat de frumos in doar o singura noapte. Si imi placea si dupa-amiaza aceasta. Eram intr-o oarecare masura departe de realitate, dar si de imaginar. Eram undeva la o granita intre realitate si imposibil. Sau nu?

I-am cautat buzele deja invinetite. Voiam sa le mai gust, doar putin. Devenisem dependenta, dar nu imi pasa, aveam ceea ce imi doream, restul era nimic.

Mi-am ascuns privirea, nu voiam sa ma vada atat de rosie, dar eram fericita. Ce cuvant frumos si plin de atat de multe intelesuri. Spui ca esti fericita doar pentru ca ti-a iesit problema aia nenorocita la matematica. Spui ca esti fericita cand vanzatorul cu ochii de onix iti face cu ochiul. Spui ca esti fericita cand totul din jurul tau este fericit. Spui ca esti fericita cand cel mai bun prieten ti-a spus cat tine la tine. Dar niciodata nu ne dam seama cat de grav sau slab este de fapt acest cuvant. In unele situatii este mai puternic, reprezentand chiar esenta zilei, in altele este doar un element care iti aduce starea de spirit mai aproape de frumusete.

In acel moment si eu eram inconstienta de cat de mult reprezenta fericirea in amestecul meu de pasiune si placere.

- Ar fi mai indicat daca m-ai lasa totusi sa termin hartiile astea. Trebuie sa le predau mai tarziu.

- Stii, pentru un director esti foarte ocupat.

Am facut-o pe suparata si am iesit din biroul lui. M-am asezat pe canapeauna din sufragerie si am asteptat sa vina la mine. Stiam ca o sa vina atunci cand va termina. Ma simteam destul de bine pe canapea, dar parca lipsea ceva, esenta lui.

Am mers timida pana in dormitor. Cand am vazut patul mi-am reamintit pentru a mia oara pe ziua aceea cat de bine ma simtisem. M-am aruncat in pat, cu fata la perne. Le-am mirosit fara sa vreau. Miroseau a iasomie, si a el. De fapt totul din camera avea mirosul lui.

Mi-am plimbat mana agale pe cearsaful impecabil. L-am mototolit in mana si l-am tras mai aproape de mine. Nu voiam decat sa simt mirosul lui cum se scurge in corpul meu. Cum il acaparez si tot o data cum il las sa ia controlul din nou asupra mea.

Cred ca am adormit, nu imi mai amintesc mare lucru dupa aceea. Totul era o ceata densa si calda. Am simtit cum ceva cald s-a asezat langa mine. Nu puteam sa gandesc, asa ca am acceptat ca somnul era ceea ce avem nevoie.

Cand m-am trezit l-am vazut langa mine. Probabil ca terminase si venise sa ma caute. Cred ca el era mai somnoros decat eram eu. I-am sarutat buzele care, din fericire, capatasera o nuanta mai normala decat cea de vinetiu.

Am ramas acolo langa el mangaindu-i fata din cand in cand si sarutandu-i ocazional buzele. Nu voiam sa il trezesc, dar cum poti rezista

unei tentatii, cand acea tentatie pur si simplu te asteapta si nu fuge de tine?

As fi vrut sa mai raman acolo langa el, dar nenorocitul ala de stomac se razbuna pentru zilele in care l-am neglijat. M-am ridicat usor, fara sa il trezesc si am mers la bucatarie. Desigur ca mancarea lui, ma rog sandwich-urile lui, fusesera planificate pentru o singura persoana, nu pentru doua.

Mai aveam ceva bani la mine si imi aduceam aminte cu siguranta ca am vazut un magazin inainte sa urc. M-am incaltat si mi-am luat si cheile si am coborat. Am pornit masina si am asteptat sa imi aduc aminte in ce directie vazusem magazinul. Nu a durat mult, eram un fel de harta electronica chiar si fara GPS-ul acela ultra modern care ma sacaia cu cat de scump fusese.

Am facut cateva cumparaturi. Nu cumparasem cine stie ce. Doar putina sunca presata, doua kilograme de cartofi, lapte… ma gandisem sa fac niste piure de cartofi, iar ca desert inca oscilam intre prajitura cu fructe sau placinta de mere. Am decis ca prajitura cu fructe era mai racoroasa si mai dulce decat o banala placinta cu mere. Nu au costat foarte mult, din contra chiar mi s-au parut foarte ieftine.

Cand am ajuns sus am verificat daca inca mai doarme. Evident ca oboseala isi spunea cuvantul. M-am multumit doar sa il privesc cateva minute, apoi m-am apucat de treaba. Am fiert cartofii si in acelasi timp am taiat fructele pentru parajitura. Dupa ce am terminat cu piureul am prajit superficial cateva felii de sunca presata, apoi le-am taiat si le-am adaugat in piure. Mirosea excelent. L-am mai lasat in cuptorul stins pentru a-i pastra temperatura.

Dupa ce am terminat si prajitura eram sigura ca niciodata in viata mea nu mai gatisem cu atat de multa daruire. Ba chiar niciodata in viata mea nu m-am gandit ca stiu sa fac mai mult decat mancare de cartofi. Se pare ca totusi privitul si memoria mea vizuala faceau o echipa foarte buna in ultimul timp. Am gustat din piureul inca cald si am fost absolut sigura ca nici mamei nu ii iesea la fel de bun. Prajitura era bestiala, de fapt cred ca as spune asta despre orice chestie care are putin zahar in costintenta. Eram o maniaca a dulciurilor, si ce?

Am asezat piureul in farfurie si am mers sa imi trezesc regele. Era inca obosit, dar voiam sa ma asigur ca mancarea mea avea sa fie mancata cat mai repede.

- Anthony, haide. Ti-am facut de mancare. Anthony! Trezeste-te!

Nu am avut timp sa reactionez. Pur si simplu m-a prins de mana si m-a tranit pe pat. I-am simit nerabdarea, dar poate si eu eram nerabdatoare. M-a sarutat, cu la fel de multa pasiune, cu la fel de multa placere. Simteam cum intregul meu univers si-a gasit un nou soare in jurul caruia sa se invarteasca.

I-am raspuns si eu la sarut. Salbativ, violent, plin de dorinta, dar asta voiam de fapt. Voiam sa simt, sa fiu capabila sa primesc si sa dau in egala masura.

L-am dominat si m-am urcat peste el. Respiratia nu mai exista, reprezenta un proces imposibil si parca nefolositor. Sau poate greseam, ne-am despartit totusi pentru a putea respira. Fusese, poate, unul dintre cele mai salbatice saruturi ale noastre, dar mai voiam saruturi de o asa intensitate.

- Domnule director, cina e servita.

- Nu imi place chestia asta cu „domnule director”, suna prea, batran. Ma face sa par de optzeci de ani, in baston si probabil cu o barba imposibil de lunga.

- Ma mai gandesc daca la optzeci de ani te las sa porti barba.

Probabil l-am surprins putin, a facut niste ochi mari, apoi l-a pufnit rasul.

- Optzeci de ani?

Si-a recapatat pozitia de deasupra si a continuat sa ma sarute.

- Daca timp de saizeci de ani de acum incolo ne vom saruta tot asa, atunci ma mai gandesc despre partea legata de barba.

L-am impins de pe mine, inca razand. I-am facut semn sa ma urmeze si l-am poftit la masa. Se pare ca si de data asta ii placuse ceea ce gatisem. M-a complimentat iara si iara pana cand am crezut ca daca mai are de gand sa mai zica ceva aveam eu grija sa il opresc. Si stiam si cum sa o fac.

Se parea ca si aceasta noapte ne va gasi impreuna. Eram putin emotionata sau poate putin indecisa. Nu stiam sigur.

M-am asezat din nou pe canapeaua din sufragerie si am cautat un mod de a ma relaxa. Am cotrobait prin biblioteca in speranta gasirii unei carti cunoscute. Gasisem un volum din „Mandrie si Prejudecata”, era vechi si uzat. Langa el statea tantos un volum mai nou, reeditat cu coperti scumpe. Eram indecisa daca calitatea hartiei conteaza cu

adevarat. Am decis ca nu, voiam totusi sa intru in atmosfera anilor lui Jane Austen, asa ca am ales volumul vechi si ponosit.

Anthony se inchisese din nou in birou pentru o alta serie de hartii de semnat si citit. Nu ma deranja, era totusi munca lui. O respectam.

Cand am deschis volumul o foaie a cazut din ea. Nu voiam sa o deschid, poate era ceva ce Anthony pretuia si nu era de impartit cu tot poporul. Cand am ridicat-o am observat ca era o fotografie. Am inchis cartea si am asezat-o la loc in raft.

Am mers in dormitor si am renuntat la textila inutila. Am ramas doar in sutien si in chiloti. Noroc ca mi-am asortat lenjeria. Am luat un halat din baie si am dat buzna in biroul directorului meu.

- Stii, asta e incalcarea drepturilor.

- De ce? Nu am voie sa ma simt putin mai comfortabil?

- Ba da, dar nu ai voie sa te plimbi prin casa doar in halat de baie, atata timp cat eu sunt atent la altceva. Imi distragi atentia.

- Hmm, ca tot veni vorba de atentie. Ai cumva CV-ul meu aici?

A stat putin sa se gandeasca. Mi-am ridicat o spranceana in semn ca inca mai astept.

- D-da, de ce?

- Pot sa il vad putin? Te rooog?

Nu imi placeau chestiile astea cu pisiceala, dar aveam neaparat nevoie de CV sa verific ceva.

Intr-un final mi l-a inmanat. Ii tremurau mainile sau mi se parea mie?

- Multumesc, domnule director!

S-a strambat putin dupa care si-a continuat semnaturile. Am cautat ce aveam nevoie si intr-un final am gasit. Am recitit acelasi paragraf de mai multe ori in speranta ca era doar o coincidenta. Apoi mi-am analizat poza. Se pare ca pusesem una si in format mai mare. Nu imi aduceam aminte.

Cand m-am ridicat de pe fotoliu i-am cautat privirea, se pare ca era mai mult decat absorbit in ceea ce facea. Pana atunci nu observasem, dar ochelarii aceia il faceau sa arate chiar mai mult decat sexy. M-am apropiat putin de scaunul lui si i-am sarutat gatul.

- Sa inteleg ca micuta boboaca de facultate e mai mult decat nerabdatoare.

- Nu chiar, iar eu sa inteleg ca am un director mai mult decat obsedat de noua eleva venita cu bursa.

- P-Poftim?

I-am mai sarutat inca o data gatul.

- Jane Austen, „Mandrie si Prejudecata”, al doilea raft, volumul vechi. E o poza cu mine in el. Asa faci cu toate studentele noi? Sau doar cu cele care specifica, din intamplace, ca au drept carte preferata „Mandrie si Prejudecata”, dar in special cele vechi, pentru ca te introduc cu adevarat in lumea lui Elizabeth Bennet?

- Te-ai uitat?

- Din intamplare. Deci, domnule director sunteti acuzat de violarea drepturilor mele. Ce sunteti dispus sa faceti sau mai bine zis sa dati?

Facea intentionat pe gantitorul, ma enerva chestia asta. Stia ce voiam si stiam ce voia si totusi facea intentionat. Aproape ca am sarit pe el, dar m-am controlat cand l-am vazut ca in sfarsit vrea sa spuna ceva. Ma rog, nu sa spuna, ci mai degraba sa faca ceva.

Ma privea pe sub ramele ochelarilor si ma ghida usor. M-a intors cu spatele la biroul sau si a continuat ce faceam eu. M-a lasat pe spate si a inceput sa imi linga usor gatul, apoi urechea, pana cand am simtit ca rasuflarea mea era mai mult decat sacadata, era inexistenta.

A tras de cordonul halatului dupa care l-a desfacut putin cate putin. Eram deabia la inceput si deja simteam ca totul in jurul meu devine o ceata impenetrabila. Am cautat sa imi slavez totusi aceste memorii undeva, dar am realizat ca putin cate putin imi recapat controlul asupra miscarilor mele. Era un fel de vis in care esti constient.

I-am mangaiat fata pana cand am ajuns in par si am inceput sa ma joc in el. Era placut, recomfortant. Am continuat sa imi cobor mainile reusind sa ajung in dreptul gulerului si apoi sa desfac nasturii camasii. Simteam ca se repeta totul, dar de data asta eram sexperimentata.

Am cautat sa ii ofer acelasi tip de placere, aceeasi senzatie nesfarsita de fericire,totul concentrat in mine. Era ciudat cum se bucura de fiecare particica din mine si cum facea fiecare particica din mine sa se simta bine. Era un schimb echivalent.

- A-Anthony, biroul, hartiile, le strici.

Clar nu ma auzea. A continuat sa ma sarute si in acelasi timp sa se joace cu sanii mei, poate ca nu mi se mai auzea vocea. Am mai avut o mica tentativa, dar am esuat lamentabil. Tot ce am reusit a fost sa pronunt „Anthony" printre sunete de placere. Voiam control asupra corpului meu…era ciudat sa nu imi pot controla placerea.

- Jessie, te iubesc!

Atat avusesem nevoie. L-am impins usor de pe mine si l-am luat de mana. Era putin surprins, dar nu a spus nimic. L-am condus in dormitor unde am inchis usa si am stins lumina. Voiam doar sa il simt, sa il gust, nimic mai mult. L-am trantit in pat si am continuat unde ramasesem, doar ca de data asta eu eram sus.

Am continuat sa ii sarut fata, apoi gatul, apoi urechile, totul. Dupa ce am reusit sa desfac toti nasturii de la camasa am continuat partida de saruturi. Le-am prelungit, mai mult si mai mult. Nu mai rezista mult.

L-am sarutat din nou si din nou, cu si mai multa forta, de parca fiecare sfarsit reprezenta un inceput al unui sfarsit. Era ciudat cum totul se invartea cu mine, cum totul capata o alta conotatie.

Am cautat sa raman rationala desi incercam sa ma lupt cu imposibilul. I-am mangaiat din nou fata in timp ce gurile noastre erau unite, simteam cum adrenalina pulseaza in venele lui cu aceeasi intentistate ca si in mine. Era ciudat, dar imi placea.

Cand in sfarsit l-am lasat sa respire si m-am eliberat si pe mine din stransura bratelor sale, am simtit cum intreg corpul meu tanjeste dupa mai mult. I-am facut semn cu ochiul si am mers pana la bucatarie. Stiam ce aveam sa caut asa ca nu a durat foarte mult. Cand m-am intors

am fost surprinsa sa vad ca nici macar nu se miscase. Parca era un catel caruia orice ii ordonam era lege.

- N-nu, n-ai sa faci asta.
- De ce, nu? E dulce.
- Si lipicioasa. Jessie, opreste-te.

Nici nu ma gandeam sa ma opresc, avand in vedere ca era tot ce imi doream.

Am intins putin cate putin, portiuni mici cu miere. Era lipicios si dulce. Stiam ca ii place, gemea, asta ma interesa si opricum lasam „curatenie" dupa mine.

Aproape ca am cazut de pe Anthony cand s-a auzit nenorocita aia de sonerie de la usa. Cine naiba putea sa fie? Avand in vedere ca era seara, chiar nu imi puteam imagina cine puii mei s-ar stresa sa vina acasa la el. Doar daca nu cumva era prietena lui. Abia atunci am realizat ca nici nu il intrebasem daca are sau nu prietena.

Ma simteam ridicol, asa ca am plecat in baie. L-am lasat sa deschida si sa lamureasca situatia. Deja imi imaginam ca e ea si ca face acelasi lucru ca si cu mine. O saruta, o imbratiseaza, o mangaie. Nu puteam rezista, dar am fost destul de puternica sa nu ies din baie, altfel riscam sa plang fara oprire. M-am intors cu spatele la usa si m-am rezemat de ea. Priveam tavanul si incercam sa descopar vreo imperfectiune, dar era imposibil.

Le comandam urechilor sa nu incerce sa asculte, chiar si cel mai insignificant zgomot era mai bine daca il ignorau. Aveam prostia asta, atunci cand nu voiam sa aud, aveam cel mai fin auz din lume. Nu mai suportam, aveam impresia ca treceau secole si nu se intorcea dupa mine.

Ma durea sa ma gandesc ca poate acum sunt in pat, in acelasi nenorocit de pat in care am fost si eu cu el. Mi-am dat seama ca poate n-am simtit niciodata ce simt acum, ca n-am fost niciodata ata de – geloasa. Mi-am inchis ochii si mi-am masat tamplele, voiam putina liniste doar pentru mine, chiar daca oricum linistea era cea care ma inconjura.

M-am lasat purtata in trecut, am revazut conversatii cu doamna J., cu AJ.

Cand mi-am amintit de AJ. am simtit cum lacrimile devin din ce in ce mai grele, pana cand s-au rostogolit pe obrajii mei. Simteam fiecare dara cum devine din ce in ce mai grea, intepandu-ma, pedepsindu-ma pentru ceea ce facusem.

Mi-am permis sa imi deschid inima, sa simt din nou durerea aceea apasatoare, doar ca de data aceasta era o durere pura, nu mai era demonul meu sa imi mai aline suferinta. Imi provocam durere sentimentala pentru a-l hrani, pentru a-l face fericit, dar acum ca nu mai era cine sa imi ia durerea aceasta ma simteam neputincioasa. Tot imi spuneau ca sunt de piatra. De fapt era adevarat, nu simteam cu adevarat durerea provocata de iubire, pentru ca el nu ma lasa sa o simt. Poate nici de asta nu m-am implicat pana acum in vreo relatie.

Am cautat sa imi autosugerez ca nu este chiar asa de greu, ca tot ceea ce se intampla nu este decat un joc. Dar mi-am dat seama ca imunitatea mea, gheata care ma inconjura se topea, intr-un timp mult prea scurt. Nu stiam daca mai eram capabila sa o reconstruiesc, nu voiam sa sufar. Imi era teama de suferinta, pentru ca era grea, era foarte dureroasa.

Imi aduceam aminte de fata lui AJ. cand incercam sa il conving, imi aduceam aminte cum era atat de sigur la inceput ca glumeasc, ca il pun la incercare, apoi putin cate putin fata lui perfecta se crispa de durere. Ma ingrozeau acele imagini, nu voiam sa le mai revad, dar era imposibil sa le mai opresc. Simteam durerea lui reflectata in mine. Simteam totul cum se revarsa in mine. Cu cat imi aduceam aminte mai multe amintiri dureroase cu atat ma durea mai mult, cu atat voiam sa urlu, sa scap de durerea aceea ingrozitoare.

Era ca si cum intregul meu corp era un focar de durere. Acaparam durerea pierduta in atatia ani.

Nu ma mai puteam controla, era ca si cum intregul meu corp era in convulsii. Voiam sa accept durerea si sa trec mai departe, dar durerea mea era mai mult decat o simpla durere, era ceea ce eu numeam o infectie imposibil de scapat de ea. M-am ghemuit si mai mult si am asteptat. Nu mai realizam ce, pentru ca pierdusem notiunea timpului, a locului, a tot ceea ce ma inconjoara. Eram o statuie inerta in speranta ca minunata mea gheata avea sa ma inconjoare din nou, avea sa devina iara acel bloc imens care ma impiedica sa sufer, acel bloc imens care ma proteja.

Am continuat sa ma legan si sa sper, sa sper si sa ma legan. Era ciudat, dar nu simteam decat ca totul se invarte cu mine, chiar daca eu eram cea care se misca.

Cautam putin aer, aveam impresia ca am o operatie pe cord si nimeni nu se sileste sa ma coase inapoi, era o gaura in strafundul meu care in sfarsit avusese sansa sa erupa. Si totul dintr-o prostie numite – gelozie. Am cautat sa imi alin durerea prin versuri in romana, prin fraze

cu semnificatii psihologice, apoi filozofice, apoi logice. Nu stiam daca sunt corecte, nu imi pasa atata timp cat creierul meu avea de lucru si nu ma implica in nici o activitate mentala in care sanatatea mea era implicata.

Am mai tras inca o gura de aer proaspat in plamani si am continuat sa repet tot ce imi aduceam aminte de la scoala, era un fel de exercitiu in care imi lasam mintea sa dezvolte teorii pe seama memoriei umane. Voiam sa imi imaginez ca sunt altcineva, iar acum sunt la un curs foarte important de filozofie argumentand si dezbatand cu ceilalti mari savanti din acea incapere. Era ciudat, simteam cum doar cincizeci la suta din mintea mea se preocupa cu adevarat de acea problema inexplicabila la filozofie, iar restul cauta inca argumente la problema „de ce tin atat de mult la AJ.?".

Intr-un final am renuntat la ideea de a deveni filozof si m-am axat asupra problemei cele mai importante.

Nu il iubeam pe Anhtony? Sau era doar pura fericire ca ma gasise si ca ma salvase? Nu ii declarasem ca il iubesc? Ce insemnau aceste cuvinte? Vorbe desarte? De ce nu puteam sa fiu si eu ca altii? De ce nu puteam, sa fiu ca si Cristi?

Imi amintisem de acest nume desi nu voiam, dar atata timp cat ma ajuta nu imi pasa. Era ciudat sa imi imaginez ca as fi puttu fi Cristi. Sa ma pun in pielea lui, sa imi imaginez gandirea lui, erau lucruri, poate, banale, dar in acel moment erau mai mult decat o lectie de viata si de transpunere, era un joc in care eu trebuia sa aleg.

Invinsul sau invingatorul.

Am incercat sa caut argumente in favoarea lui AJ. si in acelasi timp sa gasesc argumente si in favoarea lui Anthony. Nu puteam sa le corelez, reprezentau un adevar absolut imposibil de negat.

Nu stiam daca Anthony merita sau daca AJ. merita. Era mai mult de atat. Nu reprezenta o simpla alegere, reprezenta sa le rup inimile amandurora.

Cand in sfarsit m-am trezit din minunatul meu vis, caci altfel nu am cum sa ii spun, am realizat ca pierdusem cu adevarat notiunea timpului. Am iesit din baie si am mers in sufragerie. Anthony era de negasit, la fel si misteriosul musafir. As fi vrut sa strig, dar probabil nu era indicat. Daca mai erau in casa?

Nu eram prezentabila, luasem un halat de baie albastru care imi era foarte mare si in rest nu purtam decat chiloti.

M-am imbracat corespunzator si am iesit din nou din dormitor. Ma simteam putin incomfortabil avand in vedere ca purtam aceleasi haine. Am cautat cheile de la masina si mi-am amintit, printr-o minune, ca le lasasem pe cuier. Le-am cautat, dar erau imposibil de gasit. Intr-un final le-am vazut aruncate undeva pe tejgheaua mini-barului. Le-am luat si am iesit din apartamentul acela. Cand am inchis usa mi-am dat seama ca nu aveam cu ce sa incui. Lasam prada totul hotilor doar de dragul unei frustrari?

Puteam oare sa o numesc doar frustrare? Nu cred.

M-am intors si am dat nas in nas cu AJ.

What the Fuck?

Visam? Cu siguranta aveam nevoie de ceva mai mult decat o simpla pastila pentru cap. Cred ca sufar de mai mult decat durere de cap, sufar de iluzii optice. Un doctor? Undeva? Ajutor?!

Capitolul 29 – I'm going to Hell...definitely.

Nu stiam daca trebuie sa reactionez sau puteam pur si simplu sa plec de acolo fara vreo intrebare fara vreun raspuns.

- Ce dracu' cauti aici?

- Asta ar trebui eu sa intreb nu tu, nu crezi?

Da, probabil, avand in vedere ca eram acasa la viitorul meu director, la o ora foarte tarzie si gata de plecare… da' ce dracu' ii pasa lui, oricum?

- Nu cred ca te intereseaza pe tine. Acum spune-mi o data ce cauti tu aici?

Tacea. De parca ma linistea cu ceva faptul ca tacea.

- AJ., as vrea un raspuns *acum* nu peste o mie de ani.

- Da, si eu sunt tare curios despre raspunsul tau.

Ma calca pe nervi. Aveam de gand sa il pocnesc daca nu imi raspundea in urmatoarele douazeci de secunde…

Nu a facut-o asa ca am presupus ca si-a asumat consecintele. Am ridicat palma si eram gata gata sa il pocnesc daca nu ma plesnea pe mine mai repede ratiunea a mia oara in viata aceasta.

- De fapt, stii ceva? Ramai tu aici. Eu am plecat. Fucker.

- P-poftim?

I-am trantit usa in nas si am plecat. Nu aveam chef de alte conversatii care oricum nu imi faceau prea bine avand in vedere ca tocmai ma intrerupsese din ceva mult mai importrant decat vizionarea fetei lui. Am continuat sa caut imagini placute in speranta alungarii celor cu AJ., dar parea imposibil atunci. Am stat cateva secunde in fata masinii mele indecisa daca sa o deschid si sa plec de acolo ca o "doamna", sau aveam de gand sa fac o mica plimbare. Poate avem nevoie

de putin timp singura pe strazi nu intr-o masina care oricum nu prea atrage atretia prin partile astea.

Pur si simplu mergeam, mergeam si iar mergeam, fara o tinta anume, fara o destinatie. Eram din nou orbita de propria-mi ratiune pe care nici macar eu nu mai eram in stare sa o inteleg; era ca si cand totul se pune cap la cap, dar nu avea nicio logica. Piesele mintii mele erau mai greu de asezat decat imi inchipuisem eu. Am zambit. Poate eram doar o ciudata careia nimic nu ii placea si careia totul i se parea doar o joaca de copil, poate era timpul sa ma maturizez si eu o data. De cate ori nu crezusem ca sunt foarte matura? De cate ori nu ma certam ca ar trebui sa mai fiu si eu copil cateodata? De cate ori? De mii si mii de ori si uite ca acum, cand in sfarsit m-am comportat ca un copil rasfatat, nu imi placea, ma simteam inferioara…oribil de fapt. Faceam pas dupa pas ca si cand totul in jurul meu se deplasa si nu eu. Parca filmam o scena pentru un film prost in care actorul doar se preface ca merge, caci decorul se misca singur. Era asa o tampenie…Totul.

Pur si simplu mi-am tinut capul plecat si am lasat gandirea in pace. Ma saturasem sa ma tot auto-cert. Mi se parea jenant fata de mine insami sa constientizez ca gresisem. Am continuat sa merg. Asta era tot ce puteam sa fac.

Brusc m-am lovit de cineva. Nu conta, voiam sa trec mai departe. Mi-am cerut scuze si am dat sa trec mai departe. Nu imi ridicasem privirea, renuntasem dupa ce observasem ca ochii mei erau cam pe la inaltimea abdomenului persoanei respective.

- Jessie!! Tu esti? Doamne nu imi vine sa cred. Esti chiar tu.

Poftim? Cine naiba ma cunostea pe mine aici? Nimeni. Nu?!

- D-Da, chiar eu.

Am ridicat privirea si am privit persoana de care ma ciocnisem. Era solida, si foarte inalta. Ce naiba? De unde il stiam eu pe asta? Si de unde naiba stia asta romana? In fine, am zambit si am dat sa trec mai departe.

Nu aveam chef de vechi amintiri cu un X-culescu pe care nici macar nu mi-l mai aminteam.

- Stai, unde crezi ca pleci? Ne vedem dupa patru ani si tu treci mai departe?

Ma prinsese de mana. Gata! Ma exasperase.

- Scuza-ma, dar ne cunoastem? Adica cine naiba esti? Nici macar nu imi amintesc sa te fi vazut vreodata in viata mea.

- Adica m-ai uitat? Deja? Si eu care credeam ca nu te-ai schimbat deloc. Sunt eu, Cristi.

Asta era buna. Asta era Cristi? Pai atunci eu eram Maica Tereza si nici nu stiam…sfinte sisoie! Si eram si virgina pe deasupra!… Ah, cat ma enervau glumele astea proaste, nu le gustam deloc.

- Bine, ok, mi-a parut bine Cristi, mai vorbim. Pa.

- Doar atat? Si eu care ma asteptam la ceva mai dramatic, gen "Cristi, iubire, mi-a fost atat de dor de tine."

- Ei bine se pare ca nu mi-a fost chiar atat de dor de tine. Bye!

- Hei, unde pleci? Haaaide, vreau sa ne mai vorbim, nu ne-am mai vazut de patru ani, ce Dumnezeu?

Mie nu imi era dor. *Poti sa te evapori*. Si totusi, eram curioasa: cum de a ales sa vina tocmai in New York? Si de ce tocmai acum? Ce naiba, eram blestemata sau ceva? Pocniti-ma, va rog, pana nu ma pocnesc singura.

Am intrat totusi intr-o nenorocita de cafenea si a inceput sa palavrageasca. Nu il ascultam, era chiar plictisitor, iar eu numai de ascultat n-aveam chef. Am continuat sa imi privesc cafeaua si sa ma gandesc de ce puii mei imi este asa de somn? Nu isi mai facea efectul cofeina asupra persoanelor trecute de a saptea varsta? Caci asa ma simteam, o baba, n-aveam chef de nimic.

A continuat sa palavrageasca despre vreute si nevrute, de parca viata lui era cea mai tare carte pe care o citisem vreodata si eu nici nu aveam habar. Ma exaspera.

Intr-un final a terminat. Slava cerului.

- Si? New York, huh? De unde si pana unde?

- Dah, se pare ca NY ma atrage mai mult decat credeam. Am primit o bursa aici, de-aia.

- Oh, bravo? La ce universitate?

- Queens.

- Super, si? Ai inceput?

- Nu. Peste trei saptamani.

- Vad ca ai ramas la fel de “vorbareata”.

Ma enervau gesturile alea cu doua degete in aer in semn de ghilimele. Ce? Credea ca eram proasta si nu ma prind dupa ton sau? Go fuck yourself.

- Da, asa se pare. Si, tu? Cum ai aterizat tocmai in NY?

- Simplu, bunica din partea tatalui meu, care e putred de bogata, s-a mutat aici si am venit si eu sa vad cum e. Si chiar imi place, mai ales ca esti si tu aici.

Da, era Cristi, la fel de misogin si ingamfat ca intotdeauna.

Am rasuflat usurata insa…asta insemna ca pleaca, mai devreme sau mai tarziu, nu? Speram ca mai devreme.

- Hmm, bravo. Felicitari.

- Merci.

- Acum pot sa plec?

- Unde?

- Acasa?

- Aa, nu, mai ramai. Haide sa mergem intr-un club, ceva. Imi e dor de vremurile bune.

Alea numeste el vremuri bune? Pai atunci astea sunt vremuri de cosmar. In fine, am aterizat intr-un amarat de club. Eu ramasesem doar la obisnuitele fumuri, iar el, mai nou, se daduse pe bautura. Cred ca bause o sticla si jumatate de wisky pana cand in sfarsit s-a indurat sa plecam dracu’ din vagauna aia. In sfarsit.

Am dat sa plec si sa il las acolo, numai ca se parea ca el nu era de aceeasi parere. I-am facut semn ca eu plec. Imi era somn si n-aveam chef de nimic. Numai ca la ce a urmat nu ma asteptam. S-a napustit asupra mea, scena care Doamne Dumnezeule, reprezenta un fel de iceberg asupra unei biete flori. M-a luat pe sus si m-a asezat dupa gatul lui. Se parea ca greutatea mea reprezenta un mare nimic. Am ripostat, dar era imposibil. M-a carat asa pana la un hotel. Ei, asta era culmea. Acum voia si sex. *Gaseste-ti frate o trarfa si lasa-ma in pace*. Cand in sfarsit eram jos aproape ca am luat-o la goana spre iesirea din acel hotel. Imposibil, se parea. Ma prinsese de mana, a doua ora pe ziua aia, si mai-mai sa mi-o rupa. Il pocneam. Ma jur ca o faceam…

Am urcat scarile in liniste si in sfarsit cand am ajuns in camera de hotel, de doi bani, a inceput sa se dezbrace. Cred ca nu era in stare sa si-o tina ridicata nici daca apela la douazeci de pastile viagra. M-a bufnit rasul, dar se parea ca asta il enerva. Imi placea: il tachinam, dar ma jucam si cu focul.

M-a luat pe sus si m-a dus in balcon. A deschis geamul si m-a tinut deasupra pamantului, numai ca pamantul era foarte jos; eram la etajul noua. Aproape ca am inceput sa zbier. Jos era un zid de beton. In cel mai bun caz muream daca ma scapa si in cel mai rau caz ramaneam in viata si paralizata pe viata. Mi-am infipt unghiile in mainile lui dar nici asta nu il deranja; da' ce dracu' il deranja? A inceput sa rada si sa isi bata joc de mine, prefacandu-se ca imi da drumul de doua ori dar a treia oara aproape ca m-a scapat. Alunecasem printre mainile lui, dar am reusit sa ma prind cumva de bluza lui. Stateam, practic, sustinuta de un fir de ata. Abia atunci a realizat ce facea. M-a apucat de maini si m-a tras inapoi pe balcon. Am inceput sa plang si sa il implor sa ma lase in pace. Il uram, pentru totdeauna.

A plecat cerandu-si scuze, a aruncat niste bani pe pat pentru hotel apoi a iesit din camera aceea.

Eram in stare de soc. Nu mai eram capabila sa mai realizez ceea ce faceam. M-am ridicat si am inchis usa de la balcon. N-am putut sa mai ajung pana la pat, ci m-am prabusit in fata lui, cu ochii in lacrimi si urland sa ma lase in pace, chiar daca eram, practic, singura in camera. Au urmat sughituri si imagini dupa imagini cu mine cazand. Cred ca am adormit undeva pe la ora trei. Imi mai aminteam doar un vis, un cosmar de fapt. Ma visasem ca eram in aceeasi camera nenorocita cu AJ. si el tocmai imi spunea ca ma uraste. Nu imi mai aminteam daca ii mai raspunsesem sau mai facusem ceva pentru ca tot ce imi mai aminteam eram eu, desculta pe balustrada de la balcon, zambind, si aruncandu-ma de acolo. Era oribil, nu voiam sa imi mai amintesc nimic, voiam doar sa uit. Era un cosmar, doar un cosmar. Chipul lui ma bantuia, parca era insetat de sange.